

Jamsai

वासना
คนเขลา
Jamsai
ทดลองอ่าน
半城烟沙

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

วงซึ่งจยาวง 狂上加狂 เงียน
เมื่อนักราช แปล

จินหน่ารัก

คือทุกสิ่งที่ใช้มอบใจไว้ด้วยกัน

ไม่รู้เพราะเหตุใด ตอนที่กลิ่นหอมประหลาดนั้นแรงขึ้น หลี่ว้อวี่จึงรู้สึกว่แขนขาของตนเองอ่อนแรง ทำได้เพียงแอบอิงอยู่ในอ้อมอกของเขา พุดเสียงอ่อนหวาน "พี่อู๋ ข้าร้อน..."

อู๋จึงเพิ่งคลายเสื้อออก ถามด้วยแววตาที่อาบยิ้มไปด้วยแรงปรารถนา "ร้อนตรงไหนหรือ"

หญิงสาวแรกแย้มเช่นนี้จะตอบคำถามยากๆ เพียงนี้ได้อย่างไร! นางทำได้เพียงจับมือใหญ่ของเขาแนบแก้มของนาง แล้วส่งเสียงเหมือนแมวร้องอย่างอืดอาด กลิ่นหอมนั้นแม้จะไม่มีผลกับบุรุษ แต่มองดูหญิงสาวแก้มแดงกำริมฝีปากชุ่มชื้นในอ้อมกอดแล้วก็เพียงพอจะทำให้เลือดสูบฉีดจนยากจะควบคุมได้แล้ว

ในคืนนี้ที่อู๋อยู่ต่อในที่สุด และไม่ได้ขิมฉาบขวยแล้วหยุดเหมือนที่ผ่านมา หลี่ว้อวี่ถูกปลุกเร้าจนสติเลอะเลือน ทำได้เพียงปล่อยให้เขาล่วงเกินอย่างไร้เรี่ยวแรง

ในตอนที่อยู่ถึงความเจ็บที่ยากจะอธิบายได้ นางก็ไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะเกร็งกล้ามเนื้อบนร่างเพื่อแสดงการขัดขืน

เสียงเยียดอาดของเตียงที่ได้ยินจากห้องของอาจารย์ในสำนักศึกษา นางยังรู้สึกสงสัยราวๆ ว่าเหตุใดเตียงจึงโยกดังอย่างนั้น แต่ตอนที่หัวของนางโยกขึ้นในตอนนั้น ช่างหูก็เหมือนมีเสียงเยียดอาดเช่นเดียวกันดังลอยมา

เนื้อหอมที่ปรารถนามานาน ในที่สุดก็ได้กลิ่นเข้าปากอย่างยากจะทนไหวแล้ว...

มากกว่ารัก วาสนาคนเขลา 2

ขววจัวยาวขว เวียน เบนีนาคราช แปลา

《半城烟沙》

Volume 02

All rights reserved Original story and characters created and copyright © Author:

狂上加狂 Kuang Shang Jia Kuang

Thai edition rights under license granted by Tibet YueDuJi Culture & Media Co., Ltd.

(西藏悦读纪文化 传媒有限公司)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2501-7

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

พินพูน

กระต่ายนอนสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

มาถึงเล่ม 2 แล้ว เชื่อว่าทุกท่านต้องได้สัมผัสกับหลายสิ่งหลายอย่างที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวใน 'วาทสนาคนเขลา' กันมาบ้างไม่มากก็น้อยอย่างแน่นอน และสำหรับในเล่มนี้ หลีร่ววี่ของเราซึ่งมีพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่องจะได้นำความสามารถที่น่าทึ่ง รวมถึงความสัมพันธ์ของพระ-นางที่เรียกได้ว่า 'แน่นแฟ้นและแนบแน่น' ชนิดที่ไม่มีใครจะแทรกกลางได้เลยก็มีอันต้องพบเจอกับอุปสรรคอยู่บ่อยครั้ง มีหน้าซ้ำหลีร่ววี่ยังได้พบเจอกับผู้คนมากมายที่เคยรู้จักนาง 'เป็นอย่างดี' อีกทั้งบุรุษนัยน์ดาสีแดงผู้อยู่เบื้องหลังแผลเป็นของนางก็จะเปิดเผยโฉมหน้าที่แท้จริงในเล่มนี้อีกด้วย ความเยือกเย็นเคร่งขรึมของภูจิ้งเฝ้าที่จะถูกหลอมละลายด้วยความน่ารักสดใสของหลีร่ววี่ และความเข้มข้นของเนื้อเรื่องที่ยิ่งอ่านก็ยิ่งไม่สามารถวางลงได้จริงๆ ค่ะ หากตอนนี้ทุกท่านพร้อมแล้วละก็ มาร่วมกันเอาใจช่วยพระ-นาง และเหล่าสหายกันด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลีร่ววี่ คุณหนูรองสกุลหลี่ มีความเฉลียวฉลาดเหนือใครมาตั้งแต่เด็ก เป็นสตรีคนแรกที่ได้รับถ่ายทอด 'ตำราเรือย่ำคลื่น'
- * เส้นหูป้อ คุณชายรองสกุลเส้น ตระกูลใหญ่แห่งเจียงหนานผู้มั่งคั่ง ทั้งยังมีความรู้ความสามารถเกินผู้ใด
- * ฉู่จิ้งเฟิง ชื่อหมาผู้ยิ่งใหญ่มากอำนาจ เป็นที่เคารพยำเกรงของผู้คน มีฉายาว่า 'มัจจุราชนุ่ ถือคติใครขวางข้าตาย'
- * ชูเสี่ยวเหลียง บุตรสาวของชูกงจง นายอำเภอของอำเภอซย่าเซียน เมืองโม่เหอ เป็นสหยากร่วมสำนักศึกษากับร่ววี่และจ้าวชิงเอ๋อร์
- * หนานกงอวี่น เคยเป็นศิษย์คนหนึ่งที้อาจารย์มือภูตขึ้นชมมาก ซึ่งภายหลังถูกขับออกจากสำนัก ทว่าตอนนี้กลับมีฉายาว่า 'ผู้บุกเบิกกลไกอันดับหนึ่งในใต้หล้า'
- * เม็งเซียนจี มีฝีมือและชื่อเสียงเทียบเท่าหลีร่ววี่ นิสัยทำอะไรตามใจชอบ แต่ไม่ใช่คนที่อาศัยอำนาจวาสนา หลายครั้งถูกราชสำนักเรียกตัวแต่ก็ปฏิเสธ

* กล้วย

น้องชายกล้วยเพิ่งเฟิงที่เกิดจากอนุภรรยา อายุน้อยกว่า
กล้วยเฟิงห้าปี ทุกต้นเดือนจะเข้ามาเยี่ยมเยือนและ
รับเงินเลี้ยงดูรายเดือน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

74

ช่วงที่ฉันเพิ่งกำลังหลับตาครุ่นคิด หลี่ว์อวี่ตัวต้นเหตุก็เปลี่ยนเสื้อผ้าเองอย่างเงอะงะ แล้วใช้น้ำล้างหน้าล้างตางหวานมาเอาใจเขาอีก

เขาลืมตาขึ้นเล็กน้อย มองดูหลี่ว์อวี่นอนอดอ้อนอยู่ในอ้อมอกอย่างรักใคร่ ความโกรธที่สะสมไว้ก็หายไปกว่าครึ่งในทันที แต่ครั้งนี้นางทำการอุกอาจเกินไปจริงๆ หากไม่ตั้งกฎเกณฑ์อะไรขึ้นมาบ้าง ไมแน่ว่าอาจจะก่อเรื่องอีกก็ได้ เขาจึงถามด้วยสีหน้าเย็นชาว่า "พูดมาสิ วันนี้เจ้าทำผิดอย่างไร"

หลี่ว์อวี่ไม่กล้ากินแตง ทำได้เพียงยื่นลิ้นไปเลีย จากนั้นตั้งใจครุ่นคิดแล้วพูดขึ้นว่า "ถ้าปรับสายให้แน่นกว่านี้อีกนิด หนูก็จะวิ่งได้ไกลยิ่งขึ้น เช่นนั้นรั้วอวี่ก็ไม่ต้องเข้าใกล้มากอย่างนั้น วิ่งได้เร็วหน่อย คงไม่ถูกจับ..."

คำพูดจากใจจริงที่จมอยู่แต่กับความมหัสจรรย์ของกลไกนี้

ไม่สามารถเกลี้ยกล่อมชื่อหมาที่ใจแข็งกว่าหินผู้นี้ได้

ลุงจึงเฟิงปล้นลูกชิ้นนึ่งในทันที ก่อนจะยกตัวนางมานั่งบนตัก "วันนี้ยังลงไปทชไม่พอใช่หรือไม่ จะให้เรียกรวมเขามา แล้วโบยอีกหลายทีดีหรือไม่"

หลี่ร่วอวีเต็มทีคิดว่าเคราะห์เมื่อครูได้ผ่านไปแล้ว คิดไม่ถึงว่าตอนนี้นางล้างแต่งหวานให้พี่ลุง แล้วนอนอย่างดีข้างกายเขา แต่เขากลับพลิกบัญชีเก่าขึ้นมาอีก ช่างไม่ใช่คนมีคุณธรรมเอาเสียเลย! มิน่าเล่าอาจารย์โจวจึงสอนพวกนางว่า 'คนมีคุณธรรมจะหาสาเหตุจากตัวเอง แต่คนถ้อยจะผลักความรับผิดชอบให้คนอื่น' มีเพียงคนถ้อยที่ผู้มีคุณธรรมดูถูกเท่านั้นจึงจะผลักความรับผิดชอบให้คนอื่น!

ในใจแม้จะดูถูกเช่นนี้แต่ไม่กล้าแสดงออกมา ตอนนี้ 'สามความกลัว' ของหลี่ร่วอวีเปลี่ยนตำแหน่งไปอย่างสิ้นเชิง 'กลัวพี่ลุง' มีเหนือกว่า 'กลัวหิว' และ 'กลัวท่านแม่' ไปแล้ว เขากลายเป็นเงามืดที่ใหญ่ที่สุดในใจนาง

"วันนี้ถ้าเข้าไปซ้าก้าวเดียว เจ้าคงตกอยู่ในมือคนอื่นถูกทรมานไปแล้ว! เจ้าคิดว่าใครก็รักเอาใจเจ้าเหมือนข้าหรือ แม้ว่าเจ้าจะไม่ชอบคนผู้นั้นจริง ก็ต้องมาบอกข้าก่อน ถึงเวลาแม้จะง่ายเหมือนการสาดหมึก ข้ายอมช่วยเจ้าคลายโกรธจัดการกับอีกฝ่ายแน่ แต่นี่ลดฐานะสูหยินชื่อหมา ไปมุดช่องหมาลอดมุมกำแพงได้อย่างไร..."

หลังเซียงเพราะกังวลว่าคุณหนูจะบาดเจ็บ จึงนั่งอยู่ตรงระเบียงทางเดินตรงหน้าต่าง ย่อมได้ยินเสียงพูดคำหั้นของชื่อหมาได้อย่างชัดเจน หลังเซียงฟังแล้วก็ยังรู้สึกวางๆ ว่าชื่อหมามีตรรกะแปลกจริงๆ นี่อีกฝ่ายกำลังพูดเรื่องอะไรกับอะไรอยู่หรือ

นางนี่ก็ขึ้นได้ว่าในเรือนหลังมีหญิงที่ไร้เหตุผลบางคนเวลาสอนลูกชายที่ไม่ได้ความ มักจะกำชับว่า 'เวลาวิวาทกับเพื่อนเล่นอย่าลงมือเอง ถ้าเจ้าสู้ไม่ได้จะบาดเจ็บ กลับมาบอกแม่ แม่จะช่วยตีเขาเอง!'

เดิมคิดว่าจะมีแต่หญิงโง่เขลาเอาแต่ใจที่รักลูกมากเท่านั้นจึงพูดเช่นนี้... แต่ผู้ที่เป็นถึงชื่อหมาอยู่ในบ้านกลับพูดกำชับสูลหยาของตนเองโดยไม่อับอายเช่นนี้...ช่าง...

หลงเซียงรู้สึกว่าการกังวลใจของชื่อหมานั้นเกินไป แม้ทัพผีเห็นยังหวั่นผู้มีชื่อเสียงของต้าฉู่ นิสัยดุคด้นเช่นนี้ สูลหยาของเขาจะมีใครกล้ามากลั่นแก่งได้

เฮ้อ วิญญาณของนายท่านหลี่คงไม่สงบสุขแน่นอน ลูกสาวคนรองผู้งามสง่าที่ตนเองเลี้ยงดูมา เกรงว่าต้องถูกชื่อหมาตามใจจนเสียคนเสียแล้ว!

ด้วยเห็นว่าบ่ายแล้ว การเรียนของหลี่รุ่ววี่ในวันนี้ก็นับว่าโดดเรียนไปแล้ว ดูจิ้งเฟิงจึงไม่ไปที่จวนว่าการ แต่อยู่กับภรรยาที่โดดเรียน

อาหารกลางวันอร่อยมาก นอกจากน้ำแกงผักทองกึ่งแล้ว ยังมีซีโครงแกะที่ช่างอย่างเข้าเนื้อ

หลี่รุ่ววี่ที่ใบหน้ามีเลือดฝาดรู้สึกว่าคุณพี่ลูกกลั่นแก่งมาครั้งก่อนวันท้องหิวอย่างมาก สายตาจ้องอาหารบนโต๊ะมาแต่ไกล

เนื้อแกะทางเหนือสดอร่อยที่สุด หลี่รุ่ววี่ชอบกินมาก แต่เพราะเป็นหน้าร้อน กลัวว่านางจะร้อนใน นานๆ ที่จึงจะได้กินสักครั้ง ทว่าวันนี้หลังจากนั่งลงแล้ว นางที่ไม่ค่อยอยู่ในระเบียบกลับไม่ได้รีบร้อน

ขยับตะเกียบ แต่หยิบจานเปล่าขึ้นมาเลือกซี่โครงแกะชิ้นใหญ่ที่สุดมาวางไว้ แล้วเลือกเนื้อกึ่งชิ้นใหญ่อีกหลายชิ้น และเปาะเปี๊ยะซานเย่าบดสามสี่ชิ้น จากนั้นพูดกับหล่งเซียงว่า "เอาเนื้อใส่ในกล่องอาหาร ส่งไปให้อาชีวะที่ห้องพระ"

ลูจิ่งเฟิงดูอยู่ข้างๆ อย่างนึกขำ คิดในใจว่าแม้จะเป็นปัญญาอ่อนไปแล้ว แต่ก็รู้จักเห็นใจบ่าวไพร่มากยิ่งขึ้น ไม่รู้ว่าเมื่อใดจึงจะมีความเห็นใจสามีตนเองบ้าง

ในตอนกินอาหารนี้เอง เทียบเชิญขององครักษ์ทนายทักส่งมาถึงเดิมที่เชิญชื่อหม่าและรั่วอวีผู้เป็นน้องสาวไปร่วมกินอาหารค่ำที่เรือนจิ้งหยวนที่องครักษ์ทนายทักกับองค์หญิงสามพันกั๋วชั่วคราว

ลูจิ่งเฟิงถือเทียบเชิญนี้แล้วรู้สึกขำ องครักษ์ทนายผู้นี้เป็นคนที่ถนัดการจับคำพูดดูสีหน้าคน เขาไม่พูดว่าเชิญสูหยินชื่อหม่า แต่กลับเชิญ 'น้องสาว' ผู้นี้ ซึ่งมีความหมายลึกซึ้งเหลือเกิน

เขากับองครักษ์ทนายคบหากันสนิทสนม หากปฏิบัติก็จะดูเหมือนห่างเหิน และถ้าถูกองครักษ์ทนายทักเรื่องก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร จึงเขียนจดหมายตอบรับการเชิญ

ในเมื่อคืนนี้จะไปร่วมงาน ย่อมต้องแต่งตัวงดงามเป็นพิเศษจึงจะดี ชื่อหม่ากลางวันคงได้กินดี อารมณ์จึงดีขึ้นมาก ถึงกับอนุญาตให้ชูชีวะออกจากห้องพระได้

หลี่รั่วอวีเห็นชูชีวะกลับมาแล้วก็รู้สึกโล่งอกในทันที ดึงมือชูชีวะพลงเอ่ยสอบถามด้วยความเป็นห่วง

ชูชีวะเป็นคนที่สายตาดีเข้าใจเรื่องราวได้ดี ย่อมรู้ว่าวันนี้ที่ชื่อหม่า

แสดงอำนาจ ก็ทำเพื่อเชือดไก่ให้ลิงดู ทำให้สูญหินกั้วเท่านั้น

พอเห็นหลี่วู่วิวี่พยายามถามนางแบบนี้ นอกจากรู้สึกขำแล้ว ในใจก็รู้สึกตื่นตื้นใจเช่นกัน แต่คำที่ควรพูดก็ต้องพูด ฉวยโอกาสตอน ชื่อหมาไม่อยู่ นางยังคงพูดด้วยสีหน้าหวาดหวั่น "สูญหิน ถ้าวันหน้า ท่านทำเหมือนในวันนี้อีก เกรงว่าบ่าวคงถูกชื่อหมาขายออกไปแน่นอน เจ้าคะ"

หลี่วู่วิวี่รีบโบกมือแล้วพูดว่า "ครึ่งหน้าจะไม่แอบหนีเด็ดขาด ถึงจะหนี ก็จะไปหาอาหารกับหลังเสียงหนีไปด้วย"

หลังเสียงที่กำลังถือเตากำยานด้ามจับยาวรวมกลิ่นเสื้ออ้อมอ้อม "ยังคิดจะหนีไปที่ใดอีกเจ้าคะ สูหอินท่านอย่าก่อเรื่องอีกเลยเจ้าคะ!"

หลี่วู่วิวี่นั่งนิ่งให้ซูชิวี่หิวี่มให้นาง จากนั้นจึงถือเตากำยานเล็กนั้น พลังพูดกับหลังเสียงอย่างไม่วางใจ "ที่ใช้อ้อยเป็นเตากำยานเล็กที่ อาจารย์โจวให้หรือ"

หลังเสียงขยับเตากำยานวนไปมา "เมื่อวานท่านกำชับไว้แล้ว นี่เป็นกล่องที่อาจารย์โจวให้มา รับรองว่าคืนนี้สูญหินต้องหอมฟุ้งเลย เจ้าคะ"

หลี่วู่วิวี่ฟังแล้วก็วางใจ

ซูชิวี่อ้อมพร้อมส่ายหน้า ช่วงนี้สูญหินน้อยรักสวรั้งงามมากขึ้น คงเพราะความชื่นชมในตัวอาจารย์โจวเป็นเหตุ เสื้อผ้าการกระทำทุกอย่าง ล้วนต้องเลียนแบบอาจารย์โจว แม้แต่สีชาดแป้งน้ำล้วนห้ามทานหา จนเกินไป รูปคิ้วก็ต้องกันให้ดังงามเหมือนอาจารย์ สูหอินอายุน้อย ท่าทาง ก็ดูเด็ก การแต่งหน้าเรียบๆ บางๆ เช่นนี้จึงทำให้ดูงดงามมากยิ่งขึ้น

วันนี้ถูกชื่อหมาตัวว่าอย่างแรงยกใหญ่ ชูชิวก็นึกขึ้นได้ทันได้ว่า คุณหนูจ้าวที่เห็นวันนั้นเป็นใคร เมื่อก่อนตอนอยู่จวนท่านหญิงเคยเห็น องค์หญิงสามจากที่ไกลๆ เพราะตอนนั้นไม่มีสิทธิ์จะเข้าไปปรนนิบัติ ใกล้ชิด จึงจำได้ไม่ค่อยชัดเจน แต่เมื่อวานตอนตามชื่อหมาไปที่หอหลังถึง ก็เห็นองค์รัชทายาทกับคุณหนูจ้าวผู้นั้น นางจึงเข้าใจในทันที

องค์หญิงผิงเหยาเป็นราชธิดาของสองเฮา เป็นไข่มุกล้ำค่าอันแท้จริง ของต้าฉู่

ชูชิวเพราะโตมาในจวนท่านหญิง จึงติดตามท่านหญิงไปเมืองหลวง บ่อยครั้ง ย่อมรู้ความลับในวังหลังอย่างละเอียด

เล่ากันว่าองค์หญิงสามผู้นี้มีใจรักในตัวชื่อหมา ราชวงศ์นี้แม้จะ เปิดกว้าง แต่องค์หญิงแห่งราชวงศ์นี้ก็เปิดกว้างมากเกินไป ไม่มี ความสำรวมแม้แต่น้อย

ตอนชื่อหมาอายุยังน้อยเคยเข้าเมืองหลวงไปเป็นสหายร่วมเรียน ขององค์รัชทายาท เล่ากันว่าองค์หญิงสามผู้นี้บีบให้สองเฮาทรง พักพระพักตร์ ยอมให้นางตามองค์รัชทายาทและชื่อหมาเข้าไปในห้อง ทรงพระอักษรในวัง ระหว่งนั้นดูเหมือนจะเกิดเรื่องที่ไม่อาจพูดได้ บางอย่างขึ้น สุดท้ายทำให้ชื่อหมาในตอนนั้นหลุดออกจากเมืองหลวง ยามค่ำคืน สองเต้ทรงมีพระราชโองการเรียกตัวก็อ้างว่าป่วย ปฏิเสธ ไม่กลับเมืองหลวง

ตอนนี้ชื่อหมาแต่งภรรยาแล้ว แต่องค์หญิงอายุสี่สิบเอ็ดปีผู้นี้ยังคง ไม่ได้อภิเษกสมรส...

ชูชิวครุ่นคิดสักครู่ กอปรกับวันนั้นนางอยู่ข้างหลังชื่อหมาเห็นสายตา

ขององค์หญิงผู้นั้นก็เข้าใจในทันที องค์หญิงสูงศักดิ์ผู้นั้นยังไม่ยอมแพ้!

หากเป็นหญิงที่มีสติสมบูรณ์ รู้ว่าสามีของตนเองถูกพระราชธิดาของฮ่องเต้หมายตาเป็นต้องกังวลจนไม่ยอมตีเมกินอะไรแล้ว แต่เป็นฮูหยินน้อยผู้นี้ เก่งกว่าชาตินี้คงไม่รู้จักว่าความเจ็บปวดจากการหึงหวงรสชาติเป็นอย่างไร แต่มีท่าทางของแม่ทัพใหญ่ที่ไม่ว่าวุ่นเมื่อเจออันตราย

ก่อนออกจากบ้าน ซื่อหม่ามองดูภรรยาคนงามที่แต่งตัวหวิ้มอย่างเหมาะสม ก่อนจะพยักหน้าอย่างพอใจ เห็นซู่ชิวเตรียมจะทาสีชาติที่ปากให้นางจึงพูดว่า "ให้ฮูหยินกินอะไรสักนิดค่อยออกเดินทางเถอะ"

พูดจบเขาก็สั่งให้ทางครัวส่งเกาลัดกวนผสมเนื้อผลซึ่ง* ที่เพิ่งนึ่งเสร็จ และชาผลไม้ผสมน้ำผึ้งอีกหนึ่งถ้วยใหญ่

ปกติซื่อหม่าจะไม่อนุญาตให้หลี่ว์อวี่กินอาหารหวานมากเกินไป วันนี้กลับใจดีแบบนี้ ทำให้คนกินแทบหลังน้ำตา

หลังจากรอกหลี่ว์อวี่กินหมดหนึ่งจานเต็ม ก็เช็ดมือเช็ดปากและแต่งหน้าใหม่แล้วจึงเตรียมออกเดินทาง

งานเลี้ยงอาหารเย็นจัดที่กลางทะเลสาบดอกบัวที่เรือนจิ้งหยวน คืนนี้แสงจันทร์กระจ่าง เพิ่มความรื่นเริงขึ้นหลายส่วน

ตอนฉู่จิ้งเฟิงปรากฏตัว องค์หญิงผิงเหยาที่นั่งอยู่ในศาลาดวงตาเปล่งประกายในทันที สองดาโตนั่นไม่อาจเลื่อนหนีไปที่ใดได้อีก เห็นเพียงชายหนุ่มตัวสูงใหญ่ที่นางคิดถึงทั้งวันทั้งคืนผู้นั้น รวบผมครอบด้วยครอบผมสีทองปักปิ่นไชหยกอันหนึ่งตรึงไว้ ทำให้ผมสีขาวเงินทั้งหัวนั้นยิ่งดู

* ซึ่ง คือ แอปริคอต

ส่องสว่าง สวมชุดคลุมยาวแขนกว้างสีเทาอ่อนกินลายหรือ^{*} สีดำ รัตเอด
ด้วยแถบรัดเส้นหนา เน้นรูปร่างให้สง่างามยิ่งขึ้น

ผิงเหยาพ่นลมหายใจเบาๆ สะกดความตื่นเต้นในใจ ก่อนจะค่อยๆ
เลื่อนสายตาไปยังหญิงสาวข้างกายเขา

หญิงสาวที่อยู่ในช่วงอายุวัยแรกแย้มมีความสดใส ไม่จำเป็นต้องแต่งแต้มอะไรมากมายก็สามารถแสดงให้เห็นความงามที่น่าอัศจรรย์
ได้... แต่หญิงสาวผู้นี้ไม่ได้หวิผมเรียบติดหัวเหมือนวันที่ไปสำนักศึกษา
แต่เกล้าผมยกสูง หวีเกล้ามวยผมอย่างประณีต สวมชุดสีฟ้า นวล
ชายระบายยาวปักลายที่ชายกระโปรง ภายใต้งานจันทร์นี้ ยิ่งทำให้ผิวเนื้อ
ขาวเนียนไม่เห็นแม้รูขุมขน

เพียงแค่เปลี่ยนเสื้อผ้าเท่านั้น ความรู้เพียงสาในตอกลางวันก็
หายไปจนสิ้น กลายเป็นความงามอย่างจันทร์หลบโฉมสุดา มวลผกา
ละอายนาง** ที่ทำให้ชายหนุ่มหลงใหลได้... แม้แต่นายน้อยสี่ที่มี
คู่หมั้นหมายแล้วยังมองจนเหม่อไป

คงเพราะกระโปรงยาวเกินขีดชา น้องสาวตัวน้อยผู้นั้นตอนเดินผ่าน
ศาลากลางน้ำจึงสะดุด ชื่อหมาที่อยู่ข้างหลังนางกลับไม่กลัวคนสงสัย
ยื่นมือไปประคองเอวของนาง แม้ใบหน้าจะเรียบเฉย แต่สายตาที่มองนาง
กลับอ่อนโยนผิดปกติ

ผิงเหยาจับชายกระโปรงตนเองไว้แน่น รู้สึกว่าหัวใจเจ็บปวด

* ลายหรือ เป็นลายสายเมฆเชื่อมต่อกัน โดยคำว่าหรือมีความหมายว่าสมปรารถนา

** มาจากคำกล่าวที่ว่า 'มัจฉาจุมวารี ปักชิตกนกกา จันทร์หลบโฉมสุดา มวลผกาละอายนาง' ใช้ชื่นชม
ความงามของสี่ยอดหญิงงามของจีน ได้แก่ ซีซือ หวังเจาจวิน เตียวฉาน และหยางก๊วยเฟย หมายถึง งามชวน
ตะลึงจนเหล่านางลงไปในลำธาร เหล่านางร่วงหล่นจากท้องฟ้า ดวงจันทร์ขึ้นอายจนต้องหลบเร็น หมูมวล
ดอกไม้ไม่หูกลับลง

แม้นางจะได้ยินมาก่อนว่าจู่จิ่งเฟิงแต่งภรรยาแล้ว แต่หญิงสาวผู้นั้น เป็นเพียงคนตกม้าจนปัญญาอ่อน ได้ยินว่าพูดก็ยังไม่ชัดเจน แม้นางจะ ไม่รู้ว่าเหตุใดจู่จิ่งเฟิงจึงอยากแต่งงานกับสตรีเช่นนี้ แต่ในใจกลับมีไฟ ลุกโชนขึ้นมาอีกครั้ง

ต่อให้เป็นหญิงที่งดงามเพียงใด แต่เปลือกนอกที่ว่างเปล่านั้น จะมีประโยชน์อะไร ต่อให้ชื่อหมาจะพูดน้อยเพียงใดก็ต้องการหญิงสักคน คอยรับฟังอยู่ข้างกาย นางจึงอ้อนวอนให้เสด็จแม่ทรงอนุญาตให้ตนเอง แต่งกายสามัญชนเดินทางมาทางเหนือพร้อมกับองค์รัชทายาท

แม้ว่าเสด็จแม่จะเคยตำหนางว่าไม่ได้ความไว้มากใหญ่ แต่สุดท้าย ก็ทรงอนุญาต อำนาจของสกุลจู่ในต้าจู่จะมองข้ามไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้น เขายังใกล้ชิดสนิทสนมกับเชื้อพระวงศ์สกุลจ้าว หากสามารถใช้วิธีการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ดึงจู่จิ่งเฟิงมาอยู่ข้างสกุลไปได้ เช่นนั้น สภาพการเมืองการปกครองของต้าจู่ก็คงเปลี่ยนไป!

และด้วยจุดนี้ ไทเฮากับฮองเฮาจึงได้ยอมให้นางที่เป็นหญิง ไม่สำรวมไปเกาะเกาะกับผีเห็นยังหัวนของต้าจู่ผู้นี้

ก็แค่หญิงปัญญาอ่อนจากตระกูลพ่อค้า ย่อมไม่มีสิทธิ์มาเป็นภรรยาเอก เสมอกับนาง แต่นางจะใจกว้างยอมรับหญิงผู้นั้น จนราชบุตรชายในอนาคต ใหญ่มาท พ่อจะรับหญิงปัญญาอ่อนที่สูญเสียความโปรดปรานไว้ได้...

แต่ตอนนี้แม้จะยังไม่เห็นหญิงปัญญาอ่อนที่ลือกัน แต่เห็นชื่อหมา กับน้องสาวคู่รักใคร่กันเช่นนี้... ภาพในความทรงจำชายหนุ่มผู้เย็นชาที่ ไม่เคยสนใจหญิงใด เป็นเพราะหลายการข่มกำหนดแล้วจึงเปลี่ยนเป็น ไม่ปฏิเสธหญิงใดเลยหรือ

ตอนนี้ภายในศาลาพักร้อนนอกจากองค์รัชทายาทเจ้าวอินถึงกับองค์หญิงผิงเหยาแล้ว ยังมีสองพี่น้องจากจวนสุยเฟิงโหว เวลานี้สกุลไปมีอำนาจบาตรใหญ่ในราชสำนัก หากถูกพระมาตุลาไปรู้ว่าองค์รัชทายาทมาพบฉู่จิ้งเฟิงตามลำพังคงไม่ดี ดังนั้นจึงเชิญสองพี่น้องที่มีความสนิทสนมกับสกุลไปมาร่วมดื่มกินกันดีกว่า

หยวนหรงนั้นก็แต่งตัวอย่างงดงาม แต่พอเห็นหลี่รุ่ววี่สีหน้าก็เปลี่ยนไป หายใจแรงจนหน้าอกระเพื่อม

หลี่รุ่ววี่ไม่ลืมเรื่องที่หญิงผู้นี้รังแกพี่น้องต่างแซ่ของตนเอง หลังจากการระงับรัชทายาทกับองค์หญิงตามลำดับที่ฉู่จิ้งเฟิงกำชับไว้ จากนั้นก็คลี่พัดบังข้างที่อยู่มือมาบังหน้า ฉวยโอกาสตอนที่ฉู่จิ้งเฟิงทักทายองค์รัชทายาท องค์หญิง และนายน้อยสี่จวนโหวสกุลหยวน กลอกตาแลบลิ้นใส่หยวนหรง มือเล็กไต่แขนเสื้อผ้าบางนั้นกำเป็นหมัด แล้ววัดไปทางหยวนหรงอย่างแรง ทำทางเต็มไปด้วยการทำทนาย

หยวนหรงเป็นธิดาของจวนโหว แม้จะเป็นคนที่ค่อนข้างร้ายกาจ แต่ปกติก็ไม่เคยมีเรื่องกับใครต่อหน้าอย่างรุนแรง อย่างไรก็ตามเสียใครที่ล่วงเกินนาง แค่เพียงทำท่าสูงส่ง่าสั่งสาวให้ไปตบปากก็พอ อีกอย่างนอกจากบ่าวไพร่ที่ชาติกำเนิดด้อยต่ำไม่รู้จักรุกถอยเหล่านั้นแล้ว หญิงที่ออกมาจากตระกูลใหญ่จะต้องไปขัดแย้งรุนแรง พุดจาไร้มารยาทกับใครกัน

ในตอนที่หลี่รุ่ววี่หันหลังให้ทุกคน ใช้พัดเล็กปิดหน้าแล้วทำหน้าล้อเลียนนาง หยวนหรงแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตนเอง นี่เป็นหญิงบ้านปามาจากที่ใดกัน ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนบ้างเลยหรือ

ความโมโหที่ตอนเช้าถูกหมึกพ่นใส่ตัวยังไม่คลาย ตอนนี่ถูกอีกฝ่าย
ทำทายเป็นหน้าเช่นนี้ หยวนหรงก็พลันเลือดขึ้นหน้า ชี้น้ำหลิ่ววี่
พลางตะโกนพูดว่า "เจ้า...เจ้าจะเอาอย่างไร!"

เสียงตะคอกทรงพลังนี้ สามารถทำให้ฉางเอ๋อ* บนดวงจันทร์ตกใจ
ได้เลย ทุกคนในศาลาพากันหันมองหยวนหรงอย่างตกใจ

ในตอนนี้น้องสาวผู้อ่อนแอวางพัดเล็กลงพอดี เบิกตาโตทั้งสองข้าง
สีหน้างุนงงฉายความหวาดกลัวอยู่บ้าง

นายน้อยรู้สึกว่่าน้องสาวเสียมารยาท จึงรีบพูดกู่สถานการณ์
"หรงเอ๋อร์ อย่างกล่าวโทษคุณหนูรั่ววี่อีกเลย เจ้าก็ได้ยินที่ชื่อหมาพูด
แล้วไม่ใช่หรือว่าเข้าวันนี้กลับไปก็ถึงโทษนางให้คุกเขาในห้องพระ
หนึ่งชั่วโมงแล้ว นางก็มีใจเป็นเด็กเล่นซุกซนไปชั่วขณะเท่านั้นเอง..."

องค์รัชทายาทก็กวาดตามองหยวนหรงเช่นกัน ทำให้นางหน้าแดง
ขึ้นมาทันที

มีเพียงฉู่จิ้งเฟิงที่ลอบถลึงตาใส่หลิ่ววี่แวบหนึ่ง ลูกไม้เช่นนี้
เขาคุ่นเคยเป็นอย่างดี ตอนที่กลับบ้านภรรยา ในคฤหาสน์สกุลหลี่
น้องชายตัวน้อยของภรรยาเขาทำหน้าที่ล้อเลียนลับหลังฮูหยินผู้เฒ่าหลี่
ไม่น้อย แล้วหัวเราะเอิ๊กอ๊ากขบใจ เมื่อครู่แม่เขาจะทักทายของรัชทายาท
แต่หางตาก็แอบชำเลื่องมอง 'น้องสาว' คนสนิทนั้นอยู่ตลอด

เห็นที่ 'น้องสาว' เรียนวิชาความสามารถเฉพาะตัวมาใหม่
อีกอย่างหนึ่งแล้ว!

หยวนหรงรู้ว่าสถานการณ์เช่นนี้นางจะโอหังไม่ได้ จึงพยายาม

* ฉางเอ๋อ คือเทพธิดาแห่งดวงจันทร์

สะกดความโกรธเอาไว้ "ในเมื่อชื่อหม่าลงโทษด้วยกฎบ้านแล้ว ข้ายอมไม่ถือสาหาความกับเด็กที่ไม่รู้ประสา"

หลังจากทุกคนแยกย้ายกันนั่งประจำที่แล้ว เหล่านางกำนัลก็ทยอยยกอาหารขึ้นวางบนโต๊ะ ตอนนี้อึ่งเสียงดนตรีในศาลาพักร้อนกลางน้ำก็ดังขึ้น ดนตรีที่บรรเลงคือบทเพลงใหม่ที่กำลังนิยมในเมืองหลวง ทำให้คืนเดือนหงายในฤดูร้อนนี้มีความรู้สึกเหมือนแดนสวรรค์ในโลกมนุษย์

ผิงเหยาเอาแต่ลอบสังเกตน้องสาวบ้านป่าที่นั่งอยู่ริมด้านหนึ่งตามหลักแล้วหากวัดจากทุกคนในที่นี้ น้องสาวที่มาจากอาศัยอยู่ในบ้านผู้อื่น ผู้ที่มีชาติกำเนิดต่ำต้อยที่สุด อาหารจำนวนมากในงานเลี้ยงวันนี้ล้วนมาจากฝีมือพ่อครัวที่ตนพามาจากในวัง เฉพาะแควีกรีกินที่ใครงแพะต้มผักดองก็ยุ่งยากมากแล้ว แม้แต่หยวนหรงที่อยู่ในเมืองหลวงมานานยังเพราะกินได้ไม่เรียบร้อยน้ำในกระดุกจึงไหลออกมาและหยดลงบนโต๊ะหลายหยด ทำให้หยวนหรงเขินอายจนรีบวางลงไม่กล้ากินต่อ ภายหลังหยวนหรงเห็นผิงเหยาใช้กำนัลไปกักที่แช่น้ำเกลือตากแห้งด้านข้างสอดเข้าไปในกระดุกที่ใช้สันมีดเคาะเปิดออกแล้วดูดกิน จึงได้เข้าใจวิธีและทำตามแบบนั้น

แต่น้องสาวตัวเล็กผู้นั้นกลับมีท่าทีงามสง่าอยู่ในที่ ถึงอายุยังน้อยแต่มีความสงบนิ่งต่ออาหารรสเลิศตรงหน้าอย่างมาก เพียงแค่ยกตะเกียบขึ้นชิมเล็กน้อยเพียงไม่กี่คำ แล้ววางตะเกียบบนที่วางตะเกียบเหมือนไร้ความอยาก รวากับปกติได้ชิมอาหารอร่อยมาทั่วแล้ว แม้แต่กรรมวิธีการทำอาหารในวังก็ยังไม่อาจทำให้นางชอบใจได้

ดูกิริยาตอนที่ดื่มน้ำชาเห็นได้ชัดว่าได้รับการอบรมแบบชาววัง

ตอนพลิกข้อมือนั้นดูมีความงดงามอย่างมาก...

ทว่าจริงๆ แล้วตอนนี้ในใจ 'น้องสาว' ที่งามสง่าผู้รู้สึกเศร้าเหมือน
สอบตก

ตอนนางนั่งลง เห็นอาหารรสเลิศหลายกอลากสี่ส้นและไม่เคยเห็น
มาก่อนวางอยู่เต็มโต๊ะ ความเศร้าในใจก็ก่อตัวขึ้นจนล้นเอ่อ เพราะ
ก่อนออกจากบ้านนางกินเกล็ดควนมากเกินไป ตอนนี้อาหารหวานเลี่ยน
กระจายเต็มปาก รู้สึกไม่อยากอาหารอยู่राงๆ เห็นอาหารเต็มโต๊ะก็ยัง
กินไม่ลง เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึกถึงการหยอกเย้าและเจ็บปวดของ
โชคชะตาที่ไม่อาจควบคุมได้จริงๆ!

สำหรับกิริยาที่ทำให้องค์หญิงผิงเหยาแอบรู้สึกอิจฉา เป็นการ
ผสมผสานที่สมบูรณ์แบบของสำนักเรียนชิงชวีและหอชีวซุนเมืองวันโจว

กิริยาการพูดจาของอู่ห้วนเหนียงทำเพื่อดึงดูดบุรุษ แม้แต่ตอน
ดื่มน้ำชาสักถ้วย การขยับตัวและนิ้วที่ตืดขึ้นล้นหน้าดู ส่วนกิริยาท่าทาง
งดงามอื่นๆ นั้นเชื่อว่าจะได้มาจากตระกูลเด่นดังอะไร แต่เป็นการอบรม
สั่งสอนของอาจารย์โจวที่ดูงามสง่าราวกับคนในรั้วในวัง

คนเขลาตัวน้อยตั้งเอาจุดเด่นของทุกคนมารวมกัน ทำให้ตนเอง
เอาชนะองค์หญิงต้าฉู่ได้โดยไม่รู้ตัว

แม้แต่องค์ชายทายาทยังรู้สึกว่าน้องสาวผู้นี้มีกิริยาท่าทางไม่ธรรมดา
ขณะพูดจาทักทายจึงถามขึ้นอย่างไม่ใส่ใจเท่าไรว่า "ไม่รู้ว่าคุณหนูรั้ววี่
ชื่อกำยานมาจากที่ใด ข้าออกมากับน้องสาวในครั้งนี จะกลับมือเปล่า
ไม่ได้ ต้องชื่อของบางอย่างเป็นน้ำใจให้กับท่านพ่อท่านแม่และภรรยา
กำยานนี่กลิ่นไม่แรง เหมาะกับภรรยาของข้าที่กำลังตั้งครภภอยู่"

หลี่ร่วอวีรู้สึกว่พี่ชายผู้นี้พูดจาดีมารยาท น่ารักมาก จึงยิ้มแล้ว
เอ่ยตอบ "ก่ายานนี้ไม่ได้ซื้อมา แต่อาจารย์ท่านหนึ่งในสำนักศึกษาของข้า
เป็นคนปรุง ถ้าท่านชอบ ข้าให้ท่านตั้งกล่องเลยดีหรือไม่"

องค์รัชทายาทได้ยินดังนั้นก็ยิ้มยิ้มอย่างอ่อนโยน "เช่นนั้น
ต้องขอบคุณคุณหนูร่วอวีที่ยอมเสียสละของรักให้ข้า"

งานเลี้ยงเย็นวันนี้ องค์หญิงผิงเหยาเจี๋ยบมาก นางมองดูจู่จิ่งเฟิง
ส่งน้ำย่นผ้าเช็ดหน้าให้น้องสาว นางรู้สึกว่หัวใจเย็นเยือก เย็นไปทั่ว
เหมือนกระดูกแขนขาจับตัวเป็นน้ำแข็ง

ก่อนหน้านี้ตัดใจไม่ได้เพราะคิดว่าเขาไม่มีใจ และตนเองก็ยังทำได้
ไม่พอ ไม่ได้สร้างความอบอุ่นให้กับหัวใจของเขา แต่ตอนนี้กลับพบว่า
ไขว่จะทำให้อุ่นไม่ได้ แต่เพราะนางไม่ใช่คนที่เขาต้องการ

นางเป็นถึงองค์หญิงต้าจู่ มีเกียรติและยศศักดิ์ระดับใด แต่
ในสายตาของจู่จิ่งเฟิงกลับไม่อาจเติมเต็มความรู้สึกขาดได้ ต่อให้นาง
จะดีเพียงใด เขาก็ไม่ต้องการจะแต่งงานกับนาง คนที่เขาต้องการ... คงจะ
เป็นหญิงสาวที่เหมือนนกเล็กฟิ่งคนแบบนี่กระมัง

ผิงเหยาอมอดดูหญิงสาวที่ขู่ปากเล็กน้อย เขย่าแขนเสื้อจู่จิ่งเฟิงเบาๆ
พูดจาเสียงเบาแล้วก็นีกอยากให้เห็นเองไม่ใช่องค์หญิงผิงเหยาแห่งต้าจู่
แต่เป็นเพียงน้องสาวบ้านป่าที่มาขอพักในบ้านผู้อื่นเท่านั้น...

ไร่ซึ่งเกียรติยศ แต่สามารถอยู่ข้างกายชายที่รักได้เต็มตัว... นี่เป็น
ความฝันที่ชั่วชีวิตนี้นางไม่มีทางทำได้เช่นนั้นหรือ

ตอนที่งานเลี้ยงใกล้สิ้นสุด นายน้อยสี่ผู้นั้นก็มานำทางหลี่ร่วอวี
ออกจากศาลากลางน้ำอย่างกระตือรือร้น แต่กลับถูกร่างสูงใหญ่ของ

จู่จิ้งเฟิงขวางเอาไว้อย่างไม่เปิดเผย

หลังออกจากเรือนจิ้งหยวนแล้ว จู่จิ้งเฟิงก็เอ่ยถามหน้าเครียดว่า "ในงานเลี้ยงวันนี้เหตุใดต้องยืมให้นายน้อยสี่ผู้นั้นตลอดด้วย"

หลี่ร่วอวี่ไม่คิดอะไรมาก เพียงแค่ลูบท้องอย่างเป็นทุกข์ "เขากินอาหารไม่เรียบร้อย เขาแต่จ้องข้า น้ำแกงติดคางก็ยังไม่รู้ตัว คุณหนูหยวนนั้นก็ไม่เตือนสติพี่ชาย เขาแต่จ้องข้า ข้าเห็นสองพี่น้องสี่ตาแข่งกันเบิกโตก็เลยทนไม่ไหวหวัเราะออกมา..."

จู่จิ้งเฟิงท่าทางเย็นชา หากไม่เห็นว่าองค์รัชทายาทอยู่ที่นั่นด้วย เขาคงใช้มีดสั้นหันเนื้อคว้านลูกตาไม่อยู่ดีคู่นั้นทั้ง! ลูกชายของสุยเฟิงโหวช่างไม่รู้มารยาทเลยจริงๆ!

"ต่อไปจำไว้ นอกจากข้าแล้ว ห้ามยืมให้ชายอื่น!"

หลี่ร่วอวี่พยักหน้าอย่างเชื่อฟัง แล้วเอ่ยถามอย่างไม่ยอมจบเรื่อง "แล้วเสียนเอ๋อร์น้องชายข้าล่ะ"

จู่จิ้งเฟิงถูกนางถามจนทนไม่ไหว จึงประกบจุมพิตปากเล็กที่พูดไม่หยุดนั้นเอาไว้...

วันรุ่งขึ้น หลี่ร่วอวี่ก็ถูกจู่จิ้งเฟิงดึงออกมาจากใต้ผ้าห่มแต่เช้าตรู่ "เมื่อวานเจ้าหนีเรียนไรระเบียบมาก เช้านี้ต้องรีบไปขอรับโทษจากอาจารย์ เข้าใจหรือไม่"

หลี่ร่วอวี่ขี้ตาจ้วเจียง ก่อนจะพยักหน้า "ต้องเตรียมของขวัญให้อาจารย์ด้วย..."

จู่จิ้งเฟิงรู้สึกว่าการประจบของคนโง่ผู้นั้นหนึ่งวันไปไกลพันลี้

ก้าวหน้ารวดเร็วมก จึงพูดด้วยรอยยิ้ม "เจ้ารู้จักเคารพอาจารย์ก็ดีแล้ว อาจารย์ว่าอะไรเจ้าก็ห้ามต่อปากต่อคำ เข้าใจหรือไม่"

หลังจากถูกสามีดึงขึ้นมาพูดกำชับยกใหญ่แต่เช้า หลีร่วอวีก็ล้างหน้ากินอาหารเช้า จากนั้นก็ให้ชูชิวเปิดหีบ หาชของขวัญไปมอบให้อาจารย์

"อาชิว เจ้าว่าข้าจะให้อะไรอาจารย์ดี นางเคยให้กำยานกลิ่นหอมอย่างนั้นแกข้าอีกด้วย"

ชูชิวคิดสักครู่จึงเอ่ยว่า "ความชื่นชอบของอาจารย์ใจไม่ธรรมดา บ่าวเห็นของชิ้นเล็กติดตัวนางแม้จะไม่มีเครื่องประดับทองเงินเพชรพลอย แต่ล้วนเป็นของดีที่มีความเรียบง่ายดูดี เฉพาะแท่นฝนหมึกก็คือแท่นฝนหมึกหางมังกรที่ผลิตจากเมืองอู่หยวนเขตเจียงซี ฮูหยินถ้าท่านจะให้ของขวัญ ต้องเลือกที่เข้ากับความชอบ ให้ภาพอักษรจำนวนหนึ่งเหมาะสมที่สุด"

หลีร่วอวีพยักหน้า "เอาตามที่อาชิวพูดก็แล้วกัน"

ดังนั้นชูชิวจึงไปที่คลังเก็บของ เลือกภาพวาด 'ภาพพระบัว' ฝีมืออาจารย์ซีลือของราชวงศ์ก่อน

15

เพราะหลี่ว่ววี่ตื่นแต่เช้า ดังนั้นจึงมาถึงสำนักศึกษาเป็นคนแรก
สำนักศึกษาซึ่งชิวแบ่งเป็นเรือนหน้าหลังสองส่วน เรือนหน้าคือ
สถานที่เรียนตามปกติ ส่วนเรือนหลังที่สงบเงียบเอาไว้ให้เหล่าอาจารย์
ใช้พักผ่อน

เพราะอาจารย์ใจชอบความเงียบสงบ ดังนั้นเรือนพักของนาง
จึงเป็นเรือนเล็กที่ติดกับป่าไผ่ของสำนักศึกษา นางพักอาศัยอยู่ที่นี่
ตามลำพัง ไม่มีสาวใช้แม้แต่คนเดียว

เวลานี้ภายในเรือนเล็กเงียบมาก อาจารย์เหมือนจะยังไม่ตื่นนอน
ไม่ว่าดูในลานบ้านเหมือนจะกวาดได้เพียงครั้งหนึ่งก็ถูกทิ้งไว้ กลีบ
ดอกพุดตานที่ร่วงหล่นจากบนต้นกระจายเต็มพื้น

หลี่ว่ววี่เกิดนึกสนุก ยกหนึ่งนิ้วเป็นสัญญาณให้ชิว แล้วลอบย่อง
เข้าไปในเรือน มองลอดผ่านหน้าต่างที่เปิดแง้มไว้ครึ่งหนึ่งเข้าไปใน

ห้องนอน คิดจะฉวยโอกาสตอนอาจารย์ยังไม่ตื่นวางม้วนภาพไว้บนโต๊ะหนังสือ จะได้ไม่ถูกตำหนิลงโทษต่อหน้า

แต่พอมองเข้าไปก็ต้องตกใจ

เห็นเพียงในห้องมีดครีมน ม่านบนเตียงบังเตียงไว้ครึ่งหนึ่ง อาจารย์ที่เรียบเฉยผู้นั้นสองแก้มแดงสด แหวตาเลือนลอย สองแขนเนียนเรียวยาว ถูกเชือกแดงผูกม่านตรึงแน่นไว้บนเสาเตียง ซาขาวข้างหนึ่งห้อยลงมาข้างเตียง ปลายนิ้วเท้าเล็กนั้นหดเกร็งไม่เป็นธรรมชาติ บนตัวนางมีชายหนุ่มร่างกำยำคนหนึ่งทาบทับอยู่ แม้ม่านจะบังอยู่ครึ่งหนึ่ง แต่เห็นได้ว่าชายผู้นั้นเหมือนจะไม่ได้สวมเสื้อผ้า เพียงแค่ซุกหน้าลงตรงซอกคอของอาจารย์

ภายในห้องที่มีดครีมนทำให้ภาพทุกอย่างดูเลือนราง ชายหนุ่มส่งเสียงเรียกชื่ออาจารย์ใจวเบาๆ "เฉียนอวี่... เฉียนอวี่..." เสียงเสียดอาดของพื้นเตียงดูเหมือนจะกลบเสียงครางเบาๆ ของอาจารย์เอาไว้...

หลี่ร่วอวี่ตกใจนิ่งเป็นไก่ไม้ รู้สึกว่าอาจารย์ถูกคนเลวรังแก กำลังจะเอ่ยปากตะคอก ปากของนางกลับถูกซุชิวปิดไว้แน่น พอหันไปดูซุชิวกำลังขยิบตาให้นางด้วยสีหน้าร้อนใจ เป็นสัญญาณไม่ให้นางตะโกน จากนั้นก็ดึงนางออกมาจากรือนั้นอย่างเงี้ยบๆ และเพราะรีบร้อนเดินออกมา ม้วนภาพนั้นตกลงบนพื้นก็ยังไม่รู้ตัว

เดินไปได้ระยะทางหนึ่ง หลี่ร่วอวี่ก็ทนไม่ไหวบัดมือของซุชิวออกแล้วเอ่ยขึ้น "อาซิว เจ้าขวางข้าทำไมกันไม่เห็นหรือว่ามีคนรังแกอาจารย์อยู่"

ซุชิวอยู่ข้างหลังหลี่ร่วอวี่เห็นฉากในหน้าตานั้นเช่นกัน จึงพูดด้วยหน้าแดงไปถึงโบทว่า "ฮูหยิน เรื่องนี้ตะโกนไว้วายไม่ได้ รอบเรือนนั้น

ยังมีอาจารย์และบ่าวหญิงอาวุโสคนอื่นพักอยู่ ถ้าท่านตะโกนต้องมีคนวิ่งมา... เช่นนั้น... อาจารย์โจวมิเสียชื่อเสียงหรือ"

เห็นหลี่วูวี่ยังคงไม่เชื่อและมีท่าที่เหมือนคิดจะวิ่งย้อนกลับไป ซูซิวจึงรีบดึงอีกฝ่ายไว้ "ข้าขอถามท่าน เมื่อครูปากของอาจารย์โจวถูกอุดไว้หรือไม่"

หลี่วูวี่ตกตะลึง คิดสักครู่ก็ส่ายหน้า ซูซิวจึงพูดต่อไปว่า "เช่นนี้ก็ถูกต้องแล้ว อาจารย์ก็กลั้นไว้ไม่ได้ตะโกน เห็นได้ว่าไม่ยอมให้ใครได้ยิน ท่านกับข้าล้วนไม่รู้รายละเอียดในเรื่องนี้ วันนี้มาโดยไม่ได้รับเชิญ ลอบบุกเข้าเรือนมาเห็นฉากนี้เข้าก็ไม่เหมาะสมอยู่แล้ว จะบุกเข้าไปในห้องอีกได้อย่างไร ถ้าเป็นห่วงอาจารย์ ท่านกับข้าก็อยู่เฝ้าตงนี่เสียบๆ รอคนผู้นั้นออกมา ค่อยเรียกกองครักษ์มาจับตัวไป"

ซูซิวมองออกถึงนิสัยของอาจารย์โจว คนที่ร่ำเรียนมามากล้วนรักหน้าตา เมื่อครู่จากภาพความร้อนแรงบนเตียง เห็นได้ว่าทำการสำเร็จแล้ว เข้าไปตอนนี้ก็ไร้ประโยชน์ ยิ่งไปกว่านั้นนางยังไม่ได้ออกเรือน หากบุกเข้าไปเช่นนี้ แม้ว่าคนผู้นั้นจะเป็นโจรบ้ากาม แต่จะต่างอะไรกับการจับขี้เถ่า

ซูซิวเป็นคนฉลาดกลัว เมื่อวานเพิ่งจะถูกชื่อหม่าลงโทษ วันนี้ตีให้ตายก็ไม่กล้าให้สูหยินเข้าไปยุ่งเรื่องของผู้คนอื่นอีก

หลี่วูวี่ฟังไม่เข้าใจและไม่อยากเข้าใจ นางรู้เพียงว่าอาจารย์ถูกรังแก นางจะนิ่งดูตายไม่ได้ จึงออกแรงสะบัดมือของซูซิว รีบวิ่งกลับมาแล้วเก็บหินปูพื้นข้างทางก้อนหนึ่งมาด้วย

ในเมื่อซูซิวบอกว่าตะโกนไม่ได้ เช่นนั้นนางก็ตีคนเลวนั้นให้ตาย

เสียเลย!

ทว่าพอเข้าไปในตัวเรือนยังไม่ทันผลึกประตู่ ประตู่นั้นก็เปิดออกแล้ว หลีรั่ววีรวิฑูหิณขึ้นสูง แล้วเบิกตาโตอย่างตกใจ เห็นเพียงชายหนุ่มหลังประตู่ ที่สวมเพียงชุดคลุมยาวผมเผ้ารุงรังสยายลงด้านหลังก็คือองค์รัชทายาท จ้าวอินถ์ที่อยู่ในงานเลี้ยงสุราเมื่อวานนี้

กลิ่นกายของเขาในตอนนี้นี้รุนแรงจนรมคนได้ กลิ่นนั้นคุ้นเคยมาก เป็นกลิ่นแห่งความใคร่ที่สลัดไม่หลุดทุกครั้งหลังจากที่พี่ฉู่ก่อกวนนาง

แม้ว่าเมื่อครู่องค์รัชทายาทจะจมอยู่ในแรงปรารถนา แต่ยังพอ ได้ยินเสียงนอกหน้าต่าง ไกลรุ่งวันนี้เขาฉวยโอกาสตอนพระจันทร์สว่าง ไร้ดวงดาวลอบเข้ามาในสำนักศึกษาตามลำพัง ในที่สุดก็พบหญิงที่ตนเอง ตามหามานาน เขาตรึงหญิงที่ไม่เชื่อฟังผู้นี้เอาไว้บนเตียง และทรมาณนาง มาเต็มหนึ่งชั่วยาม ทว่ายังกินไม่ทันอิ่มก็ถูกแขกไม่ได้รับเชิญนอกห้อง ชัดแจ้งหะ เขาจำต้องลุกขึ้นสวมเสื้อเดินออกมา กลับเห็นน้องสาวของ ฉู่ชื้อหม่าชูก่อกวนหินเตรียมจะบุกเข้ามาข้างใน

พอเห็นท่าทางตกใจของนาง เหมือนคิดไม่ถึงว่าเป็นเขา องค์รัชทายาท ก็เผยรอยยิ้มออกมาช้าๆ "คุณหนูรั่ววีอาร์มณีสุนทรีย์ฯจริง ออกมาเดินเล่น แต่เข้า" เขาพูดพลางยื่นมือไปปรับหินในมืออีกฝ่ายมาบีบเบาๆ หินนั้นก็ แผลกเป็นผง

หลีรั่ววีคิดว่าไม่ถึงว่าเขาจะมีแรงประหลาดเช่นนี้ จึงตกตะลึง ไปทันใด

องค์รัชทายาทเหลือบมองไปทางชูฉิวที่คุกเข่าอยู่บนพื้นข้างหลังนาง แล้วพูดเสียงเรียบว่า "ในเมื่อเดินเล่นมาถึงที่นี่ ก็ขอเยี่ยมตัวสาวใช้

ของคุณหนูสักหน่อย ผนวกนางเตรียมน้ำร้อนอาบน้ำให้อาจารย์โจว... ก่อนหน้านี้ข้าเคยเห็นหน้าเจ้าที่จวนท่านหญิง คิดว่าคงถูกส่งมาที่จวนชื่อหมา คงรู้กฎระเบียบในการปรนนิบัติ หากเรื่องวันนี้แพร่พรายออกไปแม้แต่หน่อย จะตัดลิ้นของเจ้าทิ้ง!"

เมื่อพูดจบ เขาก็ไม่ได้เดินไปทางลานด้านหลัง แต่กลับเดินไปที่ริมกำแพงสำนักศึกษาแล้วพลิกตัวข้ามออกไป

ถึงตอนนี้ร่างของชูชิวก็ทรุดลงบนพื้น รู้สึกว่าครึ่งชีวิตของตนเองเกือบจะสูญเสียชีวิตไป โจรบั๋กามผู้นี้เป็นถึงองค์รัชทายาท... อาจารย์อายุสามสิบปีแก่กว่าองค์รัชทายาทมาก คนที่ไม่มีความเกี่ยวข้องอะไรมาเกี่ยวพันกันเช่นนี้ได้อย่างไร

แต่คำพูดขององค์รัชทายาทจะไม่ฟังก็ไม่ได้ นางจึงดึงตัวหลี่ว่ววี่ที่ยังตั้งสติคืนมาได้เข้าไปในห้อง แล้วรีบปิดประตู

ไม่นานเตียงในห้องถูกปล่อยลงมาทั้งผืนแล้ว เชือกแดงที่ไข่มดมือสาวงามก็ถูกโยนลงบนพื้น ปนไปกับเสื้อผ้าที่วางอยู่อย่างระเกะระกะ

ในตอนนั้นชูชิวไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี ข้างในม่านเตียงก็มีเสียงดังขึ้น เสียงพูดเย็นเยือกของอาจารย์โจวฟังดูแหบแห้งไปบ้าง "คุณหนูว่ววี่กับชูชิวใช่หรือไม่" เห็นได้ชัดว่านางได้ยินคำพูดขององค์รัชทายาทตรงหน้าประตูเมื่อครู่

ชูชิวรีบเอ่ยขึ้นทันที "บ่าวเอง อาจารย์มีอะไรจะสั่งเจ้าคะ"

"นอกเรือนมีบ่อน้ำ ช่วยตักน้ำมาต้มร้อนให้ข้าได้หรือไม่"

ชูชิวโล่งอก เหลือบมองสุหยินน้อยที่ไม่รู้ว่าเหตุใดจู่ๆ จึงนั่งเงียบแล้วรีบเร่งตักน้ำมาต้ม

รจอนเตรียมถังอาบน้ำเสร็จแล้ว ชูชีวจึงประคองอาจารย์โจวที่พันตัวด้วยผ้าปูที่นอนลงจากเตียง แม้อาจารย์จะมีสีหน้านิ่งเฉย แต่ตอนเดินกลับโงนเงน ไม่รู้ว่าถูกองครักษ์ทนายาทรมานจนเป็นอย่างไรบ้าง หลังจากอาบน้ำเสร็จเปลี่ยนชุดแล้ว อาจารย์โจวจึงพูดสั่งว่า "เจ้าไปหาอาจารย์หลี่ที่สอนศิลปะการตีพิณ บอกว่าวันนี้ข้าไม่ค่อยสบาย ขอให้นางช่วยสอนในตอนเช้าได้หรือไม่"

ชูชีวรับคำสั่งและออกจากประตูไป อาจารย์โจวที่ยามนี้นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม่ไผ่หันหน้ามายิ้มถามหลี่วูวี่ว่า "เหตุใดจึงเอาแต่นั่งอยู่ตรงนั้น ทั้งยังนั่งเงิบไม่พูดไม่จา"

หลี่วูวี่หน้าซีดและกัตรีมฝีปากแน่น สุดทำก็เอ่ยปากพูดว่า "เมื่อวานรัชทายาทผู้นั้นขอกำยานที่อาจารย์ทำขึ้น เขามาหาท่าน รังแกท่าน เพราะเหตุนี้หรือ"

โจวเฉียนอวี๋ถอนใจเบาๆ คิดในใจว่าแม้สมองจะกระเทือน แต่ความละเอียดอ่อนนั้นไม่ได้เสียไป โจนางรู้ว่าหลี่วูวี่ต้องเกิดความละอายใจที่เห็นนางถูกรังแก จึงเรียกหลี่วูวี่เข้ามาใกล้ตรงหน้านาง แล้วเอ่ยพูดอย่างอ่อนโยนว่า "ข้ากับเขา... เป็นความรักเลวร้ายที่หลบไม่พ้น นี่เป็นชะตาที่กำหนดไว้แล้ว แม้เจ้าจะไม่พูด เขาก็มีวิธีตามหาข้าเจออยู่ดี เรื่องนี้เดิมทีก็ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า อีกครู่เจ้าเป็นเด็กดีไปเข้าเรียน และอย่าพูดเรื่องนี้กับผู้ใดก็พอ"

หลี่วูวี่ก็กะพริบตา พยายามกลั้นน้ำตาที่ใกล้จะทะลักออกมา แล้วเอ่ยถาม "รัชทายาทจะแต่งงานกับอาจารย์หรือไม่" พี่ชู้เคยพูดไว้ว่า จูบปากจูบหน้าอกเป็นสิ่งที่สามีภรรยาเท่านั้นทำได้"

ใบหน้าชาวสะอาดของอาจารย์ใจฉายความเศร้าสลด ก่อนจะยิ้ม แล้วพูดว่า "เขาไม่แต่งกับข้า ข้า... ก็ไม่แต่งเช่นกัน..."

หลี่ว์อวี่ขมวดคิ้วเอ่ยถามต่อ "เพราะอะไร"

อาจารย์ใจฉวยลูบผมยาวของนางพลางกล่าว "แม้เขาจะมีรักจริง แต่ใจบุรุษย่อมมีสิ่งหนึ่งที่สำคัญกว่ารักจริง ต่อให้เป็นความรักที่ซาบซึ้งกินใจมาอยู่หน้าของสิ่งนี้ สุดท้ายล้วนถูกเบียดอัดสลายไปเหลือเพียงความอัปลักษณ์และเสียใจ..."

"แล้ว... อาจารย์ เขารังแกท่านแบบนี้ ท่านเสียใจหรือไม่" หลี่ว์อวี่กะพริบตาก่อนจะถามขึ้นอีก

"รู้หรือไม่ ข้ามีสหยาแก่ผู้หนึ่ง... แม้นางจะอายุน้อยกว่าข้ามาก กลับเป็นหญิงที่มีใจกว้างมากที่สุดในโลก แต่ก็ยังหนีเคราะห์กรรมแห่งรักนี้ไปไม่พ้น ตอนนั้นนางรู้ว่าที่สามีของตนเองมีความสัมพันธ์ลับกับน้องสาวของนาง ติดตรงที่เป็นเรื่องฉาวของตระกูลจึงไม่กล้าบอกคนในบ้าน

ตอนนั้นข้าก็พาเอาความเสียใจในความรักจะเดินทางขึ้นเหนืออระหวางทางได้พบกับนาง นางเชิญข้าไปที่มกินอย่างสำราญหนึ่งคืน ในใจข้าเป็นทุกข์ แต่ข้ารู้ว่านางทุกข์ใจยิ่งกว่า นางอายุยังน้อยต้องแบกภาระของตระกูล ทนลำบากเหน็ดเหนื่อยเพื่อครอบครัวตัวเองเท่านั้น แต่ถึงที่สุดแล้ว น้องสาวที่นางรักมากกว่าที่สามีที่รู้จักกันมานานกลับหักหลังนางด้วยวิธีเลวร้ายที่สุด

เดิมทีข้าคิดนางจะร้องไห้ แต่นางดื่มสุราหนึ่งคืน เข้าห้องน้ำไปหลายครั้ง แต่กลับไม่มีน้ำตาแม้แต่หยดเดียว ตอนนั้นข้าถามนางว่า เหตุใดจึงกลั้นน้ำตาไว้ได้ นางกลับพูดด้วยรอยยิ้มว่าในโลกนี้มีคนที่

รักนางน้อยลงไปสองคน เช่นนั้นนางต้องรักตัวเองให้มากหน่อย ชดเชยสิ่งที่สูญเสียไปนี้ น้ำตาไหลมากไปก็เป็นการเกลียดโทษตัวเองที่ล้มจนไม่อาจลุกขึ้นได้ พຽງนี้นางยังมีการค้าที่สำคัญ ต้มสุราให้มากหน่อย แล้วปล່อยความเจ็บปวดเหล่านี้ไว้ในกระโถนในห้องน้ำ

ข้ารู้ว่าคำพูดนี้นางพูดให้กับตัวเอง และพูดให้ข้าฟัง ตอนนั้นเป็นเพราะคนรักของข้าไปแต่งงานกับผู้อื่น ข้าปวดใจจึงจากมาไกลท่องไปทั่วทุกที่ เหนื่อยล้าจนดูไม่ได้ รู้สึกเบื่อหน่ายชีวิต เกิดอยากจะทำผิด...

แต่พอฟังคำพูดของนางแล้ว ข้าก็สบายใจ ข้าเกลียดโทษตัวเองที่ล้มจนไม่อาจลุกขึ้นได้เพราะบุรุษผู้หนึ่งนานเกินไปแล้ว

บนโลกนี้ดูถูกสตรีอยู่แล้ว ถ้าตัวเองยังไม่รักตัวเองอีก ไม่ยิ่งตกต่ำไปหรือ นำข้าที่ข้าอ่านตำรามามากมาย แต่กลับมองเรื่องนี้ไม่ขาด...

ดังนั้นคุณหนูร่ววี่ แม้ว่าเขาจะทำแบบนี้กับข้า แต่ข้ากลับไม่ปวดใจอีกแล้ว ร่างกายนี้ถูกเขาทรมาน แต่หัวใจเหลือไว้ให้ตัวเองแล้ว ผู้ใด...ก็ไม่ให้อีกแล้ว..."

หลี่ร่ววี่ฟังถึงตรงนี้ก็ทนกับความปวดใจไม่ไหว น้ำตาที่สะสมในดวงตาโตไหลออกมาราวสายฝน พุดเสียงสะอื้น "ไม่รู้ทำไม ได้ยินอาจารย์พูดแบบนี้ก็รู้สึกปวดใจ... ข้าชอบร้องไห้แบบนี้ ไม่เข้มแข็งเหมือนสหายเก่าของอาจารย์แม้แต่หน่อย จะทำอย่างไรดี"

อาจารย์ใจกล้ามองหญิงสาวที่ร้องไห้ผู้น้อยอย่างอิจฉา พุดทอดถอนใจเสียงเบาว่า "ชาติก่อนเก็บสะสมน้ำตามากเกินไป ชาตินี้ก็ต้องปล່อยออกไปบ้าง ลืมทุกอย่างไปจนหมดแบบนี้ สามารถร้องไห้หัวเราะได้อย่างเต็มที่ก็เป็นวาสนาอย่างหนึ่ง ยังมีอะไรไม่ดีอีกเล่า"

ซูชีวไปขอลาให้อาจารย์โจวกลับมาก็ยกข้าวต้มและกับข้าวจากห้องครัว
ในสำนักศึกษามาให้อาจารย์พอเห็นนางไม่เป็นอะไรและไม่มีท่าทางเขินอาย
หรือโมโหจนผิดปกติ จึงพาหลี่วู้อี้ออกจากห้องของอาจารย์

แต่หลังออกมาจากเรือนพักของอาจารย์แล้ว ใบหน้าเล็กของ
สูหยินที่ปกติจะมีรอยยิ้มไร้ความกังวลกลับจางหายไป หัวคิ้วทั้งสอง
กลับผูกเป็นปม

ซูชีวเห็นอีกฝ่ายไม่สบายใจเช่นนี้จึงพูดลอบ "สูหยินอย่าเป็นห่วง
อาจารย์เลย คนผู้นั้นคือรัชทายาท เป็นเจ้าแผ่นดิน ภายหน้าได้หล้านี้
ล้วนเป็นของเขา จะไปขัดขวางได้อย่างไร อาจารย์โจวก็น่าสนใจในจุดนี้...
และนางก็อายุมากอย่างนี้แล้ว คุณากับรัชทายาท... คงไปด้วยกันไม่ได้
ภายหน้ารอเขาขึ้นครองบัลลังก์ ถ้าในใจมีอาจารย์จริง ช้าเร็วต้องมา
รับนางเข้าวัง ท่านก็เห็นว่านางพูดได้ยิ้มได้แล้วไม่ใช่หรือ"

น่าเสียดายคำพูดกล่อมเด็กเช่นนี้ไม่ได้เข้าไปในหูของหลี่วู้อี้อีเลย
นางพูดเสียงเบาว่า "ในดวงตาของอาจารย์ไม่ได้ยิ้ม..."

ซูชีวส่ายหน้าและกำชับหลี่วู้อี้อีกครั้งว่าอย่าบอกสหายหรือ
คนอื่น ๆ ถึงเรื่องนี้ แล้วจึงพานางกลับมาที่ห้องเรียน

รองจวนเล็กเรียน หลี่วู้อี้อี้ออกจากประตูสำนักศึกษาก็เห็นรถม้า
ของซือหม่ารออยู่นอกประตู

ความสุขที่ผ่านมาของหลี่วู้อี้อี้อหายไปจนสิ้น นางเดินไปที่รถ
อย่างช้าๆ

"เป็นอะไรไป เหตุใดจึงเหม่อลอยแบบนี้" ฉู่จิ้งเฟิงยกมือขึ้น

เซยคางนางแล้วก้มหน้าลงมาตาม

หลี่ว่ววี่กลับเอียงหัวหลบ ก่อนหน้านั้นพี่ชู่มาถึงเนื้อถึงตัวนาง เพราะนางไม่เข้าใจ คิดว่าคงไม่แตกต่างอะไรกับการที่ท่านแม่กอดนาง แต่ภาพที่เห็นเมื่อเข้านี้สะเทือนใจนางเหลือเกิน

ถึงตอนนี้ ในสมองของนางยังมีภาพที่อาจารย์โจถูกองคร์รัชทายาทกอดอยู่ได้ร่าง บนใบหน้าแดงกำมีสีหน้าเหมือนเจ็บปวด ยังมีเสียงหายใจหอบของชายหนุ่ม... นางจึงคิดโยงไปถึงครั้งก่อนๆ ตอนที่พี่ชู่มาอ่อกวนนาง สุดท้ายเขาจะใช้แววตาประหลาดอย่างหนึ่งจับจ้องนางแล้วหายใจหอบคล้ายๆ กัน...

วันนี้หลี่ว่ววี่ถูกกระตุ่นความฉลาดขึ้นมาอย่างหนึ่ง จึงได้พบอย่างงุนงว่าตนเองถูกสัตว์ป่าจับด้วยเชือกคมคาบอยู่ในปากโดยไม่รู้ตัว... นुरुช้วนเป็นสัตว์ป่าที่น่ากลัวมาก!

คิดถึงตรงนี้นางก็รู้สึกขนลุก ยกมือขึ้นปิดมือของชู่จิ้งเฟิงที่มาสัมผัสตนเองออกทันที แล้วพยายามขดตัวอยู่ที่มุมหนึ่งบนรถม้า

ชู่จิ้งเฟิงจะไม่เห็นความผิดปกติของนางได้อย่างไร แต่ในใจกลับถูกอาการหลบหนีของหลี่ว่ววี่ทำให้โมโห จึงออกแรงเล็กน้อยดึงนางเข้ามาในอ้อมกอด "วันนี้ก็เรื่องในสำนักศึกษาอีกแล้วหรือ"

หลี่ว่ววี่คิดสักครู่จึงงยหน้าขึ้นพูด "พี่ชู่ พี่บอกว่าถ้ามีใครทำให้ข้าโกรธ พี่จะไปจัดการเขาใช่หรือไม่"

ชู่จิ้งเฟิงหรีตาลง "มีคนรังแกเจ้าหรือ ใครกัน"

หลี่ว่ววี่พูดด้วยแววตาแน่นแน "คนที่ใบหน้ามีรอยยิ้มเมื่อวาน ที่พี่เรียกเขาว่ารัชทายาท พี่สั่งสอนเขาแรงๆ สักยกเถอะ!" นางพูดพลางขยับ

เบียดอ้อมกอดของเขาอย่างเต็มไปด้วยความหวัง

ตัวของฉู่จิ้งเฟิงเล็กสูงขึ้นไปเอ่ยถามซ้ำๆ ว่า "ทำไม เขาทำอะไรเจ้า"

หลี่วูวี่คิดถึงคำสั่งของอาจารย์ว่าไม่ให้นางบอกผู้อื่น จึงปิดปากแน่นอีกครั้ง ไม่ว่าจะฉู่จิ้งเฟิงจะถามอย่างไรก็ไม่ยอมเปิดปาก

หลังจากกลับถึงจวน ยังไม่รอให้ชื่อหมาถาม ชูชีวกก็มารายงานการเดินทางของสุหยินในวันนี้ ย่อมรวมไปถึงเรื่องฉาคน่าตกใจในเรื่องนอนนอนสำนักศึกษาเข้าวันนี้ให้ชื่อหมารับรู้ด้วย

ฉู่จิ้งเฟิงเบิกตาโตขึ้น สุดท่ายตบโต๊ะอย่างแรง ฟังถึงตรงนี้ เขาก็เข้าใจแล้วว่าคนเขลาตัวน้อยนั่นเหตุใดเห็นเขาแล้วเหมือนเห็นเสือร้ายที่กินคน

ด้วยเห็นใจที่นางป่วยแล้วเหมือนเด็กไม่ยอมโต เขามีความอดทนในการเป็นสามีภรรยานี้มาตลอด พยายามลงมือปลุกปั้นอย่างซ้ำๆ เชื่อว่าเคียวข้าวต้มด้วยไฟอ่อน ต้องมีวันที่มันจะผุดฟอง

เขาใช้ไฟอ่อนแบบนี้ไม่กล้าใจร้อนแม้แต่น้อย แต่องครักษ์ทายาทนั้นกลับทำเรื่อง! ไปลอบหาความสุขอย่างอุกอาจ ทำให้คนเขลาตกใจถึงตอนนี้แค่กอดก็ยังเกร็งไปทั้งตัว! ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องถอดเสื้อหยอกเย้าเลย...

ข้าวต้มที่ปรารถนามานาน เห็นว่าใกล้จะนิ่มเข้าปากได้แล้ว กลับถูกคนมากกว่าหม้อ... ขอเพียงเป็นคนที่กำลังทนกับความหิว ย่อมไม่มีใครกลั่นความโกรธนี้ได้!

จ้าวอินถึง เจ้าก้อเรื่องดีจริง!

ฉู่จิ้งเฟิงจึงรีบเตรียมม้าไปที่เรือนจิ้งหยวน ตอนนี้ในเรือนจิ้งหยวน

มีเสียงเพลงดังไม่ขาด ที่แท่นขายน้อยสี่จวนโหวนนั้นไปหานางรำทางเหนือ มาแสดงการรำรำประจำชายแดนทางเหนือ

นางรำเหล่านี้แต่ละคนคือเข้มตาลี๊ก รูปร่างสูงใหญ่อวบอิม ตอนรำรำมีความอ่อนช้อยราวกับงูในน้ำ

นายน้อยสี่กับองค์รัชทายาทและองค์รัชที่ติดตามมาตีมกกัน อย่างสำราญ มองนางรำดมสีน้ำตาลอ่อนผู้้นด้วยแววตาเหม่อลอย

ในตอนนี้เอง องค์รัชทายาทซ่อนตาขึ้นเห็นผู้จิ้งเพิงเดินมาด้วยสีหน้าโกรธกริ้ว จิ้งจิกยิ้มยกแก้วไปทางเขา "มาได้เวลาพอดี คุณถึงช่วงสำคัญพอดี รีบเลือกที่นั่งที่ดี อย่าพลาดช่วงน่าชมไป"

ผู้จิ้งเพิงเลิกคิ้วขึ้น พุดอย่างไม่หวั่นเกรง "กระหม่อมมีเรื่องจะกราบทูล รัชทายาท ไม่ทราบว่รัชทายาทจะเสด็จไปพุดคุยเป็นการส่วนตัวกับกระหม่อมได้หรือไม่"

จ้าวอินถึงใบหน้าเบือนยิ้มมองดูนางรำยับตัวรำอย่างไม่วางตา ตีมสุราไปพลางพุดอย่างไม่สนใจว่า "ชื่อหมาดูเคร่งเครียดยิ่ง ตอนนี้เจ้าแต่งงานแล้ว น่าจะรู้ถึงความงามของสตรีดี เหตุใดจึงไม่รู้จักเสพสุขเช่นนี้"

ผู้จิ้งเพิงสีหน้าเย็นชาในทันที ก่อนจะยื่นขาออกไปเตะโต๊ะด้านข้าง ที่วางจานผลไม้เต็มโต๊ะล้มระเนระนาดดังโครม!

เสียงดนตรีภายในโถงหยุดลงทันใด นางรำเหล่านี้ันตกใจจนยืนนิ่ง กับที่ไม่รำรำต่อไป องค์รัชที่ยืนอยู่ด้านข้างพากันชักกระบี่ออกมาทันที

นายน้อยสี่โกรธจนชี้หน้าผู้จิ้งเพิง "บังอาจ! ผู้จิ้งเพิง เจ้ากล้าเหิมเกริมต่อหน้ารัชทายาท คิดจะก่อกบฏอย่างนั้นหรือ"

ผู้จิ้งเพิงพุดอย่างไม่หวาดหวั่น "รัชทายาททรงเป็นว่าที่เจ้าแผ่นดิน

ต้าจู้ย่อมต้องบำเพ็ญใจกาย เรียนรู้หนทางการปกครองแผ่นดิน การแสดงระดับต่ำเช่นนี้ มาทำให้ดวงตารัชทายาทสทกปรกได้อย่างไร กระหม่อมตะไตะแทนเหล่าขุนนางต้าจู้ที่อยู่ไกลถึงเมืองหลวง นายน้อยสี่ การตะโกนแบบสุนัขจิ้งจอกแอบอ้างบารมีพยัคฆ์* นี่ตะโกนแทนผู้ใดหรือ หรือมีใจคิดจะทำลายชาติกระมัง ข้าจะเขียนจดหมายฉบับหนึ่งไปที่ จวนสุยเฟิงไหวของพวกท่าน สุยเฟิงไหวเลี้ยงลูกไม่ได้ความมาทำให้ เจ้าแผ่นดินเสียคน!"

และแล้วจู้จิ้งเฟิงก็พูดจนการตะไตะครั้งนี้เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล ยิ่ง จนแทบจะเป็นเรื่องเล่าด้านบวกในบันทึกแคว้นต้าจู้ได้เลยทีเดียว

นายน้อยสี่เดิมก็ไร้ซึ่งเหตุผล ตอนนี้ได้ยินว่าเขาจะฟ้องท่านพ่อก็ มือเท้าลนลาน

ส่วนจ้าวอินถังกลับหัวเราะเสียงดัง ยืนขึ้นแล้วพูดว่า "จิ้งเฟิงพูด มีเหตุผล องครักษ์ ส่งนางรำเหล่านี้ออกจากเรือนไป... จิ้งเฟิง พวกเรา ไปคุยกันที่โถงด้านหลัง"

เมื่อทั้งสองมาถึงโถงรับแขกที่เรียบง่ายแห่งหนึ่ง รอยยิ้มบนใบหน้า องครักษ์ทายาทก็หายไปจนสิ้น เขานั่งลงบนเก้าอี้แล้วเอ่ยถาม "น้องสาว ของเจ้าไปฟ้องเจ้าหรือ ไม่รู้ว่าชื่อหมามีงานมากมาย เคยหาเวลาว่าง ไปดูที่สำนักศึกษาบ้างหรือไม่ เหตุใดคนที่ข้าไหว้วานให้ชื่อหมาหาตัว จึงอยู่ในสำนักศึกษาที่ท่านเป็นคนตั้งขึ้น แต่ชื่อหมากลับไม่รู้เรื่อง แม้แต่น้อยละ"

จู้จิ้งเฟิงค้ำหน้าด้วยใบหน้าเรียบเฉยพลาทกล่าว "ในเมื่อรัชทายาท

* สุนัขจิ้งจอกแอบอ้างบารมีพยัคฆ์ หมายถึงพวกที่แอบอ้างบารมีผู้อื่นมาข่มขู่หลอกลวงผู้คน

ทรงทราบว่าสำนักศึกษานั้นกระหม่อมเป็นคนตั้งขึ้นในสำนักที่เคารพขงเจือ
ยอมให้เกิดเรื่องสกปรกไม่ได้ เหตุใดรัชทายาทจึงทำการอุกอาจ
เสียมารยาทต่ออาจารย์ที่กระหม่อมเชิญมาเช่นนี้"

จ้าวอินถึงยิ้ม เขามีรูปร่างหน้าตาดีมีบารมีอยู่แล้ว พอยิ้มเช่นนี้
ก็ทำให้ดูน่าเกรงขามขึ้นหลายส่วน แต่คำพูดนั้นก็กลับไร้มารยาทอย่างมาก
"ถ้าไม่รู้ว่าคุณชื่อหมาหลงไหลน้องสาวในจวนของเจ้า ข้าคงคิดว่าเจ้าแพ้วพาย
ได้ชายกระโปรงของโจวจีนฮ่อแล้ว จึงได้ปกป้องเช่นนี้ นางเป็นหญิง
ของใครเจ้าไม่รู้หรือ ถ้าข้ารับตัวน้องสาวของเจ้ากลับเมืองหลวง แล้วบอก
ชื่อหมาว่าไม่รู้หรือรอยบัง ไม่รู้ว่าชื่อหมาจะสวมหมวกเขียว* นี้ได้มัน
หรือไม่"

พวกเขาสองคนโตมาด้วยกันแต่เด็ก รู้จักนิสัยของกันและกันดีมาก
ตอนนี้พูดคำผิดหู สถานการณ์น่าอึดอัด กอปรกับองค์รัชทายาทพูดอย่าง
ไม่เกรงใจ บนหัวของสองฝ่ายล้วนมีเมฆเขียวล่องลอยฟ้าคำรามเสียงดัง
ชายหนุ่มจะลงไม้ลงมือกันแล้ว!

วันนั้นอยู่ที่จวนชื่อหมาทั้งสองประมือผลเสมอกัน แต่วันนี้ไม่เหมือนกัน
สองฝ่ายโมโหแล้วจริงๆ

องค์รัชทายาททงกลอนประตุ ก่อนจะตะโกนออกไปข้างนอก
"ใครก็ห้ามเข้ามา!" ก่อนจะเริ่มต่อสู้กับชื่อหมาอย่างดุเดือด

แต่การต่อสู้วันนี้ไม่ถือเรื่องกระบวนท่า เพียงแค่กำหมัดแน่น
ต๋อยไปบนตัวของกันและกันก็พอ

* 'สวมหมวกเขียว' ตรงกับสำนวนไทยว่าสวมเขา ในสมัยโบราณชายคนหนึ่งต้องเดินทางไปทำการค้าต่างเมือง
อยู่เสมอ ภรรยาอยู่บ้านแอบคบชู้และได้นัดแนะกับชายชู้ว่าหากเห็นสามีของนางสวมหมวกสีเขียวซึ่งมี
ออกจากบ้าน แสดงว่าจะไปต่างเมือง ให้ชายชู้มาหาตนที่บ้านได้

จำวอินถึงจึงพบว่าวันนั้นฉู่จิ้งเฟิงแสรังทำเก่งเพียงใด ช้อนความสามารถแท้จริงเอาไว้เพียงใด ไม่พบกันนาน พลังหมัดของฉู่เห็นยังห้วนแห้งดำคู้อายากจขึ้นมาก ปล่อยหมัดรวดเร็วราวสายฝน ทำให้ตั้งรับไม่ทัน แม้อองศรัทธายาทจะเก่งกาจเช่นกัน แต่ยังคงถูกต่อຍอย่างแรงหลายที

สุดท้ายทั้งห้องระเนระนาด ใบหน้าคนทั้งสองก็เต็มไปด้วยรอยช้ำ รอยสู้อจนหมดเรียวแรงแล้วจึงยังมี นิ่งลงบนพื้นถลิ่งตาจ้องกันหายใจเหนื่อยหอบ

ฉู่จิ้งเฟิงมองไปโดยรอบ หยิบถ้วยชาที่เหลือครึ่งใบขึ้นมายื่นให้ จำวอินถึงที่มีเลือดออกในปาก

จำวอินถึงรับถ้วยชาไปกล้วปากแล้วพนลงบนพื้น มองดูเลือดเต็มพื้น แม้เขาจะเป็นคนที่พูดจาเหมาะสมมาตลอด ยังทนไม่ไหวพูดจาหยาบออกมา "หมัดบ้าของเจ้าหลายหมัดนี้ ปล่อยแทนขุนนางคนใดอีกเล่า"

ฉู่จิ้งเฟิงต่อຍดีแล้วก็รู้สึกสบายใจขึ้นมาก จึงเอนตัวไปด้านหลัง นิ่งอยู่ครู่ใหญ่จึงพูดว่า "ข้ายังไม่ได้... รวมหอกับนาง นางถูกการกระทำรุนแรงเข้านี้ของท่านทำให้ตกใจ ยามนี้แม่แต่กอดนางก็ไม่ให้ข้ากอด..."

องศรัทธายาทเดิมที่ถูกต่อຍตีอย่างแรง ในใจกำลังโมโห แต่พอได้ยินคำพูดประโยคนี้แล้วก็รู้สึกเบิกบานใจขึ้น หัวเราะเสียงดังออกมา "มีน่าละจึงเหมือนหมาบ้า ที่แท้ก็อึดอัดใจ..."

แต่เขาหัวเราะได้ไม่กี่ทีก็ถูกแววตาเย็นชาของฉู่จิ้งเฟิงจ้องกลับไป รอยยิ้มของเขาค่อยๆ จางหาย ก่อนจะเอ่ยพูดด้วยความเข้าใจ "แต่อย่างน้อยเจ้ายังสามารถแต่งกับนางได้อย่างเปิดเผย แต่ข้า... จิ้งเฟิง ในเรื่อง

ระหว่างชายหญิงเจ้าเป็นสุภาพชนเกินไปแล้ว หัวใจของสตรีเป็นสิ่งที่ควบคุมได้ยากที่สุด ก่อนหน้าอาจบอกเจ้าได้ว่าจะไม่จากไป แต่ต่อมาอาจจะหายไปไร้ร่องรอยโดยไม่บอกกล่าวสักคำ! เจ้าคิดว่าเรื่องเช้าวันนี้ซ้ำทำเกินไปหรือ แต่ข้าขอบอกเจ้าว่าซ้ำไม่เสียใจเลย..." ตอนที่พูดบนใบหน้าของศรีษทหายาทฉายความโกรธเกรี้ยวเย็นชาที่อธิบายได้ยาก "ถ้าซ้ำไม่ได้มา ก็จะไม่ยอมให้ผู้อื่นได้ไป แม้จะต้องแหก ก็ต้องแหก ในมือของซ้ำ..."

จ้าวอินถึงเงยหน้าขึ้นกึ่งยิ้มกึ่งไม่ยิ้ม "ดังนั้น เจ้าเป็นสุภาพชนแบบนี้จะมีประโยชน์อะไร หลักรู้หรือที่ไม่เชื่อฟังควบคุมยากกว่าใจเฉียนอวี่มาก ไม่ใช่หรือ เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่าตอนนี้นางเป็นเช่นนี้ ถ้ามีสักวันที่กลับเป็นปกติ เกรงว่าหนังสือหย่าก็คงไม่เขียนให้เจ้า! ยามดอกไม้บานรีบเด็ดเอาหลักการข้อนี้ไม่ต้องให้ซ้ำอธิบายให้เจ้าฟังกระมัง"

ฉู่จิ้งเฟิงไม่ได้ตอบ ในตอนนี้เขามีความรู้สึกเช่นเดียวกับองศรีษทหายาทก็เหมือนคำพูดขององศรีษทหายาท จิตใจของสตรีล่องลอยไม่แน่นอนจะจับอย่างไรก็จับไม่อยู่ แม้วันนี้เขาจะโกรธมากจนมาต่ออยตีกับองศรีษทหายาท แต่ความทุกข์ใจของจ้าวอินถึงก็พอจะอภัยได้

อำนาจฮ่องเต้ตำคู่ตกต่ำ สกูลไปจึงจะมีอำนาจในคำพูด องศรีษทหายาทมีความมุ่งมาดปรารถนา อยากจะจัดระเบียบอำนาจฮ่องเต้สกูลจ้าวเสียใหม่ แต่กลับติดที่สกูลไป จำต้องทำตัวเป็นงูไร้อำนาจ ทำตัวบ้าตณหาปิดบังสกูลไป เพื่อให้ได้ความไว้วางใจอีกชั้นจากสกูลไป โดยทิ้งผู้เป็นที่รักมาแต่งงานกับลูกสาวสกูลไป ดังนั้นใจเฉียนอวี่จึงจากไปด้วยความโศกเศร้า รอนแรมมาหาเขาที่นี้ เขารู้ว่าใจเฉียนอวี่ผู้นี้เป็นสหายสนิทของ

หลี่ร่ววี่ จึงซึ่ใจ รับนางไว้ในสำนักศึกษาชิงชวี

แต่ตอนนี้เห็นองค์รัชทายาทที่เป็นเสมือนพี่น้องผู้นี้ เขากลับเกิดความรู้สึกเช่นเดียวกันขึ้นมา หากหลี่ร่ววี่เป็นเหมือนโจวเฉียนอวี่แอบหนีไปโดยไม่บอกกล่าว... ปฏิกริยาตอบสนองของเขาอาจจะรุนแรงกว่าจำวอันถึงกระมัง

เห็นท่าทางฉู่จิ้งเฟิงเหมือนจะถูกกระตุ้นไปด้วย องค์รัชทายาทจึงหยิบถุงผ้าจากข้างเวยออกมาและโยนไปให้ฉู่จิ้งเฟิง "เดิมทีเตรียมไว้ให้นาง ตอนนี่เห็นที่ไม่จำเป็นแล้ว นี่เป็นกำยานภาพฝันของแคว้นตงอิ่งแค่เพียงเผามันในเตากำยานเล็กน้อย สตรีใช้แล้วจะเกิดผลมากที่สุด... เจ้าอายุไม่น้อยแล้ว ควรจะมีผู้สืบสกุลให้สกุลฉู่ได้แล้ว ฉวยโอกาสตอนที่นางยังงุนงง อายุยังน้อย รีบควบคุมนางไว้ รอดตั้งท้องแล้ว แม้นางจะกลับเป็นปกติก็ไม่อาจทำอะไรได้แล้ว"

เพราะคำพูดขององค์รัชทายาททำให้ฉู่จิ้งเฟิงท่าทางกลัดกลุ้มมากยิ่งขึ้น

รอยยิ้มบนใบหน้าองค์รัชทายาทก็จางหายไปบ้างแล้วเช่นกัน เอย์พูดอย่างเศร้าสลดว่า "อีกไม่กี่วัน ข้าก็ต้องกลับเมืองหลวงแล้ว ต้องขอให้เจ้าช่วยดูแลนางด้วย ตอนนี่ข้ายังรับนางกลับเมืองหลวงไม่ได้... ถ้ามีชายอื่นเข้าไปใกล้นาง ไล่ไปให้หมด..."

ฉู่จิ้งเฟิงย่นขี้หน้า จัดเสื้อผ้าตนเองแล้วกล่าว "ท่านทำแบบนี้กับนาง ข้าว่าอาจารย์ก็เป็นคนมีความคิด ถ้านางต้องการแต่งงาน ข้าก็ขัดขวางไม่ได้ ถึงตอนนั้นคงทำได้เพียงส่งเทียบมงคลไปที่เมืองหลวง ท่านคิดดูก็แล้วกันว่าจะทำอย่างไร..." เขาพูดจบก็ไม่สนใจว่าสีหน้าขององค์รัชทายาท

เปลี่ยนไป เปิดประตูก้าวออกไปทันที

หลังจากดูจิ้งเพิงออกไปแล้ว องครักษ์ทนายทักตะโกนด่าดูจิ้งเพิงว่า
ไร้มารยาทให้นายน้อยสีผึ้ง เห็นนายน้อยสีด่าดูจิ้งเพิงเหมือนเป็นศัตรู
เช่นกัน มุมปากองครักษ์ทนายทักก็ยกยิ้มเล็กน้อย

ตอนนี้ไม่อยู่ที่เมืองหลวง สกุลไปคงจะกังวลกับการเดินทางของเขา
ในครั้งนี้นะเนี่ยกัน ต่อตีแบบนี้ก็ตี ยิ้มปากของนายน้อยสีจะได้ไม่ต้องเดา
อะไรมาก

ยามที่ดูจิ้งเพิงกลับมาถึง ห้องฟ้ามืดแล้ว

ตอนเดินเข้าเรือน หลังเฉียงเห็นใบหน้าของซือหม่าแล้วก็ตกใจ
เวลาไม่ถึงครึ่งวันเหตุใดจึงมีรอยฟกช้ำแบบนี้

พอเดินเข้าไปในห้อง หลังร้าวก็ตกใจเช่นกัน รีบกระโดดลงจากเตียง
ทำเปล่า เหยหน้าขึ้นมองมุมปากแตกและแก้มที่เขียวช้ำของพี่ดู

"พี่ดู พี่เป็นอะไรไป ถูกคนตีมาหรือ"

ดูจิ้งเพิงลูบมุมปากของตนเองพลางเอ่ย "ร้าวก็ให้เข้าไปสั่งสอน
รัชทายาทนั่นไม่ใช่หรือ นี่ก็ไปต่อยตีกหนึ่งกลับมาแล้ว"

หลังร้าวก็ตอบเพราะโมโหจึงได้พูดเช่นนั้น คิดไม่ถึงว่าพี่ดูจะไป
จริงๆ ทั้งยังใบหน้าเขียวช้ำกลับมาแบบนี้อีกด้วย นางจึงรู้สึกละอายใจ
ขึ้นมา แต่คิดว่าพี่ดูกล้าหาญเช่นนี้ สามารถเอาชนะองครักษ์ทนายทักที่
บีบบ่อนินแหลกด้วยมือเดียวได้ ใบหน้าก็เต็มไปด้วยความนับถือ ยื่นมือ
ไปคลึงแก้มของเขาด้วยดวงตาเปล่งประกาย

หลังจากนวดยาแล้ว ดูจิ้งเพิงก็เปลี่ยนชุด อยากจะนอนกอดอีกฝ่าย

เหมือนเช่นเคย ทว่ากลับถูกนางเบี่ยงหลบ "พี่ชู้ททยา ร้วอวีไม่ชอบกลิ่น จะไปนอนกับชู้ชิวข้างล่างเตียง..."

จูจิ่งเฟิงพบว่าระยะนี้คนเขลาผู้นี้พูดจาได้คล่องยิ่งขึ้นแล้ว ตอนนี้ปฏิเสธเขาก็สามารถหาข้ออ้างที่เหมือนมีเหตุผลเช่นนี้ออกมาได้

คำพูดขององค์รัชทายาทตั้งขึ้นข้างหูของเขาทันที แม้เขาจะรู้ว่าคนผู้นั้นเป็นคนที่ไม่กลัวเรื่องใหญ่เหมือนกับจ้าวซีจื่อน้องชายของตน แต่คำพูดของอีกฝ่ายกลับสะกิดไปบนจุดเจ็บปวดของเขาพอดี

ต่อให้เขาดีต่อนางแล้วจะมีประโยชน์อะไร ก็ยังถูกผู้อื่นทำให้ตกใจจนกลัวเขาไปด้วยไม่ใช่หรือ เป็นคนเขลา ก็ยังเป็นแบบนี้ หากกลับมาฉลาดเหมือนที่ผ่านมา จะไม่หลบเขาไปไกลหรือ

คิดถึงตรงนี้ เขาก็ยืนขึ้น เดินไปหน้าโต๊ะที่วางเตากำยานเอาไว้ แล้วหยิบกำยานก้อนเล็กจากถุงผ้าในอกเสื้อโยนเข้าไปไม่นานกลิ่นหอมสดชื่นของดอกมันถั่วหลวง* อบอวลไปทั่วห้อง

เขาหมุนตัวมาแล้วพูดซ้ำๆ ว่า "วันนี้เพื่อร้วอวีแล้ว ข้าเจ็บปวดไปทั้งตัว ถ้าคืนนี้เป็นไข้ ร้วอวีไม่อยู่ข้างกายจะดีหรือ"

พี่ชู้พูดมีเหตุผลเช่นนี้ หลีร้วอวีรู้สึกว่าเป็นปฏิเสธไม่ได้ จึงกัดริมฝีปาก แล้วพูดว่า "เช่นนั้น...พี่ชู้ต้องนอนนิ่งๆ อย่าเล่นก่อกวนร้วอวีอีก..."

นางพูดจบก็เงยหน้าขึ้นอย่างระมัดระวัง แต่เห็นใบหน้าของพี่ชู้หนึ่งอย่างน่ากลัว สองตาแม้จะจ้องนาง แต่ในดวงตาเหมือนมีวังวนอะไรอยู่ ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึงพูดว่า "ถ้าสามีอี๊ดอดตาย ร้วอวีจะใจร้ายพอหรือ"

หากเป็นคนที่เข้าใจสถานการณ์ลึกซึ้งนิด แค่นิดเดียวก็ฟังออกแล้วว่า

* มันถั่วหลวง หรือต้นลำโพงม่วง เป็นพืชในวงศ์ Solanaceae

คำพูดของชายหนุ่มหน้าไม่อายุเพียงใด แต่หลี่ว์อวี่กลับเชือ เบิกตาโต กระซากแขนเสื้อของเขาอย่างตื่นตระหนก "จะ... จะอึดอัดตายได้อย่างไร"

ลู่อิ่งเฟิงคู้มนางกลับไปนั่งบนเตียง พูดด้วยสีหน้าเป็นปกติ "บุรุษล้วนเป็นเช่นนี้ ถ้าอึดอัดนานไปเลือดลมอุดตัน โจรธจนตาย ดังนั้นบุรุษจึงต้องแต่งภรรยา แต่เจ้าไม่นอนกับสามี ก็ทำให้คนตายได้เช่นกัน..."

หลี่ว์อวี่ไม่เคยคิดถึงขั้นนี้เลย แต่พอครุ่นคิดอย่างละเอียดแล้ว ก็มีเหตุผลเช่นกัน หลายครั้งก่อนเห็นเขาเหมือนเกือบกดไว้มากมาย ทำเปราะไปทั่ว หากไม่ปลดปล่อยออก... อาจจะทำอึดอัดตายจริงๆ ก็เป็นไปได้!

ไม่รู้อะไรเพราะเหตุใด ตอนที่กลิ่นหอมประหลาดนั้นแรงขึ้น หลี่ว์อวี่จึงรู้สึกวุ่นวายของขาของตนเองอ่อนแรง ทำได้เพียงแอบอิงอยู่ในอ้อมอกของเขา พูดเสียงอ่อนหวาน "พี่อู๋ ชำร้อน..."

ลู่อิ่งเฟิงคลายเสื้อออก ถามด้วยแววตาที่อาบยิ้มไปด้วยแรงปรารถนา "ร้อนตรงไหนหรือ"

หญิงสาวแรกแย้มเช่นนี้จะตอบคำถามยากๆ เพียงนี้ได้อย่างไร! นางทำได้เพียงจับมือใหญ่ของเขาแนบแก้มของนาง แล้วส่งเสียงเหมือนแมวร้องอย่างอึดอัด กลิ่นหอมนั้นแม้จะไม่มีผลกับบุรุษ แต่มองดูหญิงสาวแก้มแดงกำริมฝีปากชุ่มชื้นในอ้อมอกอดแล้ว ก็เพียงพอจะทำให้เลือดสูบฉีดจนยากจะควบคุมได้แล้ว

ในคืนนี้ พี่อู๋อยู่ต่อในที่สุด และไม่ได้ชิมฉาบฉวยแล้วหยุดเหมือนที่ผ่านมา หลี่ว์อวี่ถูกลูกเร้าจนสติเลอะเลือน ทำได้เพียงปล่อยให้เขาสว่างเกินอย่างไร้เรี่ยวแรง

ในตอนที่อยู่ถึงความเจ็บที่ยากจะอธิบายได้ นางก็ไม่มีเรี่ยวแรง

แม้แต่จะเกร็งกล้ามเนื้อบนร่างเพื่อแสดงการขัดขึ้น

เสียงเอียดอาดของเตียงที่ได้ยินจากห้องของอาจารย์ในสำนักศึกษานางยังรู้สึกสงสัยวางๆ ว่าเหตุใดเตียงจึงโยกดังอย่างนั้น แต่ตอนที่หัวของนางโยกขึ้นในตอนนี ข้างหูก็เหมือนมีเสียงเอียดอาดเช่นเดียวกันดังลอยมา

เนื้อหอมที่ปรารถนามานาน ในที่สุดก็ได้กลิ่นเข้าปากอย่างยากจะทนไหวแล้ว...

ในคืนนี้ล่องเลยไปถึงกลางดึก เสียงแห่งความรักภายในห้องจึงค่อยๆ สงบลง

หลี่วู่อวีร์้องให้และตะโกนออกมาประโยคหนึ่งประมาณว่า "เกลียดพี่จู่... จะกลับบ้าน" แล้วเอียงคอนอนหลับไป

เขาเป็นคนไม่หลงใหลความงาม ย่อมไม่รู้ถึงข้อดีต่างๆ ในเรื่องนี้วันนี้ได้ลิ้มรสชาติเป็นครั้งแรก สิ่งที่ได้ชิมคือความงามชั้นเลิศ รสชาตินี้คงงามจนทำให้คนหลงใหลจริงๆ

หากไม่ได้เห็นวนางอายุยังน้อย และอ่อนแอทนความทรมาณไม่ไหว คงต้องชิมอีกหลายรอบ

หญิงสาวที่กำลังจมดิ่งในห้วงฝันตอนนี้ คงเป็นเพราะความไม่สบายตัวทำให้หลับไม่สนิท สองคิ้วงามขมวดแน่น ทันใดนั้นเขาเหมือนมองเห็นคุณหนูรองหลี่ที่เคยเอาแต่่วนวายทั้งวัน บนใบหน้าของนางมักจะฉายความหงอยเหงาตอนที่ไม่มีใครสังเกตเห็น ทำให้คนคิดไม่ออกว่าในใจนางคิดอะไรอยู่

ร่างกายเต็มอิ่มแล้ว แต่จู่จู่จึงเพิ่งกลับนอนไม่ค่อยหลับ รวากับในใจยังคงมีส่วนหนึ่งที่ว่างเปล่า

กว่าจะนอนหลับได้ยากมาก แต่ท้องฟ้าเพิ่งจะสว่าง ชูจิ่งเฟิงก็ถูกคนในอ้อมกอดทำให้ตกใจตื่น

เห็นเพียงหลี่วูวี่ไม่รู้ว่่าตื่นมาตั้งแต่เมื่อใด ผมยาวสยายยุ่งเหยียงไปด้านหลัง ทำให้ใบหน้านั้นยิ่งดูเล็กกลง ห่อตัวด้วยผ้าห่มแน่นนอนขิดมูมเตี๋ยง ท่าทางทำอะไรไม่ถูกราวกับฟุ้งว่่าเขาเป็นอันธพาลบังคับขืนใจสาวชาวบ้าน

ชูจิ่งเฟิงรีบลุกขึ้นเผยให้เห็นมัดกล้ามเนื้อแกร่งขยับเข้าไปหา แล้วเอ่ยถามเสียงเบา "เหตุใดถึงตื่นเช้าเช่นนี้ อยากรดื่มน้ำหรือ"

หลี่วูวี่ก็กลั่นหายใจทันที นางเกร็งตัวก่อนจะค่อยๆ หลบถอยหลังแต่ไม่มีทางให้ถอยแล้ว ทำได้เพียงขดตัวเป็นก้อน

ชูจิ่งเฟิงสีหน้าเคร่งเครียดลง สายตาของหลี่วูวี่พยายามหลบเลี่ยงไม่มองเขา

ไม่รู้ว่่าเพราะเหตุใด เมื่อก่อนเห็นชูจิ่งเฟิงไม่สวมเสื้อมาจนชินตาแล้ว แต่ตอนนี้แขนที่โผล่ออกมา และแผ่นอกที่เต็มไปด้วยรอยเขียวชองนาง ราวกับเหล็กร้อนนาบจนนางลึ้มตาไม่ขึ้น

เรื่องทุกอย่างเมื่อคืน กระทบความรู้สึกของหลี่วูวี่อย่างรุนแรง ภาพที่ทำให้คนหน้าแดงใจเต้นเหล่านั้นยังคงปรากฏอยู่ตรงหน้า นางไม่รู้ว่่าเหตุใดเมื่อคืนนางจึงกลายเป็นคนประหลาดอย่างนั้น และไม่รู้ว่่าเหตุใดคนตรงหน้าผู้นี้จู่ๆ จึงกลายเป็นพี่ชู่ที่นางไม่รู้จักเลย

นางอยากจะซุกตัวอยู่ในผ้าห่มเท่านั้น กอดตุ๊กตาเสื้อของตนเองแล้วหลับไม่ตื่น!

เพราะร่างกายขยับได้ไม่คล่อง นางจึงสามารถโดดเรียนอยู่บ้านได้

อย่างสมเหตุสมผลอีกครั้ง ฉู่จิ้งเฟิงก็จัดการงานราชการอยู่ในจวนเช่นกัน เขาตั้งใจอยู่เป็นเพื่อนภรรยาเช่นนี้ แต่น่าเสียดายภรรยาที่เพิ่งร่วมหอ กลับดูเหมือนไม่ค่อยยอมสนใจสามี ในวันนี้แม้แต่ตายยังไม่มองชื่อหมาเลยแม้แต่น้อย

ตอนนี้เป็นเวลาช่วงที่ร้อนที่สุดของฤดูร้อน แม้ตัวจะอยู่ทางเหนือแต่ถึงช่วงกลางวันก็ยังยากจะทนรับไหว ฉู่จิ้งเฟิงพาหลิ่ววอวีไปคลายร้อนที่ลำธารซิงเยี่ยนนอกเมืองโม่เหอ ลำธารซิงเยี่ยนเป็นลำน้ำที่ไหลมาจากกลางเขาซิงเยี่ยน มารวมกันเป็นสระน้ำสะอาดที่ตีนเขา น้ำในสระไม่ลึกสามารถอาบน้ำได้

หลังเสียดายเวลาของเล่นของหลิ่ววอวีเหล่านั้นมาด้วย หากเป็นเวลาปกติ หลิ่ววอวีคงจะเล่นอย่างมีความสุขมาก แต่วันนี้นางกลับหลบฉู่จิ้งเฟิงไปจนไกล นั่งลงบนหินที่อยู่ติดมุม แล้วยื่นเพียงเท้าลงไปแช่น้ำเย็นในสระนั้นและนั่งเหม่อ

ฉู่จิ้งเฟิงลองพูดคุยกับนาง แต่นางยังคงไม่สนใจ ตอนหลังเขาก็ไม่หาเรื่องใส่ตัวอีก บั้นหน้าเครียดลึกลงขึ้นยืน ไม่รู้ว่าเดินไปที่ใด

ข้างสระตั้งกระจงโคมเล็กๆ เอาไว้ หากเหนื่อยแล้วก็เข้าไปพักผ่อนได้ หลิ่ววอวีแช่น้ำอยู่สักครู่ก็เงยหน้าขึ้นมองไปโดยรอบอย่างไม่ได้ตั้งใจ มองหาร่างสูงใหญ่ที่ตามความเคยชิน

ทุกครั้งที่ไปในสถานที่แปลกตาไม่คุ้นเคย นางมักจะมองหาเขา นี่เป็นความเคยชินที่ควบคุมไม่ได้ ดังนั้นนางจึงยืนขึ้นช้าๆ สวมรองเท้าไม้ พื้นต่ำแล้วเดินเข้าไปที่ละนิด

ชูชิวกับหลังเสียดายยอมรู้ว่าผู้เป็นนายทั้งสองกำลังเง้าองกันอยู่

จึงไม่อยากตามติดเกินไป แค่เพียงเดินตามหลังหลี่ร่ววี่ไปห่างๆ

หลี่ร่ววี่เดินอย่างเลื่อนลอยไปครู่หนึ่ง นางก็เห็นฉู่จิ้งเฟิงนอนเอนอยู่บนหินใหญ่ราวกับเตียงก้อนหนึ่งตรงเนินเขา ต่อมสุราที่ละอึกอย่างช้าๆ

ในความทรงจำ ฟี่ฉู่ไม่ค่อยจะดื่มสุราเท่าใดนัก ปกติจะเป็นหลังจากที่หยอกเย้านาง บางครั้งไปดื่มสุรานอกบ้านมาก็จะรอให้กลิ่นสุรากระจายหายหมดก่อนจึงจะมาตรงหน้านาง เมื่อก่อนนางไม่เข้าใจภายหลังจึงรู้ว่าสองตาของफीฉู่ นั้นบางครั้งดื่มมากไปก็จะเปลี่ยนเป็นสีแดง เพราะรู้ว่านางกลัว ดังนั้นเขาจึงพยายามลดปริมาณสุราลง

หลี่ร่ววี่ไม่ได้เดินเข้าไปหา แต่นั่งลงห่างจากหินใหญ่นั้น ด้านล่างหินใหญ่ก้อนนั้นมีขวดสุราเปล่าตกอยู่หลายขวดแล้ว นางจึงได้รู้ว่าफीฉู่เป็นคนคอแข็งผู้หนึ่ง

แท้จริงอยู่คู่ลูกคลีกับสหยาพร้อมเรียนในสำนักศึกษานานแล้ว นางย่อมรู้เรื่องการอยู่ร่วมกันของสามีภรรยาเรือนอื่นมาบ้าง เช่นท่านพ่อของจ้าวซิงเออร์เป็นผีสุรา ปกติยังดี แต่หากการค้าทำได้ไม่ราบรื่นก็จะดื่มมากและตบตีท่านแม่ของซิงเออร์ ชายฉกรรจ์ที่ปกติจะเรียบริ่อยในตอนนั้นจะให้ดูเท่าใดก็ดูได้!

ท่านพ่อของซิงเอวี่เยี่ยงที่ทางบ้านขายโรงศพเป็นคนตระหนี่เงินหนึ่งอี่แปะยังต้องแบ่งใช้สองส่วน เพราะท่านแม่นางแอบขายกำไลเงินคู่หนึ่งที่เป็นสินสอดแต่งงานส่งลูกสาวมาสำนึกศึกษา ท่านพ่อของนางเสียดายเงินมาไว้วางยที่สำนึกศึกษาจะขอเงินคืน แต่ถูกองครักษ์ที่ชื่อหมาส่งมาซักดาบข่มขู่ จึงได้ล้มเลิกความคิดจะขอเงินคืน แต่ทุกครั้งล้วนต้องการให้ซิงเอวี่เยี่ยงเอาผ้าเช็ดหน้าห่อกระดาษภายใน

ห้องเก็บของของเจ้าสำนักศึกษาให้มากหน่อย ถือเป็นารชดเชยเล็กน้อย แต่ตามที่ชูเสี่ยวเหวเหลียงพูด นี่ก็นับว่าเป็นเรื่องที่ดี! มีครั้งหนึ่ง ท่านพ่อของนางสอบสวนคดี มีสะเก็ไขของครอบครัวหนึ่งไม่สามารถมีลูกได้ ทางบ้านยากจนรับอนุไม่ได่ ดังนั้นแม่สามีของนางจึงรังแกสะเก็ไขที่เป็นคนต่างเมือง อดขายสะเก็ไขให้กับคนค้าหาส จากนั้นค่อยให้ลูกชายตนเองแต่งงานกับหญิงอีกคนที่สามารถมีลูกได้ ภายหลังพี่ชายของหญิงผู้นั้นรู้ข่าวเข้าแล้วมาตามหา จึงฟ้องไปยังที่ว่าการอำเภอ...

ทุกครั้งที่หลี่รุ่ยวี่ได้ฟังก็รู้สึกยินดีที่พี่ชู่สามีของนางไม่มีความผิดปกติต่างๆ เหล่านี้ แต่ตอนนี้จึงพบว่าแท้จริงแล้วนางไม่ค่อยเข้าใจเขาเท่าใด

วันนี้ก่อนออกจากจวน หลังเชียงเห็นนางอึดอัดไม่มีความสุข จึงแอบชี้แนะนำนาง บอกว่า... ชื่อหม่าอดทนกับนางมาก ตอนนี้คำนวณดูก็แต่งงานมาเกือบครึ่งปีแล้วจึงได้ร่วมหอ นี่นับว่าทนได้มากแล้ว หากในบ้านมีสามภรรยาสี่อนุก็ยังพอว่า แต่ในจวนกลับเจียบเจียบ หลิวชยาฮู่* จากตำนานในชีวิตจริงมีไม่กี่คน เดว่าผู้ที่เล่าเรื่องราวต่อมาผู้นั้นคงจะมีโรคอะไรที่ยากจะบอกได้จึงนั่งนิ่งไม่ไหวติง

สุดท้ายหลังเชียงบอกว่านางต้องดีกับชื่อหม่าสักหน่อย หัวใจคนมีความร้อน อายุของเขาเดิมทีก็มากกว่านาง ทุกวันอยู่นอกจวนก็มีงานราชการที่น่ารำคาญใจมากมายอยู่แล้ว กลับถึงจวนยังต้องวุ่นวายกับการกินอยู่ของนางอีก ไม่มีเวลาให้ผ่อนคลายเลย เวลาสั้นยังพอว่า แต่หากเป็นเช่นนี้ในระยะยาว เป็นใครก็คงท้อแท้หมดกำลังใจ...

* หลิวชยาฮู่ มีนามเดิมว่าจันฉิน เป็นชาวแคว้นหลูในสมัยชุนชิว ผู้เป็นแบบอย่างของการปฏิบัติตนอยู่ในขนบธรรมเนียมอันดีงามของจีน เล่ากันว่าระหว่างการเดินทางไปตำระต่างแดน เขาค้างแรมอยู่นอกเมือง มีหญิงสาวผู้หนึ่งขอเข้ามาหลบหนาวด้วยร่างกายที่หนาวเกร็ง เขาจึงให้นางเข้ามาอิงซบรับไออุ่นในอ้อมอกของตน จนรุ่งเช้าวันใหม่ก็ได้ส่งเงินหญิงผู้นั้นเลย

คำพูดของหล่งเซียง แท้จริงแล้วนางก็ฟังเข้าใจ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด นางรู้สึกว่่าพี่อู่จะดีต่อนางไปตลอด แม้หลังจากทุกครั้งทีนางสร้างปัญหา ต่อให้เขาถลิ่งตาโตเพียงใด สุดท้ายก็จจะจบลง แต่คนที่นางคิดว่่าจะดี ต่อนางไปตลอดนี้ เมื่อคืนกลับเปลี่ยนเป็นคนละคน ทำให้นางไม่ชอบและ รู้สึกอึดอัดใจ

แต่ถ้าจะพูดว่่าเจ็บ สู้พูดว่่าทำให้นางเกิดความหวาดหวั่นอย่าง ประหลาดตีกว่่า... ทีแท่นางไม่เข้าใจเขา

โดยเฉพาะหลังจากได้ฟังคำพูดของหล่งเซียงแล้ว นางพยายาม คิดว่่าพี่อู่ชอบอะไร ชอบกินอะไร แต่ในสมองกลับว่างเปล่าเช่นกัน เรื่องเหล่านี้เหมือนจะเป็นชีวิตทีเตือนให้นางไปทำ เช่นเตือนนางว่่า อย่าให้ชื่อหมาอ่านหนังสือตึกเกินไป เอาผลไม้ร่อยไปให้ชื่อหมาชิม ลักหน่อย...

ในความทรงจำดูเหมือนเขาจะทำตามรสชาติและความชอบ ของนาง ก่อกนแต่งงานท่านแม่สั่งให้นางปรนนิบัติสามี ฟังคำของสามี แต่ นางดูเหมือนจะทำไม่ได้ เพราะนางตกม้าสมองเสื่อม ต้องให้ผู้อื่น คอยดูแลทุกอย่าง หากนางเป็นแม่คนขึ้นมา คงสู้สตรีทีฉลาดพูดเก่ง เหล่านั้นไม่ได้

เริ่มแรกนางยอมรับความรักจากเขาอย่างสบายใจ แต่ทีแท่นทุกอย่าง ล้วนต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยน... พี่อู่ตอนนี้ดีมีสุราเป็นขวดๆ เพราะโมโห ทีตนเองแต่งคนเขลาเป็นภรรยาใช้หรือไม่...

หลี่ว่่วคิดไปคิดมา ในใจกลับรู้สึกเสียใจขึ้นมาทันใด... เพื่อตนเอง และเพื่อพี่อู่...

คิดถึงตรงนี้ นางก็ขยี้ตาที่แดงเล็กน้อย จมูกเริ่มรู้สึกแสบนิดๆ
นางสูดจมูกขึ้นมาเบาๆ

หูของจูจิ้งเฟิงตีมาแต่ไหนแต่ไร แม้จะไม่ได้หันหน้ามา ก็รู้ว่านาง
แอบเดินตามมาแล้ว

แต่นางตามปกติจะเป็นเหมือนผีเสื้อที่กระโจนเข้ามาพุดอยู่บน
หัวเข่าของเธอแล้วจะพริบตาถามว่า 'พี่จู่ พี่กินอะไรอยู่ ริว่วหรือยากชิมด้วย'
แต่ตอนนี้นางกลับซ่อนตัวอยู่ไกลๆ ไม่ยอมเดินเข้ามาอีก

หากพุดถึงเมื่อคืนที่ยังจมอยู่ในความสุขที่ร่างกายได้รับการเติมเต็ม
เช่นนั้นตอนนี้ถูกนางหมางเมินห่างเหิน ในใจเขาก็มีเพียงความเศร้าใจ
ที่พุดไม่ออก

จำวอินถึงเป็นไม้กวานอี* ที่แม้แต่เรื่องตนเองยังจัดการไม่ได้ หาก
ทำได้จริง จะบีบให้หญิงอันเป็นที่รักหนีไปไกลบ้านได้หรือ

เมื่อคิดทบทวนเช่นนั้น เขาก็รู้สึกเหมือนถูกน้ำมันหมูพอกใจ** ที่ไป
ฟังคำของอีกฝ่าย!

ในตอนนี้อเอง เสียงลมด้านหลังปนเสียงสระอื่นให้เบาๆ ลอยมา
แตกต่างกับการร้องไห้โง่ของง่อก่อนหน้านี้ แต่เป็นเสียงสระอื่นเล็กๆ ที่
อัดแน่นอยู่ในจมูก เสียงนั้นอุดในลำคอของนาง และอุดในลำคอของเขา
เช่นกัน ทำให้เขาอึดอัดจนหายใจไม่ออก เพียงสะบัดมือ ขว้างขวดสุรา
ในมือลอยไปกระทบหน้าผาไกล ส่งเสียงดังเพลิงและแตกเป็นผง!

อาจเป็นเพราะถูกเสียงนี้ทำให้ตกใจ เสียงสระอื่นด้านหลังจึงหยุดลงทันที

* ไม้กวานอี เป็นคำเปรียบเปรยหมายถึงผู้ที่ชอบก่อความยุ่งยาก สมัยก่อนชาวไร่ชาวนาของจีนจะให้ลูกจระ
เป็นปุ๋ยรดผัก โดยจะเก็บลูกจระไว้ในบ่อก่อนนำไปรดผักก็จะใช้ไม้กวานก่อน จึงเป็นที่มาของคำนี้

** ถูกน้ำมันหมูพอกใจ เป็นสำนวน หมายถึงจิตใจถูกครอบงำจนมืดมน ไม่เห็นความจริง หรือกลายเป็นจิตใจ
ไม่บริสุทธิ์

อู๋จึงเพิ่งยืนขึ้นตัวโงเงงเล็กน้อย ยืนมือหยิบผ้าบางซบเหงื่อปิดตา แล้วมัดปมไว้หลังหัว จากนั้นก็พูดเสียงเย็นชากับคนที่หลบอยู่หลังต้นไม้ "อีกครู่เจ้าตามพวกซุกซิวกลับจวนไปก่อนเถอะ วันนี้รีบพักผ่อนไม่ต้องกังวลว่าข้าจะเข้าไปในห้องของเจ้า... นับจากวันนี้... ข้าจะพักในค่ายทหาร ไม่กลับจวนแล้ว..." เขาพูดจบก็ก้าวเท้าจะออกจากป่าซีม้าจากไป

แต่เดินไปไม่กี่ก้าว เสียงสะอื้นที่สะกดไว้แต่เดิมก็เปลี่ยนเป็นเสียงดังทันที หญิงสาวที่หลบอยู่หลังต้นไม้ราวกับเด็กที่ถูกทอดทิ้ง นั่งอยู่บนพื้นกอดต้นไม้ใหญ่ร้องไห้เสียงดังขึ้นมา

อู๋จึงเพิ่งลองเดินไปหลายก้าว แต่กลับพบว่าขาเหมือนถูกผูกไว้ ก้าวไม่ออก เขาสูดหายใจเข้าลึก แล้วหมุนตัวกลับมาถามว่า "เหตุใดยังร้องไห้อีก อยากรู้ให้เข้าไปไกลกว่านี้อีกหน่อยหรือ"

หญิงสาวที่ร้องไห้โพล่หน้าเปื่อยขึ้นครึ่งหน้าออกมาจากหลังต้นไม้ อย่างหวาดหวั่น

อู๋จึงเพิ่งรู้สึกว่ไปหน้าร้องไห้ที่น้ำมูกแทบจะไหลออกมา นี้คงงามมาก ทำให้ทนมไม่ไหวอยากจะดึงนางเข้ามาในอ้อมกอด... เขาคิดว่า หากตนเองยังอยู่กับนางต่อไป คงทำบางสิ่งที่เขาต้องเสียใจ ดังนั้นจึงหมุนตัวจะเดินจากไป

แต่ปีศาจกระต่ายตาแดงที่อยู่หลังต้นไม้กลับวิ่งดุๆ ออกมาจากที่ซ่อนตัว ก่อนจะกระโจนเข้าไปในอ้อมกอดของเขา "พี่อู๋ พี่ไม่ต้องการข้า แล้วหรือ จะขายรั้วอู๋แล้วหรือ"

อู๋จึงเพิ่งยกมือขึ้น พยายามสะกดความคิดอยากจะกอดนางเอาไว้ สมองที่สับสนว่ารุ่นพยายามตามความคิดของหญิงสาว "ขาย?"

หลี่ร่ววี่ฟังไม่ออกว่านั่นเป็นน้ำเสียงของการถาม คิดไปว่าจู่จิ่งเฟิง ตัดสินใจแน่วแน่แล้ว ในใจรู้สึกหวาดกลัวยิ่งขึ้น ทำได้เพียงร้องไห้กอดเอว เขาไว้แน่นแล้วพูดว่า "พี่จู่อย่าทำนะ! ร่ววี่จะเชื่อฟัง! หลังจากนั้นทุกวัน จะช่วยพี่ซักผ้าทำกับข้าว แะทำนวดตัว และจะพยายามประหยัดเงิน ไม่ใช่เงินของพี่มาก ยังจะ...ยังจะมีลูกให้พี่ด้วย อย่าขายร่ววี่เลย! ข้า... ข้าไม่อยากไปจากพี่!"

หากหญิงสาวไม่ได้พูดออกมาทั้งที่ร้องไห้ นี่คงเป็นภาพ ความปรารถนาอันงดงามที่ชายหนุ่มทุกคนต้องการ แต่นางกลับพูด ออกมาด้วยความกลัว ไม่รู้จริงๆ ว่าเมื่อครุ่นนางคิดอะไรสงเดซอยู่

จู่จิ่งเฟิงกอดนางไว้แน่น รับรู้ถึงแรงสั่นบางเบาทุกอย่างที่ส่งมา จากตัวนาง และรู้ว่านางคิดจริงๆ ว่าเธอไม่ต้องการนางแล้ว และจะขายนางทิ้ง

แม้จะถูกฤทธิ์สุราทำให้ใจด้านชา แต่ก็รู้สึกได้ถึงความเจ็บปวด จู่จิ่งเฟิงรู้ว่าเพราะความงุ่มง่ามของนางทำให้นางสูญเสียความรู้สึก ปลอดภัยไป เขาตระหนักขึ้นมาอีกครั้งว่าหญิงสาวในอ้อมกอดผู้นี้ ไม่ใช่ ราชินีแห่งเรือที่สามารถนั่งบนดาตฟ้าเรือตี่มสุราอย่างสำราญ มีอิสระ รววมจับต้องได้ยากนั้นอีกแล้ว คนที่ร้องไห้ตัวสั่นในตอนนี้เป็นภรรยา ตัวน้อยของเขา เป็นดอกไม้ดอกเล็กที่ต้องปกป้องอย่างระมัดระวังไม่อาจ ด้านทานความรุนแรงได้

เขากอดนางไว้แน่นยิ่งขึ้น สุดท้ายก็แนบตัวกับใบหน้าเปียกชื้น ของนาง พูดคำที่เก็บกั้นในใจมาทั้งวันออกมา "เป็นความผิดพี่เอง ไม่ควรทำแบบนี้กับร่ววี่ ร่ววี่ว่าจะลงโทษพี่จู่อย่างไรดี แต่อย่าร้องไห้ อีกเลย เจ้าเป็นนายหญิงของจวนชื่อหมา ก็เป็นเหมือนเจ้าสวรรค์ไม่กล้า

ชายเจ้าหรรอก!"

หลังเชยงกับชูชิวที่ภายหลังออกมาเฝ้าอยู่นอกป่าอย่างหวาดหวั่น พอเห็นชื่อหมาผู้มัฐหยินน้อยออกมาก็รู้สึกโล่งอก พวกนางที่เป็นบ่าวไพร่ สิ่งที่คาดหวังก็คือนายในบ้านอยู่ร่วมกันอย่างกลมเกลียวสงบสุข อารมณ์ดี แล้วงานของบรรดาบ่าวไพร่ก็จะทำได้ง่ายขึ้น

ลู่อั้งเฟิงให้หลี่ร่วอวีพักผ่อนในกระโถมก่อน ส่วนตนเองไปที่ข้างสระ กระโดดลงไปอาบน้ำชำระตัว รอจนกลิ่นสุราจางไปพอสมควร แล้วส่งคูเงาในน้ำว่าดวงตากลับเป็นปกติแล้ว จึงขึ้นจากน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าสะอาด แล้วยืนบนหินใหญ่ข้างสระ ใช้อ่างทองเหลืองแนบไปข้างหน้าผารองน้ำใสสะอาดที่ไหลลงมาจากเขา จากนั้นจึงหมุนตัวกลับเข้ากระโถม

เพราะรู้สึกท้อใจต่างภรรยาตัวน้อยของตนเอง เรื่องการล้างหน้าก็ไม่ต้องให้สาวใช้เป็นคนทำแล้ว ลู่อั้งเฟิงดูบผมยาวของหลี่ร่วอวีที่นอนอยู่บนเตียงแถววัลย์ จากนั้นหยิบผ้าเช็ดหน้าที่ซักสะอาดขึ้นมา เช็ดใบหน้าเล็กของนางก่อน แล้วเช็ดเท้าเล็กสองข้างของนางที่เมื่อครู่สัลดรองเท้าไม้ ออกจนเปื้อนดินโคลน

หลี่ร่วอวียังจำพูดของตนเองเมื่อครู่ได้ เมื่อครู่พูดไว้ว่าจะเป็นการยากที่ตีล้างเท้าให้สามี แต่กลับเป็นพี่ชู่มาเช็ดหน้าล้างเท้าให้นาง นางจึงรู้สึกอายจนหน้าแดง

เมื่อคิดเช่นนั้น นางก็เลื่อนตัวลงจากเตียงแถววัลย์มาเช็ดล้างให้เขา ลู่อั้งเฟิงที่เฝ้าอาบน้ำเสร็จมีหรือจะต้องใช้งานนาง จึงดึงนางเข้ามาในอ้อมกอดพลางเอ่ย "ยามนี้ช่วยโอกาสตอนอากาศยังเย็นสบาย นอนหลับสักหน่อยดีหรือไม่"

ด้วยร้องไห้แงงมากมายใหญ่และเพราะเมื่อคืนนอนหลับไม่สนิท แท้จริงหลี่ว์อวี่ก็รู้สึกง่วงแล้ว เป็นเพราะเมื่อครู่ลู่อึ้งฟังเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ตัวจึงมีความเย็น นางยื่นมือลูบเข้าไปตามคอเสื้อของเขาที่เปิดออก เอามือแนบไปบนแผ่นอกและแขน รู้สึกสบายมากจริงๆ

หลี่ว์อวี่มักจะมีนิสัยที่ได้กๆ มักจะมี อย่างเช่นก่อนนอนชอบลูบตัวคน ไม่ใช่การลูบยั่วเย้าบนเตียงนอนอย่างนั้น แต่เป็นการลูบไล่ไปมา เพื่อความสบายใจ เหมือนเช่นในตอนนี้นิ้วมือหลายนิ้วนั้นบีบคลึงเนื้อนุ่มด้านในท้องแขน ครั้งแล้วครั้งเล่า...

ลู่อึ้งฟังใบหน้าเรียบเฉยมองดูกิ่งไม้หนาที่บัพที่ทอดเงาลงมาบนกระโจมแล้วก็หายใจเข้าแล้วผ่อนออกเบาๆ แอบท่องยุทธวิธีทางทหารที่เพิ่งอ่านมาใหม่ พยายามสะกดความรู้สึกร้อนกลางท้องน้อย...

ไม่นานมือน้อยที่ลูบได้แขนเขาก็หยุดขยับแล้ว ฟังเสียงลมหายใจยาวหอมหวานข้างหู ลู่อึ้งฟังจึงได้ขยับตัวเบาๆ แนบตัวไปข้างหญิงสาวที่หลับสนิท คลายเสื้อคลุมออก แล้วขยับเบียดร่างอ่อนนุ่มนั้นเบาๆ...

ในอ้อมกอดนี้คือหญิงสาวเพียงผู้เดียวในชาตินี้ที่เขาจะมีใจวันไหนด้วย แต่ตอนนี้กลับตกอยู่ในสภาพน่าอึดอัดที่ไม่สามารถแตะต้องได้ เช่นนี้ หากไม่รู้รสมาก่อนยังพอว่า แต่เขาได้พ้นจากการถือศีลบริสุทธิ์ชิมรชชาติมาอย่างเต็มอิมแล้ว...

ลู่อึ้งฟังคิดว่าถ้าตนเองเป็นแบบนี้จริง คงอยู่ไม่ไกลจากวันที่จะอึดอัดใจตายแล้ว

ความรำคาญใจของหลี่ว์อวี่ ที่ผ่านมาจะไม่อยู่นานมาก ได้นอนหลับเต็มอิมในสถานที่คลายร้อนกลางหุบเขา หลังจากตื่นมาก็หายใจ

เป็นปกติทั้ง นางเล่นนิ้วมือเจี๊ยบๆ ลักครู่ นอนแอบอิงอยู่ในอ้อมกอดพี่ชู้ ใช้ปากเล็กกับปลายคางของเขา

พี่ชู้วันนี้ไม่ได้โกนหนวด จับแล้วสนุกปาก หลีรั่ววี่ยิ่งจับยิ่งแรง สุดท้ายก็ประกบริมฝีปากของเขาเอาไว้

ชื่อหมาไม่ได้ทำด้วยไม้ แม้จะไม่ได้ลื้มตาก็หันมาครอบครอง ปากเล็กชุกชุนั้นเอาไว้ เกี้ยวพັນกับนางไม่หยุด ไม่นานก็เปลี่ยน เคลื่อนไปยังลำคอโฉบลาร้าที่นวลเนียน

หลีรั่ววี่หัวเราะในตอนแรก แต่ก็รับรู้ได้อย่างรวดเร็วว่าได้ร่วมผ้านั้น พี่ชู้เสียดสีจนท่อนล่างของเขาแข็งขี้งี้ จึงรีบลุกขึ้นทันที ปากก็พูดบ่นว่า "ไม่เล่นแล้ว..."

ไม่นานหลังจากนั้น ชื่อหมาก็ออกมาจากกระโถม เขามีท่าทาง เย็นชาเงยหน้าถอนหายใจยาวดูเศร้าใจอย่างหาได้ยากยิ่ง

ตอนที่กลับมาจากเขาชิงเยี่ย ขบวนรถของชื่อหมาผ่านผืนป่า เห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งพาบ่าวแก่ๆ มายืนอยู่ข้างทาง

องครักษ์ที่เปิดทางข้างหน้าเห็นเข้าก็จำได้ นั่นคือชื่อวุ้นน้องชายต่างมารดาของชู้จิ้งเฟิง เพราะทางไปเขาชิงเยี่ยต้องผ่านหมู่บ้านชายป่าที่อีกฝ่ายพักอยู่ ตอนที่รถม้าของชู้จิ้งเฟิงเคลื่อนผ่านไปในตอนกลางวัน ชู้วุ้นก็รู้ข่าวว่าพี่ชายผ่านที่แห่งนี้แล้ว

ชู้วุ้นอ่าน 'สื่อดำราห่าคัมภีร์'* อยู่ที่บ้าน เป็นบัณฑิตคอย่างแท้จริง แต่

* สื่อดำราห่าคัมภีร์ เป็นตำรามาตรฐานและปรัชญาอันลึกลับของลัทธิขงจื้อ (ข่งจื้อ) นักปราชญ์ผู้เสนอแนวคิดในการปฏิบัติตนให้อยู่ในจารีตประเพณีและคุณธรรมอันดีงาม สื่อดำรา ได้แก่ หลุนอวี่ ต้าเสวี่ย จงยง และเมิ่งจื้อ ใช้กำหนดเนื้อหาของการสอบเข้ารับราชการของจีนโบราณ ห่าคัมภีร์ ได้แก่ ซื่อจิง ชูจิง อี้จิง หลี่จิง และชุนชิว

หลักการ 'น้องชายเครพพี่ชาย' นี้อยู่ใจใส่ใจเช่นกัน เพราะคำสั่งของ
 ฉู่จิ้งเฟิง ไม่ให้เขาเข้าไปทักทายทุกเดือน ตอนนีพี่ชายผ่านมาทางนี้
 อย่างหาได้ยาก เขาย่อมต้องมายกน้ำชาให้สักถ้วย

ดังนั้นเขาจึงตั้งโต๊ะเล็กข้างทาง จุดเตาถ่านต้มน้ำชงชา แต่กังวลว่า
 พี่ชายจะไม่ทนร้อน จึงเตรียมบ๊วยที่ตนเองเก็บมาตากแห้งเองต้มเป็น
 น้ำบ๊วย เพราะในบ้านไม่มีช่องเก็บน้ำแข็ง จึงต้มน้ำบ๊วยที่เย็นเฉียบมาแช่
 แทน จากนั้นก็เปลี่ยนมาสวมชุดและผ้าผูกผมที่ซึกใหม่แล้วมายืนรอที่
 ข้างทางอย่างอดทน

เมื่อองครักษ์มารายงานฉู่จิ้งเฟิง บอกว่านายน้อยฉู่จิ้งต้องการ
 ยกน้ำชาให้ชื่อหมา เขาก็พลิกม่านขึ้นมองไปทางโต๊ะวางชาเรียบง่าย
 ข้างทางนั้น รวมถึงชายหนุ่มที่มองเข้ามาในรถม้าอย่างร้อนใจ ก่อนจะ
 ขมวดหัวคิ้วเล็กน้อยแล้วกล่าว "บอกเขาว่าข้านั่งรถเหินดีเหนื่อย นอนหลับ
 อยู่ในรถแล้ว ขอบใจเขามาก แต่เว้นพิธีเหล่านี้รับกลับบ้านไปเถอะ"

ตอนที่องครักษ์นำคำพูดเหล่านี้ไปบอกฉู่จิ้ง ก็เห็นแววตาแรงกล้าใน
 สดุดลงในทันที เขาถูมือไปมาทำอะไรไม่ถูกแล้วพูดว่า "ได้... ฉู่จิ้งขอส่ง
 พี่ใหญ่ตรงนี้..."

หลี่รุ่ววี่ได้ยินคำพูดขององครักษ์เช่นกัน นางหมอบลงในตัวรถ
 มองลอดม่านรถออกไปข้างนอก ย่อมเห็นท่าทางเศร้าสลดบนใบหน้า
 ของฉู่จิ้ง ดวงตาที่คล้ายกับพี่ฉู่คูนั่นเหมือนจะร้องไห้แล้ว...

รถม้าเคลื่อนตัวและใกล้จะผ่านไปแล้ว จู่ๆ หลี่รุ่ววี่ก็ตะโกนขึ้นว่า
 "หยุดรถ!"

ฉู่จิ้งเฟิงมองนางอย่างประหลาดใจ แต่นางเพียงเขย่าแขนเสื้อ

ของเขาแล้วพูดอดอ้ออื่น "รื้อวอวีกระหายน้ำ อยากจะดื่มชาที่ห้องพี่เป็นคนชง..."

ลู่อึ้งฟังพูดอย่างหงุดหงิดเล็กน้อย "ถ้ากระหายน้ำ บนรถก็มีน้ำสาาลี และชาเย็นเตรียมไว้ไม่ขาด เจ้าอยากดื่ม ก็เรียกชู้ชิวไปเทให้เจ้าได้"

หลี่รื้อวอวีทำแก้มปอง "พี่ลู่ พี่ดูกับน้องชายตัวเอง แต่กลับทำเหมือนเป็นพี่น้องกับรัชทายาทนั่น หรือมีแต่คนเลวเท่านั้นจึงจะเป็นพี่น้องกับท่านได้"

คากกล่าวหานี้แทงทะลุใจดำของซือหม่า เขารู้ดีว่าตอนนี้องค์รัชทายาทในสายตาของหลี่รื้อวอวีเป็นคนเลวอันดับหนึ่ง หากอยู่ต่อหน้าหลี่รื้อวอวีไม่ปิดความสัมพันธ์ให้ชัดเจน ภัยที่จะเกิดในภายหน้านั้นไม่อาจประเมินได้!

เมื่อครุ่นคิดสักครู่ เขาจึงโบกมือไปนอกรถแล้วพูดว่า "หยุดรถก่อน!"

ลู่อ้วงนั้นเดิมทีเสียใจจนแทบร้องไห้ ได้แต่ยื่นรอให้รถม้าของพี่ชายเคลื่อนผ่านไป คิดไม่ถึงว่ารถม้านั้นเคลื่อนไปได้ระยะหนึ่งกลับหยุดลง ไม่นานองครักษ์คนเดิมก็วิ่งมาตามนายน้อยลู่อ้วงให้ไปพูดคุยด้วย

พอเขามาถึงหน้ารถม้าด้วยความหวาดหวั่น ก็ได้ยื่นซือหม่าพูดว่า "พี่สะใภ้เจ้ากระเพาะไม่ดี ดื่มนอกอาหารนอกจวนไม่ค่อยได้ น้ำใจของเจ้าเข้ารับไว้แล้ว วันนี้นั้นเมื่อเดินทางผ่านมา ก็ไปนั่งเล่นที่บ้านเจ้าสักหน่อยก็แล้วกัน!"

ลู่อ้วงได้ยินคำพูดเช่นนี้ บนใบหน้าก็ฉายความยินดีในทันใด เอ่ยพูดอย่างทำอะไรไม่ถูกว่า "เช่นนั้น... เช่นนั้นลู่อ้วงจะนำทางพี่ไปเอง!"

ดังนั้นเขาก็กับบ่าวสูงอายุก็พากันเดินนำหน้าไป แล้วสั่งให้บ่าวสูงอายุล่วงหน้าไปก่อน กวาดล้างในเรือน จัดเก็บเช็ดถูโต๊ะเก้าอี้ พร้อมทั้ง

เตรียมผลไม้และน้ำชาของว่าง

เป็นครั้งแรกที่ผู้จ้างเฟิงได้มาเยือนเรือนนอกที่ท่านพ่อสร้างเอาไว้
แห่งนี้ ท่านพ่อรังเกียจที่อนุมีชาติกำเนิดไม่เหมาะสม จึงไม่ค่อยมาที่นี้
อนุผู้นี้นั่งหลับอยู่เฉย เพียงอบรมเลี้ยงดูลูกชายอยู่แต่ในเรือนนี้ คงเป็น
เพราะอับอายในชาติกำเนิดของตนเอง จึงพยายามใส่ใจเรื่องการเล่าเรียน
ของลูกชาย เบี้ยรายเดือนของนางไม่นับว่ามากมาย นางประหยัดเก็บออม
ส่งลูกชายเข้าสำนักศึกษาที่ดีที่สุด ได้ยินว่าความรู้ของผู้ว่าผู้นี้นับว่าไม่เลว
แต่ถึงตอนนี้ยังไม่มีคนคอยหนุน จะมีผลงานตำแหน่งชื่อเสียงได้อย่างไร
กัน แม้แต่พี่ชายของเขายังไม่ให้ความสำคัญกับลูกชายที่เกิดจากอนุเลย
ก็ยิ่งยากจะประสบความสำเร็จได้

อนุผู้นั้นสุขภาพไม่ค่อยดี ได้ยินว่าปีก่อนลวงลับไปเพราะเจ็บป่วย
ตอนนั้นผู้จ้างเฟิงฟังแล้วก็ปล่อยลืมนไป ดูเหมือนจะสั่งคนให้นำเงินทำศพ
มาให้เท่านั้น ตอนนีเเรือนเดี่ยวที่อยู่ในหมู่บ้านชายป่าแห่งนี้มีเพียงผู้จ้างกับ
ท่านลุงซุนป่าวสูงอายุเท่านั้น

หลี่ว่ววิถูกประคองลงจากรถม้า มองดูภายในเรือนนี้อย่างอยากรู้
อยากเห็น รู้สึกมันใจอีกครั่งว่าพี่ผู้ไม่ค่อยดีกับน้องชายผู้นี้จริงๆ เนื่องจาก
เห็นเรือนนี้กำแพงทำด้วยดินเหลืองมีเถาไม้เลื้อยพัน ภายในตัวบ้านมี
ห้องดินอยู่สองห้อง แม้จะเก็บกวาดสะอาดสะอาด แต่ก็ยากจะปิดบัง
ความเก่าทรมไว้ได้ ด้านข้างมีต้นหญ้ารกสูง เลี้ยงแม่ไก่ไว้ไม่กี่ตัว คิดว่า
คงเลี้ยงไว้สำหรับให้ออกไข่มากินในบ้าน ยังมีลูกหมาตัวหนึ่งเดินส่ายกัน
ไปมา แลบลิ้นเลียจมูกดำๆ มันทกใจที่ในบ้านมีคนเข้ามามากมาย จึง
หางลู่หุดกก่อนจะมุดเข้าไปในลำไม้ไผ่ เพียงแค่เผลอสองตาออกมาสำรวจดู

แขกที่มาเยือนมากมายอย่างประหลาดใจ

ลู่วิ่งคิดไม่ถึงเลยว่าพี่ชายจะให้เกียรติมาเยือน จึงไม่ได้เตรียมอะไรไว้ เห็นร่างสูงใหญ่ของพี่ชายนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้หลังที่เรียบง่าย นั่งเบียดเก้าอี้จนเสียงดังเอี๊ยดอาด เขาก็รู้สึกอายยที่เทียบผู้อื่นไม่ได้ขึ้นมาทันใด รู้สึกผิดต่อพี่ชายผู้สูงศักดิ์ ตนเองควรจะคิดถึงจุดนี้แต่แรก ไปเยี่ยมเก้าอี้ไม้แดงชุดนั้นจากท่านไปที่คอยดูแลหมู่บ้านทางตะวันออกมาช่วยกู้หน้าไว้ก็ยังดี

ตอนนี้ทำได้เพียงพยายามเตรียมอาหารเย็น จึงสั่งให้บ่าวสูงอายุรีบไปซื้อดแม้ไก่ที่ออกไข่เหล่านั้น จุดไฟทำอาหาร ต้อนรับพี่ชายที่กว่าจะมาเยือนได้ไม่ถนัดนัก

ลู่วิ่งเพิ่งมาในครั้งนี่เพื่อแสดงว่าพี่น้องรักใคร่กลมเกลียว ตอนนี้บรรลุดจุดประสงค์แล้ว กอปรกับบ้านนี้ทรุดโทรม เขาไม่อยากอยู่นานเกินไป จึงลุกขึ้นเตรียมจะกลับจวน

แต่ในตอนนี่เอง กลางลานบ้านจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงตะโกนประหลาดใจของหลั้ววอวีดังลอยมา ลู่วิ่งรีบเดินไป เห็นหลั้ววอวียืนอยู่ข้างบ่อน้ำ รู้สึกตื่นเต้นยินดีที่เห็นอุปกรณ์ที่อยู่บนบ่อน้ำ ตอนมาถึงในบ้านมืดมาก นางจึงไม่ทันสังเกตเห็น ตอนนี่จึงพบว่าในบ้านนี้มีของล้ำค่า

ปกติการตักน้ำจากบ่อล้วนใช้ชักรอกหย่อนถึงน้ำลงไป หลังจากตักน้ำได้แล้วก็ยกขึ้นมา แม้จะเสียเวลา แต่สบายกว่าการตักน้ำขึ้นจากบ่อโดยตรงมาก แต่บ่อน้ำในเรือนบ้านป่าหลังนี้ไม่ใช้ชักรอก กลับใช้ถังไม้ขนาดเท่าอ่างน้ำครึ่งโเบวางอยู่ สองข้างวางท่อนไม้ขนาดหนึ่งซ้อย* กว่า

* ซ้อย (เซียง) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

เอาไว้ ถังไม้ห้อยอยู่ใต้ท่อนไม้นี้

หลี่ร่วอวีมองดูบ่าวสูงอายุใช้เชือกป่านผูกขาสองข้างของแม่ไก่เอาไว้ วางไว้บนพื้นข้างบ่อน้ำ ดึงท่อนไม้ข้างถังไม้ด้านหนึ่งลง ถังไม้ก็เกิดเสียงดังเอี๊ยดอาด ถังไม้นั้นก็ค่อยๆ ตกลงบนผิวน้ำ บ่าวสูงอายุตักน้ำ แล้วก็ดึงท่อนไม้อีกข้างหนึ่งลง เกิดเสียงดังเอี๊ยดอาดดังถึงน้ำขึ้นมาถึงปากบ่อเอง

หลี่ร่วอวีเห็นแล้วนึกสนใจจึงเดินเข้ามาสำรวจอุปกรณ์นั้น ด้วยดวงตาสุกใส แต่มองอะไรไม่ออก จึงตบถังไม้แปะๆ แล้วพูดกับบ่าวสูงอายุอย่างตื่นเต็นว่า "เปิดออก รีบเปิดออกให้ข้าดู"

บ่าวสูงอายุพูดอย่างลำบากใจ "ยังต้องล้างไก่อีก เปิดออกก็ตักน้ำไม่ได้แล้ว"

ฉูจิ้งเฟิงเดินเข้ามาพอดี เขากุมมือของหลี่ร่วอวีเอาไว้ "เล่นชนอะไรอีก" หลี่ร่วอวีเงยหน้าขึ้น มองฉูจิ้งเฟิงอย่างมีความหวัง "พี่ฉู อันนี้คือจริงที่บ่อน้ำในเรือนของร่วอวีเวลาใช้ต้องออกแรงมาก ใช้ไม่สะดวกเลย ร่วอวีห่มุนยาก มีสิ่งนี้แล้ว ร่วอวีสามารถตักน้ำมาล้างแต่งให้พี่ได้ยังสามารถตักน้ำมาล้างเท้าให้พี่ได้ ดีหรือไม่"

ฉูจิ้งเฟิงถูกคำหวานของหลี่ร่วอวีทำให้รู้สึกสบายใจ เขามองดูเครื่องตักน้ำ รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้างว่าในบ้านยากจนกันดารเช่นนี้ไปเอาอุปกรณ์ผ่อนแรงแบบใหม่เช่นนี้มาได้อย่างไร จึงถามบ่าวสูงอายุ "เครื่องมือใช้ตักน้ำนี้ได้มาจากที่ใด"

ในตอนนั้นฉูจิ้งเฟิงก็ตามออกมาเช่นกัน เอ่ยพูดว่า "หลายเดือนก่อน ข้ากับท่านลุงซุนช่วยคุณชายที่ป่วยกลางทุ่งนา ตอนนั้นเป็นฤดูใบไม้ผลิ

ระดับน้ำในบ่อน้ำตื้นมาก เขาเห็นท่านลุงชุนตักน้ำเปลือยแรงมาก หลังจากหายป่วยแล้วจึงทำอุปกรณ์ตักน้ำนี้ ใช้ประโยชน์ได้จริง แต่คุณชายผู้นั้นจากไปแล้ว และไม่ได้ทิ้งชื่อแซ่เอาไว้ ในเมื่อพีสะใภ้ชอบ ก็ถอดออกเอาไปด้วยเถอะ"

หลี่ร่ววี่ก็กลับสายหน้า เพียงแค่สั่งให้คนเปิดถังไม้ขึ้นออก ดูพื้นเพื่อองส่วนประกอบข้างใน นางมองดูด้วยดวงตาทอประกายอยู่พักใหญ่ หลังจากลงมือดึงพื้นเพื่อองข้างในดูแล้วก็สั่งให้คนประกบปิด "ไม่ต้องร่ววี่จะทำเอง เอาไปส่งการบ้านอาจารย์ได้พอดี"

วันนั้นร่ววี่ส่งพี่ชายกับพีสะใภ้กลับอย่างอารมณ์ รู้สึกว่าพีสะใภ้ของตนเองเก่งไม่แพ้บุรุษเลย ขยันขันแข็งเช่นนี้ แม้จะแต่งงานแล้ว ก็ยังไม่ยอมทิ้งการเรียน เป็นแบบอย่างที่ดีให้เขาจริงๆ!

ยามนี้คนที่ชายหนุ่มชื่นชมในใจจึงกลายเป็นสองคนในช่วงพริบตา!

การบ้านที่ร่ววี่พูดถึงก็คือการบ้านที่เมิ่งเซียนจีสั่ง อาจารย์เมิ่งผู้นี้หลังจากได้รับความสะเทือนใจในการเข้าสอนครั้งแรกก็หนักข้อมากขึ้นทุกที ทำให้บรรดาคุณหนูทุกคนที่มาเรียนวิชาของเขาร้องไห้ น้ำมูกน้ำตาไหล แต่นางหลี่ร่ววี่กลับบุกตะลุยขึ้นหน้า กลไกที่ต้องทำทุกครั้งจะเพิ่มความยาก แทบจะยกเอาของเล่นชิ้นยากของศิษย์มากมายในสำนักมือถอดออกมาวางกองตรงหน้านางเลยทีเดียว

พอถึงสุดท้าย ทุกครั้งพอลงคาบเรียนของอาจารย์เมิ่ง ศิษย์หญิงกว่าครึ่งจะปวดหัวอย่างฉับพลัน ไม่สามารถเข้าเรียนได้ แต่หลี่ร่ววี่กลับรู้สึกว่าการบ้านนี้สนุกมาก แม้อาจารย์จะบ้าไปสักนิด แต่ทุกครั้งสิ่งที่

เอามาจะดึงดูดีใจจนขยับไปไหนไม่ได้ เห็นนางยื่นหยัดเรียนต่อ
ชูเสื้อยวเหลียงกับจ้าวชิงเออร์พี่น้องที่แสนดีก็เสียดชีวิตอยู่ช่วย กัดฟันทน
รับฝึปากร้ายของอาจารย์เมิ่ง อีกอย่างก็เพื่อทำของที่เรียกได้ว่าเป็น
การบ้านชิ้นมาได้

อีกไม่กี่วันก็จะกลางเดือนแล้ว เป็นวันที่สำนักศึกษาจะเชิญ
บิดามารดามิตรสหายของศิษย์มาที่สำนักศึกษาทุกสามเดือนครั้ง และ
ทุกสามเดือนสำนักศึกษาจะขอให้บรรดาศิษย์ทำผลงานบางอย่างออกมา
มีผลงานวาดภาพเขียนพู่กัน แสดงต่อหน้าบิดามารดามิตรสหาย ชม
ผลงานการสอนของสำนักศึกษา หากคุณหนูคนใดมีเรื่องการแต่งงาน
เชื่อมสัมพันธ์ ก็สามารถเชิญครอบครัวที่จะดองกันในอนาคตมาร่วมชมได้
เพื่อยกค่าตัวของลูกสาวตนเอง

ทางบ้านเสียเงินทองก็เพื่อรอโอกาสจะแสดงศิลปะความสามารถ
ของลูกสาวให้กำบัตรสหาย แม้เป็นศิษย์หญิงที่ปกติจะขี้เกียจก็ยังต้องทำ
อย่างจริงจัง

ถึงวันเปิดสำนักศึกษาววันนี้ เกี้ยวและรถม้าของมิตรสหายของ
ศิษย์เหล่านี้ต่างพากันมาถึง บรรยากาศเป็นไปด้วยความคึกคักอย่างมาก
ทางเดินยาวและห้องเรียนในสำนักศึกษาล้วนจัดวางผลงานของ
บรรดาศิษย์ไว้จนเต็ม แท้จริงแล้วผลงานเหล่านี้ก็มีหลากหลายปะปน
กันไป เพราะศิษย์ในสำนักซึ่งขิวล้วนราวกับหงส์ในหม่อมบุษย์ มีความ
โดดเด่น อาจารย์ทุกท่านล้วนมีความคิดอยู่ในใจ เพื่อศิษย์หญิงที่น่ารัก
เหล่านี้ ต้องประดับผลงานของศิษย์ให้ดี ควรจะปรับคำพูดก็ปรับ ควรจะ
ปรับสีก็ปรับ และมีผลงานของเหล่าอาจารย์ในสำนักศึกษามาประดับฉาก

ให้ยิ่งใหญ่อีกด้วย

ในจำนวนนั้นภಾವาตของอาจารย์โจวได้รับคำชมจากทุกคนมากที่สุด พวกกันว่าภಾವาตของ 'บัณฑิตงามพร้อม' งามวิจิตรที่สุด ถึงขั้นมีเจ้าแก่ว่านขายภಾವาตประเมินราคาสูงถึงสามสิบตำลึง และบอกว่านี่เป็นเพียงราคาในเมืองเล็ก หากเข้าไปในเมืองหลวงต้องขึ้นเป็นเท่าตัว มิตรสหายทั้งหลายฟังแล้วก็พากันพยักหน้า แม้แต่เจ้าแก่ว่านขายโลงศพยังเกิดความรู้สึกสบายใจขึ้นมา คิดว่าภรรยาตนเองขายกำไลส่งลูกสาวมาเรียนนับว่ามองการณ์ไกลอยู่บ้าง แอบหวังในใจว่าลูกสาวของตนเองจะสามารถ 'จรดพู่กันสร้างมูลค่า' เหมือนเช่นอาจารย์โจวได้

ท่านพ่อท่านแม่ของซู่เสี่ยวเหลียงก็มา ยังมีพี่สาวทั้งสองคนของนางอีกด้วย

คุณหนูหยวนหรงสหายสนิทพี่รองของนางย่อมนำด้วย แม้แต่นายน้อยสี่กับคุณชายคุณหนูจ้าวสองพี่น้องล้วนมาด้วยเช่นกัน

นายอำเภอซู่ช่างปะเหลาะเอาใจ ทุกคนชอบคบหากับเขา ย่อมต้องทักทายคนอื่นที่คุ้นเคยรอบข้างไม่ขาดสาย แยกทรงเกียรติหลายคนที นายอำเภอซู่คอยดูแลข้างกายกลายเป็นที่สะดุดตาทุกคนเป็นพิเศษเช่นกัน

องค์รัชทายาทจ้าวอินถึงหยุดลงตรงหน้าภಾವาตฝีมือของอาจารย์โจว เขามองอย่างชื่นชม เมื่อได้ยืมว่าภಾವาตเหล่านี้สามารถประมูลซื้อหลังจากจัดแสดงได้ เงินที่ได้ทั้งหมดจะบริจาคให้กับหอชั้นถ้ำในเมือง จึงหยิบตัวเงินหนึ่งพันตำลึงออกมาซื้อผลงานทั้งหมดของบัณฑิตงามพร้อมมาเก็บสะสมจนหมด

16

เรื่องนี้ทำให้ทุกคนพากันสงสัยอีกทีก็ ได้ยินว่าเจ้าแก๊งรากับศพ
ติดตัวออกมาจากโรงศพ กระโดดดิ่งแขนเสื้อซึ่งเย็บเหนียงลูกสาว
ของตนเองอย่างตื่นเต้น สิ่งลูกสาวทั้งน้ำตาว่าต้องหมั้นเพียรเล่าเรียน
ฝึกความสามารถแท้จริงจากอาจารย์ใจให้ได้!

จำนวนเงินหนึ่งพันตำลึงยกระดับสำนักศึกษาขึ้นมาในพริบตา
ทุกคนมองไปทางผลงานของลูกตนเองที่ไม่ค่อยงดงาม ก็รู้สึกว่ามี
ก้าวหน้าไปมาก! แม้แต่ตัวอักษรที่เขียนผิดก็ยังคงมีความงดงาม!

องค์หญิงผิงเหยาตั้งใจดูผลงานของบรรดาศิษย์เช่นกัน นางมองหา
ผลงานในชื่อ 'หลิวอวี่เอ๋อร์' จากภาพผลงานเหล่านั้น

แม้นางจะรู้ว่าตนเองคงจะไว้ว่าสนากับอู๋จิ้งเฟิง แต่ในใจยังคง
ไม่ยอมแพ้ที่ถูกหญิงปัญญาอ่อนผู้หนึ่งและหญิงชาวบ้านเบียดไปอยู่ท้ายสุด
คุณหนูอวี่อวี่ผู้หนึ่งแม้จะมีหน้าตาโดดเด่น ท่าทางกึ่งงดงาม แต่

หญิงสาวใช้ความงามจะทำให้คนรักได้นานเท่าใดกัน นางอยากจะทำ
รั้วอวีผู้ที่มีความสามารถอะไรจึงเอาชนะใจผู้จิ้งเพิงได้

ในงานเลี้ยงกลางคืนวันนั้น หลีรั้วอวีมีความสงบนิ่งกับความวุ่นวาย
ที่มากกว่างานเลี้ยงกลางคืนในวัง ส่งาราวกับนางพญา สร้างภาพ
ความทรงจำอันลึกซึ้งให้แก่องค์หญิงมาก ถึงขั้นคาดหวังและ
เตรียมป้องกันเต็มที่กับความรู้ความสามารถของอีกฝ่าย

ดังนั้นตอนที่หากภาพผลงานชื่อของ 'หลิวอวีเออร์' เจอในภาพผลงาน
ที่หลากหลาย องค์หญิงก็ต้องเบิกตาโต รู้สึกตื่นตะลึงอย่างมาก!

บนภาพนั้นวาดภาพผีเสื้อบินชมใบไม้ผลิ ดอกไม้ที่วาดได้
อย่างประณีตมีผีเสื้อประหลาดตัวหนึ่งที่ดูเหมือนเพิ่งออกจากดักแด้
คนที่เชี่ยวชาญการวาดภาพย่อมมองออกว่าดอกไม้กับผีเสื้อนี้มาจาก
ฝีมือคนสองคน ความเคลือบแคลงในการโกงก็เหมือนผีเสื้อน่าเกลียด
ตัวนั้น ปรากฏตรงหน้านางโดยไม่ปิดบังเลย...

นี่... นี่... แม้จะเป็นหญิงในจวนใหญ่ที่ชำนาญการวาดภาพอยู่บ้าง
ภาพที่เป็นแบบปักผ้ายังดีกว่าภาพนี้กระมัง?

องค์หญิงจึงเผยความรู้สึกไม่อยากเชื่อสายตาตนเอง ชยับเท้าไปหา
ผลงานอื่นของน้องสาวผู้นั้น แต่ยิ่งดูต่อไปก็ยิ่งยั้มเย็นชา

ที่แท้เป็นหมอนปักลายที่ไม่น่าดูใบหนึ่ง ใต้กลางหมอนนั้นล้วนเป็น
หญ้าฟางเลี้ยงวัวเลี้ยงม้าอย่างนั้นหรือ

มองดูตัวอักษรบิดเบี้ยวไร้พยางค์ องค์หญิงจึงเผยไม่กล้าเชื่อว่า
ผู้จิ้งเพิงที่เก่งด้านอักษรภาพ ในอดีตถูกบัณฑิตในวังชมไม่ขาดปาก จะมา
ชอบหญิงสาวที่ไม่ได้เรื่องเช่นนี้!

เมื่อคิดดูแล้วก็มองไปทางน้องสาวตัวน้อยที่กำลังเตรียมพิน จะขึ้นแสดงบนแท่นแสดง บนใบหน้าขององค์หญิงผิงเหยาก็ฉายอาการ ดูถูกออกมา!

ตอนนี้คนที่เข้ามาในสำนักศึกษาค่อยๆ เพิ่มขึ้น

แต่ในตอนที่ชื่อหมาเดินเข้ามา กลุ่มคนก็ราวกับแม่น้ำแบ่งฟาก เปิดทางให้กับชายหนุ่มผู้นี้

ชื่อหมาในวันนี้สวมชุดลาลอง แต่คนที่เป็นแม่ทัพบู๊ แม้จะสวมชุด ยาวสบายตัวก็สามารถฉายความสง่าออกมาได้ ยิ่งไปกว่านั้นผมสีขาเงิน เต็มหัวของเขาทำให้ดูหล่อเหลา กลิ่นอายเย็นเยือกรอบตัวทำให้คนเห็น ต้องยอมถอยให้

ระยะนี้งานราชการทำให้รำคาญใจ ตอนนี้เป็นช่วงร้อนมาก แถบเมืองไม่เหอไม่มีฝนตกมานานแล้ว ลำน้ำล้นแห่งผาก เกษตรกร จำนวนมากเริ่มแรกยังพอกทนให้คนในบ้านขนน้ำไปและน้ำในแม่น้ำ มาใส่ไร่ของตนเอง แต่แสงอาทิตย์ร้อนแรงเหลือเกิน น้ำที่ขุ่นมาก็เหมือน น้ำน้อยดับไฟไม่ได้ ผู้เฒ่าร่างกายอ่อนแอบางคนก็เป็นลมแดดตายไป ระหว่างการขนน้ำนี้

วันนั้นเขากับหลี่รุ่ววี่ไปท่องเที่ยวที่เขาชิงเยี่ย ตลอดทางขึ้น เห็นผลผลิตในไร่ นา ล้นมีขอบใบเหลือง ดูแล้วไม่น่ารอดได้

จู่จิ้งเฟิงในฐานะผู้ดูแลเขตเมืองนี้ย่อมต้องเตรียมการรับมือ ในเมื่อ ไม่อาจพึ่งพาพืชผลในพื้นที่ของตนเองได้ เช่นนั้นต้องรวบรวมชื่อมา ตุนไว้ น่าเสียดายที่ตอนนี้สกุลไประวังจู่จิ้งเฟิงแห่งโมเปย์ผู้นี้มาก ด้านที่ ใช้ผ่านไปมาล้วนมีอุปสรรคมากมาย อาหารที่ขนส่งมาทางเหนือมีการ

เก็บภาษีถึงสามเท่า ใครกล้าแอบลอบขนส่ง ประหารสถานเดียว!

เช่นนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้เสียหิวทางเหนืออดข้าวจนกลายเป็น
แมวผอม! ชูจิ้งเฟิงผู้ดีแกล้ง แต่หากต้องการทำลายแผนร้ายของสกุลไป
ยังต้องเตรียมการให้ดีอีกกระยะหนึ่ง

ดังนั้นหลายวันนี่เขาแทบจะไม่ได้กลับจวน ไม่ได้จิตใจลบบรรยากาศ
ในบ้าน แต่มีงานยุ่งจนหัวปั่นเลยจริงๆ

เมื่อวานตอนกลางวัน เขาหาเวลาว่างกลับมารอบหนึ่ง เดิมทีคิดว่า
จะกอดภรรยาตัวน้อยของตนเองให้สบายใจ แต่เห็นคนเขลาตัวน้อย
จับหัวพู่กันก้มหน้าอยู่ในกองกระดาษ พอถามจึงรู้ว่าวันต่อมาสำนักศึกษา
จะเปิดกว้างให้กับบรรดามิตรสหาย ศิษย์ทุกคนต้องส่งตัวอย่างผลงาน
ทุกวิชาออกมา

ชูจิ้งเฟิงเป็นคนเห็นแก่หน้าตา มองดูต้นไม้ใบหญ้าปลากุ้งที่
หลี่ว่ววี่วาดอย่างบิดเบี้ยวก็ทนดูไม่ได้ จึงหยิบพู่กันขึ้นวาดภาพ
กิ่งดอกให้ถั่ง สามีที่แอบโกงทำการบ้านแทนภรรยาอย่างเต็มที่แบบนี้
ขอถามว่าได้หลัานี้จะมีใครอีกบ้าง

แต่ภรรยากลับอยู่ปากไม่พอใจ บอกว่าอาจารย์เคยสอนไว้ว่า
ภาพวาดนี้ยังมีความสงบและเคลื่อนไหวผสมผสานกัน มีเพียงดอกไม้ไม่มี
ชีวิตชีวาไม่นับเป็นผลงานชั้นเลิศ ต้องยกพู่กันขึ้นมาเติมผีเสื้อดงาม
ไว้หนึ่งตัว

ชูจิ้งเฟิงทำได้เพียงเลิกคิ้วมองภรรยาคุกเข่าบนเก้าอี้ก้มหน้าหายใจวาด
'ผีเสื้อกลางคืน' ตัวหนึ่งบนภาพดอกไม้ให้ถั่งอย่างตั้งใจ คราวนี้ในความสงบ
มีความเคลื่อนไหวแล้ว เกรงว่าคนที่มาดูคงจะเลิกคิ้วสูงมากอย่างแน่นอน

วันนี้เขาแอบพักทั้งที่งานยุ่ง และมาในนามผู้ปกครองของ 'น้องสาว' จะให้นางไปตัวคนเดียวรู้สึกหงอยเหงาไม่ได้ไม่ใช่หรือ

องครักษ์ทายาทเห็นเขามาแล้วกลับไม่ได้เอ่ยทักทาย อย่างไรก็ตามเสียรอยเท้าบนใบหน้าคนทั้งสองเพิ่งจะจางลง จึงต้องพยายามรักษาหน้าตาเอาไว้

เป็นองค์หญิงผิงเหยาที่เข้ามาพูดทักทายเขา อู๋จิ้งเฟิงจึงอาศัยโอกาสนี้ไปทักทายของครักษ์ทายาทกับนายน้อยสี่พ่อเป็นพิธี

ในตอนนี้อเอง เสียงดนตรีบนแท่นแสดงก็ดังขึ้น ถึงเวลาที่ศิษย์ทุกคนจะแสดงฝีมือการตีตบดินแล้ว หลี่รุ่อวี่ขึ้นแท่นแสดงเป็นคนแรก... อู๋จิ้งเฟิงยกมือขึ้นลูบจมูก

แต่คนในสำนักศึกษาที่มีประสบการณ์คงจะรู้ว่ารายการรั้งทำยสำคัญที่สุด เปิดฉากสำคัญน้อยที่สุด ปกติบรรดาศิษย์ที่ยังมีฝีมือดี ลำดับการแสดงก็จะอยู่ท้ายๆ ให้ความรู้สึกของเขาถูกหนึ่งสูงกว่าอีกถูกหนึ่ง มีคนมีฝีมือพากันทยอยออกมาไม่ขาด

และหลี่รุ่อวี่ตอนนี้ก็เป็นคนแรกที่ขึ้นแสดง นึกภาพได้เลยว่าการแสดงของนางจะน่าอดถึงขั้นใด จึงได้ถูกจัดไว้เป็นคนแรกเช่นนี้

เพราะวันนี้มีการแสดงหลี่รุ่อวี่จึงไม่ได้สวมชุดเรียน แต่สวมชุดกระโปรงลากพื้นแขนเสื้อยาวสีขาวปักลายด้วยด้ายสีเงิน แขนเสื้อที่เป็นผ้าบางแนบติดสองแขนเรียงงามทั้งสองข้าง ตรงช่วงเอวครึ่งอกพันด้วยผ้าคลุมไหมเงินพิมพ์ลายดอกสีชมพู ปลายยาวสองด้านของผ้าคลุมวางพาดไว้ตรงข้อศอกสองข้าง ลากพื้นไปพร้อมกับชายกระโปรงยาว เวลาเดินก้าวเล็กๆ จะเห็นปลายรองเท้าปักไข่มุกคู่หนึ่ง

มองดูผมดำขลับของนางเกล้า้มวยยกสูง เครื่องประดับทั่วตัวมีเพียง กำไลไขแคะคู่หนึ่งบนข้อมือ เมื่อข้อมืองามแตะลงบนผืนเบาๆ ผู้ปกครองทุกคนก็พูดกันว่า "สาวงามเป็นเช่นนี้เอง..."

ในตอนที่ทุกคนหลงใหลไปกับความงามเหนือใครของคุณหนูรั้ววี่ ชื่อหม่ากลับมีสีหน้าเรียบเฉย ในสมองมีเสียงเพลง 'ดั่งน้องชาย' ที่ภรรยาของเขาซัดบกล้อมรอบแล้วรอบเล่าอย่างห้ามไม่อยู่

คิดว่าวันนี้คงใช้เพลงเด็กเพลงนี้กระมัง ชูชิวก็เหลือเกิน ในเมื่อรู้ว่าคุณหนูนี้จะบรรเลงเพลงเด็ก เหตุใดยังแต่งตัวให้นางราวนางฟ้าแบบนี้อีก แม้จะงดงาม แต่อีกครู่พอเอ่ยปากจะยิ่งดูไม่เข้ากัน สู้แต่งชุดเรียนเกล้าผมเรียบ ท่าทางไร้เดียงสาแบบเด็กยังดีเสียกว่า...

ในตอนนี้อเอง ปลายนิ้วของหลี่รั้ววี่ก็ดีดสายพิณเบาๆ เหล่านักดนตรีที่มาร่วมบรรเลงประกอบก็พากันบรรเลงขึ้นมา เสียงพิณสดใสอย่างประหลาดดังวนอยู่ข้างหูทุกคน คนทั้งสำนักศึกษาเงิบเสียงลงทันใด ตั้งใจฟังเสียงพิณไพเราะเสนาะหูนี้

อู๋จิ้งฟังเสียงพิณนั้นแล้วไม่คุ่นหู นี่ไม่ใช่ 'บทเพลงสร้างชื่อ' ของภรรยา เสียงเพลงนั้นแม้จะเสนาะหู แต่หากตั้งใจวิเคราะห์ก็พบว่าดนตรีที่หญิงสาวบนแท่นแสดงบรรเลงตั้งแต่ต้นจนจบล้วนเป็นทำนองง่ายตาย สำหรับทำนองที่มีการเปลี่ยนแปลงอื่นๆ แท้จริงแล้วล้วนมาจากเหล่านักดนตรีประกอบข้างหลังนาง

องค์หญิงผิงเหยาที่รู้เรื่องทำนองเพลงอย่างลึกซึ้งย่อมฟังออก จึงหัวเราะเบาๆ ข้างกายอู๋จิ้งฟัง แล้วจงใจพูดกับพี่ชายที่นั่งอยู่อีกข้างของตนเองว่า "เห็นที่คุณหนูรั้ววี่นี่นอกจากจะไม่ชำนาญการวาดภาพ

เขียนอักษรแล้ว ยังไม่รู้เรื่องทำนองเพลงอีกด้วย..."

ผู้จิ้งเฟิงเป็นคนที่ชอบปกป้องคนของตนเอง ถึงแม้ที่องค์หญิงผิงเหยาพูดจะเป็นความจริงทุกคำ แต่ถูกคนอื่นหยิบยกขึ้นมาเช่นนี้ก็รู้สึกไม่พอใจอย่างมาก!

ในตอนนี้อเอง หญิงสาวบนแท่นแสดงก็อ้าปากเริ่มร้องเพลง เสียงของหลี่วูอวี่กระจ่างใสน่าฟังมาก ที่นางร้องไม่ใช่เนื้อเพลงที่บันทึกชอบร้องกัน แต่เป็นเพียงคำรำพึงเบาๆ ยามรู้สึกเบื่อ ส่งเสียงผู้่ออกมาในลำคอเท่านั้น แต่ความเปลี่ยนแปลงของเสียงเพลงนั้นประกอบเข้ากับท่วงทำนองดนตรีที่บรรเลง เดี่ยวเบาบาง เดี่ยวดังก้อง รวากับขนนกเบาหวิวปลิวพลิวท่ามกลางเสียงดนตรีอันงดงาม ทำให้หัวใจวันไหวตามไปด้วย...

โดยเฉพาะผู้จิ้งเฟิงกลับห้ามไม่อยู่ที่จะคิดโยงไปถึงคำคืนอันงดงามวันนั้น... ริมฝีปากงามหายใจหอบ พ่นลมคราวเสียงเบาข้างหูของเขา... อยากจะดึงนางฟ้าน้อยบนแท่นแสดงเข้ามาในอ้อมกอดตนเองเสียเลย ผู้อื่นจะได้ไม่ได้ยินเสียงนาง...

ในตอนนี้อลมเย็นโหมมา ผ่าคลุมและชายกระโปรงปลิวขึ้นเบาๆ กอปรกับเสียงใสหวานราวเสียงสวรรค์นั้น ทำให้หญิงสาวงดงามบนแท่นแสดงดูเหมือนเทพธิดาเดินลงมาบนโลกมนุษย์ ทำให้คนด้านล่างฟังจนหลงใหล ลอบชื่นชมในใจว่า... "เสียงเหมือนตัวคน ไม่ใช่ของธรรมดาทั่วไปจริงๆ"

เสียงเพลงที่แปลกหูตาเช่นนี้ทำให้คนดูดำดิ่ง จะมีแก๊ใจไปสนใจว่าดนตรีของนางมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ได้อย่างไรเล่า

แต่แท้จริงแล้วแม้เสียงของหลี่รุ๋วอวี่จะเพราะมาก แต่เพราะอยู่บนแท่นแสดงสูง เสียงใสหวานของนางก็คงถูกเสียงเครื่องดนตรีกลบไว้ ไม่ได้มีความไพเราะและก้องกังวานเหมือนในตอนนี้

แต่แท่นแสดงสูงนี้เป็นการออกแบบของเมิ่งเชียนจี จึงให้ผลที่แตกต่างไป สิ่งที่ใช้ขยายเสียงข้างล่างแท่นแสดงคืออ่างน้ำขนาดแตกต่างกัน จัดเรียงไว้เป็นพิเศษ และตำแหน่งที่หลี่รุ๋วอวี่นั่งเป็นจุดที่ให้ผลขยายเสียงได้ดีที่สุด ดังนั้นเสียงใสหวานจึงไม่ได้ถูกเสียงเครื่องดนตรีกลบไป ทำให้การแสดงนี้ได้รับความชื่นชมจากผู้ชม

เมื่อดนตรีกับเสียงเพลงค่อยๆ หยุดลง ทุกคนต่างยังคงอยู่ในภวังค์ จนกระทั่งชื่อหมาปรบมืออย่างซ้ำๆ ทุกคนจึงได้รู้ตัว พวกกันปรบมือตะโกนชื่นชมตามไปด้วย

องค์รัชทายาทก็เอ่ยชมเช่นกัน แล้วก้มหน้าลงพูดกับน้องสาวตนเองว่า "ในเมื่อมีพรสวรรค์ถึงขั้นนี้ ใช้เสียงพิณขับซ้อแบบนั้นจะยิ่งเพิ่มความยุ่งยาก เจ้าว่าเป็นหลักการตามนี้ใช่หรือไม่"

อีกฝ่ายไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่เม้มริมฝีปากตนเองแน่น ในใจยังคงโกรธไม่คลาย เสียงเพลงไพเราะแล้วอย่างไร ก็ยังใช้ความงามล่อหลอกคนอยู่ดีไม่ใช่หรือ หรือความจริงใจของนางเทียบกับความงามของหญิงชาวบ้านผู้หนึ่งไม่ได้เลย

ตอนหลี่รุ๋วอวี่ลงจากแท่นแสดง ชูจิ้งเฟิงก็เดินไปที่ทางลง ยิ้มแล้วมอง 'น้องสาว' ที่ไม่ได้เจอกันสามวันนี้ด้วยสายตาชื่นชม ในแววตาเย็นชาทั้งคูหิมะได้ละลายไปจนสิ้น ท่าทางรักใคร่นั้นเหนือกว่าคำพูดใด หลี่รุ๋วอวี่เดิมทีมองพี่ชูด้วยรอยยิ้มสดใส แต่พอเหลือบเห็น

องครักษ์ทายาทที่อยู่ด้านข้าง สีหน้าก็เปลี่ยนไปทันที หลังจากถลึงตาใส่เขา แล้วก็หมุนตัวเดินไปทางด้านหลัง ไปหาสหหายร่วมเรียนตัวน้อยที่เตรียมตัวจะขึ้นแสดง

ซู่เสี่ยวเหลียงกับจ้าวชิงเออร์กำลังหลบมุมพลิกอ่านหนังสือเด็กเล่มหนึ่ง พอเห็นหลี่ร่วอวีก็รีบเก็บทันที เห็นหลี่ร่วอวีทำท่าไม่พอใจนางสองคนจึงพูดเสียงเบาว่า "อีกครู่ค่อยให้เจ้าดูดีหรือไม่"

ดังนั้นทั้งสามคนจึงนั่งข้างกัน แทะเมลิ็ดแต่งพลาถงชมการแสดงไปด้วย

การแสดงชุดต่อมาเน้นว่ายอดเยี่ยมเช่นกัน แต่เทียบกับการแสดงบทเพลงไพเราะมีเอกลักษณ์โดดเด่นของหลี่ร่วอวีแล้ว ดูขาดรสชาติอะไรบางอย่าง การแสดงเปิด창สร้างความตื่นตื้นให้ทุกคนรอบด้านอย่างคิดไม่ถึงเลยจริงๆ

หลังจากการแสดงศิลปะความสามารถแล้ว ก็มาถึงการแสดงงานฝีมือและวิชาการไกล ศิษย์ส่วนใหญ่แสดงผลงานการฝีมือ มีเพียงหลี่ร่วอวีกับซู่เสี่ยวเหลียงและจ้าวชิงเออร์ที่ยกผลงานวิชาการไกลออกมา

ผลงานของซู่เสี่ยวเหลียงกับจ้าวชิงเออร์เป็นการบ้านตอนเริ่มเรียนวิชาการไกล นั่นก็คือ 'หนูไชลาน'

ตอนที่หนูวิ่งเคลื่อนที่ไปมา ทำให้เด็กเล็กที่ผู้ปกครองพามาด้วยหัวเราะเอิ๊กอ๊าก พูดว่าสนุกไม่ขาดปาก!

น่าเสียดายที่คุณหนูหยวนหรงผู้เป็นแขกทรงเกียรติของสกุลซู่เห็นเข้าสีหน้านั้นก็ดำคล้ำ คุณหนูรองสกุลซู่ทันทันไม่ไหวถลึงตาจ้องน้องสาวตนเองแวบหนึ่ง

หลังจากสหายทั้งสองแสดงผลงานเสร็จแล้ว หลี่ร่ววี่ก็ไปยืนที่ข้างบ่อน้ำของสำนักศึกษา เขามือกดคันบังคับที่ติดไว้บนบ่อน้ำ นางกดเพียงเบาๆ ก็เห็นน้ำบ่อเย็นไหลออกมาจากท่อไม้ไผ่ ไม่ต้องออกแรงอะไรมาก

ทุกคนส่งเสียงอึกทักขึ้นมาอีกครั้ง พวกกันชมว่ามีพรสวรรค์ในการทำกลไกเหลือเกิน สร้างอุปกรณ์ที่ประณีตและใช้ประโยชน์ได้จริงเช่นนี้น้องสาวชื่อหม่าผู้นี้ช่างเป็นคนเก่งจริงๆ!

ที่ว่าองค์หญิงผิงเหยาก็กับหยวนหรงดูการแสดงผลของหลี่ร่ววี่เมื่อครู่แล้ว กลับมองหน้ากัน สีหน้านั้นยิ่งดูมีความคิดลึกล้ำ

สุดท้ายดูอุปกรณ์ส่งน้ำบนบ่อน้ำอย่างละเอียดแล้ว หยวนหรงก็ทนไม่ไหวส่งเสียงหัวเราะออกมา ใช้เสียงที่ไม่ดังแต่ไม่เบาพูดกับองค์หญิงว่า "ชาวบ้านปายากจนนี้น่าขำจริง ข้ายังคิดอยู่ว่าหญิงมีความสามารถที่ได้รับการศึกษาวิชากลไกจะฉลาดเลิศล้ำเพียงใด จะแสดงความสามารถเฉพาะตัวอะไรออกมา! ถ้าข้าดูไม่ผิด นี่เป็นเครื่องแรงดันน้ำบ่อฝีมือได้กำหนดนานกงซึ่งเป็นคนของพระมาตุลาไปที่เพิ่งเข้าไปปรับตำแหน่งในกรมโยธาไม่ใช่หรือ ตอนนี้นบนบ่อน้ำในวังล้วนติดตั้งเครื่องมือนี้ขอเพียงเป็นผู้สูงศักดิ์ในเมืองหลวง มีใครบ้างจะไม่เคยเห็น เหตุใดจึงมีคนหน้าไม่อาย ลอบเอาผลงานของได้กำหนดนานกงมาอวดอ้างในเมืองเล็กๆ มาเป็นผลงานของตนเอง"

แท้จริงแล้วกลไกของเครื่องแรงดันน้ำนี้ซับซ้อนมาก แม้จะมีตัวอย่างแล้วหาช่างมาทำเลียนแบบก็ทำออกมาได้ไม่ง่าย แต่หลี่ร่ววี่ดูเพียงครู่เดียวก็หาเคล็ดลับของมันออกมาได้ สำหรับหญิงสาวตัวเล็กๆ

ผู้หนึ่งนับว่าหาได้ยากแล้ว

อย่างไรเสียในสำนักศึกษานี้ล้วนมีแต่หญิงสาว จะค้นคว้าประดิษฐ์อะไรด้วยตนเองได้อย่างไร

แต่ถูกหยวนหรงหญิงสูงศักดิ์ที่พูดหมิ่นด้วยสำเนียงคนเมืองหลวงทำให้ทุกคนเกิดความรู้สึกว่าคุณหนูรั่ววี่ไอ้อวดจนเกินไป ไม่ประมาณตนใช้ของจากในวังมาทำแบบขอไปที ความนับถือที่ได้เห็นความมหัสจรรย์ของเครื่องแรงดันน้ำเมื่อครู่หายไปไม่น้อยในทันที

น่าเสียดายที่ในทีนี้้นนอกจากชื่อหมาที่ขอบปกป้องคนของตนเองแล้ว ยังมีบุคคลสำคัญยิ่งกว่าอีกคนหนึ่ง นั่นคือเมิ่งเซียนจีที่เพิ่งเข้ามาสอนในสำนักชิงชวี

เมิ่งเซียนจีแม้จะคิดว่าตนเองเป็นอัจฉริยะอันดับหนึ่งได้ห้ำพยายามหาข้อบกพร่องของหลี่รั่ววี่ แต่หากมีคนเหยียบย่ำศิษย์ของตนเองต่อหน้าเขา คนบ้าแซ่เมิ่งก็จะระเบิดทันที!

เขานั่งอยู่บนเก้าอี้อาจารย์ด้านข้างเตียงคอคเล็กน้อย มองสำรวจหยวนหรงอย่างดูแคลนอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะพูดตอบอย่างไม่เกรงใจว่า "ก็แค่หญิงมองการณ์สั้นจากตระกูลใหญ่ในเมืองหลวง! แม้แต่เปลือกนอกของกลไกก็ไม่รู้จักยังมาพูดดีอีก! เครื่องแรงดันน้ำนี่เดิมที่เป็นวิชาทางเกษตรของสำนักมื่อภูต แม้จะยุ่งยาก แต่ก็ไม่มีอะไรโดดเด่นนักหนานกงอวิ้นก็แค่ศิษย์ที่ถูกคัดเลือกของสำนักมื่อภูต เอาวิชาพอกาหินได้ไปขอตำแหน่งเท่านั้น! จะกลายเป็นผลงานของหนานกงอวิ้นไปได้อย่างไร! อีกอย่างศิษย์ของข้าเมิ่งเซียนจีจะไปลอกแบบผลงานผู้อื่นได้อย่างไร ศิษย์ข้า แสดงให้คนโง่เหล่านี้ดูทีสิ!"

หลังจากเมิ่งเขียนจีพุดจ่ารายกาจจบแล้ว ก็เรียกหลี่ร่ววี่ศิษย์คนโตของเขา รับรู้ได้จริงถึงความสุขในการเป็นอาจารย์ หางตาปลายคิ้วล้วนเต็มไปด้วยความภูมิใจ เหล่าคุณหนูที่ยังไม่เคยออกนอกเรือนและไม่รู้เรื่องราวที่บรรดาผู้ปกครองพามาด้วยมองเห็นจนหน้าแดงใจเต้นแรง ในใจคิดว่า... อาจารย์ท่านนี้สุภาพหล่อเหลาเหลือเกิน!

ในตอนนี่เอง หลี่ร่ววี่เชื่อฟังคำสั่งของอาจารย์เมิ่ง เรียกคนงานมาสองคน แยกเสียมลั่วหยางด้ามกลวงที่ใช้ในการขุดหลุมศพมาสองอัน ตอกอย่างแน่นหนาลงไปใต้ดิน จนกระทั่งถึงจุดที่มีน้ำผุดออกมา จึงถอนเสียมยววนั้นออก แล้วเสียบท่อไม้ไผ่ที่ทำมาเป็นพิเศษลงไป จากนั้นจึงถอดเครื่องแรงดันน้ำบนบ่อน้ำลงมา

ในตอนนี่หลี่ร่ววี่ถอดผ้าคลุมออก ถอดแถบรัดเอวบนกระโปรงยาวออกมาเช่นกัน สวมเพียงกระโปรงยาวด้านใน ดูท่าทางทะมัดทะแมง นางหยิบอุปกรณ์เช่นแผ่นกระดานและค้อนเล็ก หลังจากเปิดกล่องไม้ออกก็แยกชิ้นส่วนกลไกข้างใน

เครื่องมือนี้ประหยัดแรง แต่ส่วนประกอบภายในกลับซับซ้อน หากไม่แกะออกยังไม่รู้ลึก แต่พอเปิดออกดูกลับทำให้คนเห็นตายครวญนี้ทุกคนลดความดูหมิ่นเมื่อครู่ลงในทันที ต่างก็นั่งนิ่งตั้งใจ!

นี่...มันยุ่งยากเพียงนี้เลยหรือ

แม้จะประกอบได้โดยทำตามภาพผัง ก็นับว่าเป็นหญิงที่มีความเฉลียวฉลาดแล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคุณหนูร่ววี่ในสภาพนี้ ไม่มีภาพผังอะไร อาศัยเพียงความทรงจำถอดออกประกอบใหม่เท่านั้น!

ความเร็วมือของนางไม่นับว่าเร็วมาก แต่ทุกการประกอบล้วน

ไม่มีความลังเลเลย

ลู่อิ่งเฟิงนั่งตรงประจำที่ หรีดตาลงมองดูหญิงตรงหน้าที่แก้มมีเหงื่อ
ผุดบางๆ ตั้งใจเป็นพิเศษ เหมือนมองเห็นราชินีแห่งเรือในความทรงจำนั้น
ได้ราวๆ... ในช่วงขณะนี้เขารู้สึกเสียใจขึ้นมาบ้าง เสียใจที่ให้นางเรียน
วิชาการไกล มักจะรู้สึกว่่านางที่เป็นแบบนี้ คงมีสักวันที่จะหนีออกจาก
การควบคุมของเขา...

ในตอนนี้อง หลี่ว่ววี่ก็ถอนหายใจเบาๆ มองเครื่องแรงดันน้ำ
ตรงหน้าที่ตนเองปรับแก้เสร็จแล้วอย่างตื่นเต็น จากนั้นก็สั่งให้คนงาน
ใช้คานเสียบมันไว้บนท่อไม้ไผ่ที่เสียบลงดิน

และในตอนนี้อง ซูเสี่ยวเหลียงกับจ้าวชิงเอ๋อรัก็ถือร่มใหญ่
คนละคัน คันหนึ่งยกกันไว้บนหัวของหลี่ว่ววี่ อีกคันยกกันไว้บนหัว
ของเมิ่งเซี่ยนฉี

เวลานี้ดวงตะวันลอยสูง จะต้องกางร่มกันฝนเสียทีไหน

ขณะที่ทุกคนไม่เข้าใจสาเหตุ หลี่ว่ววี่ก็เริ่มกดเครื่องแรงดันน้ำ
ที่ปรับแก้แล้ว แต่ไม่ได้มีน้ำเย็นไหลออกมาทันทีเหมือนเมื่อครู่มีเพียงเสียง
ดังแกรกๆ เท่านั้น

ทุกคนตั้งใจดู รออยู่นาน แต่เห็นคุณหนูว่ววี่กดอยู่ยี่สิบกว่าทีก็ยังไม่
มีอะไรเปลี่ยนแปลง... ในกลุ่มคนเริ่มมีคนส่งเสียงรำคาญที่จะรอ

สีหน้าได้ใจของหยวนหรงยิ่งเพิ่มมากขึ้น อดใจไม่ไหวหัวเราะ
เสียงดังพูดว่า "หลับหูหลับตาเลียนแบบ!"

แต่ในตอนสิ้นเสียงพูดของนาง เครื่องแรงดันน้ำนั้นก็มิเสียงน้ำ
อัดตั้งขึ้น จากนั้นก็มีน้ำไหลออกมา ฟุ้งกระจายขึ้นกลางอากาศราว

ดอกไม้ไฟไปทั่วบริเวณ รวากับฝนตกท่าใหญ่ ทุกคนเปียกน้ำโดยไม่ทันตั้งตัว พวกมันตะโกนร้องอย่างตลกใจ

หลี่ว์อวี่เกิดความคิดร้าย จงใจขยับทางออกของน้ำไปทางองค์รัชทายาทกับหยวนหรง

คุณหนูหยวนผู้ดงามโชคร้ายถูกแกล้งอีกครั้ง ใบหน้าที่บรรจงแต่งแต้มมาถูกน้ำแรงสาดใส่จนสีไหลลงมาเป็นริ้วๆ อ้าปากอยากจะทำตะโกน แต่กลับถูกน้ำกรอกเต็มปาก ร่างนั้นเอียงตกลงมาจากเก้าอี้

องค์รัชทายาทก็เปียกน้ำทั้งตัวเช่นกัน แม้ว่าเขาจะคล่องแคล่ว แต่ก็ถูกน้ำสาดจนล้มนง ก่อนจะค่อยพอลบไปได้บ้าง

แม้แต่ชื่อหมาก็หนีไม่พ้น บนหน้าและตัวล้วนมีหยดน้ำ เขามีสีหน้าโมโหเล็กน้อย พูดเสียงดังว่า "แสดงพอแล้ว!"

หลี่ว์อวี่จึงยอมจบ เหตุการณ์ครั้งนี้ที่ยังสนุกอยู่

อาจารย์เมิ่งอยู่ได้ร่วมของศิษย์รักซู่เสี่ยวเหลียง เสื้อผ้ายังคงแห้งสนิท หล่อเหลางามสง่า ยืนมือไหล่หลังพูดกับทุกคนอย่างภูมิใจว่า "คุณหนูว์อวี่เป็นห่วงชาวเมือง หลายวันก่อนตอนไปท่องเที่ยวกับชื่อหมา เห็นไร่นาแห่งผากก็ร้อนใจตั้งไฟลน ขณะเดียวกันก็บังเอิญเห็นอุปกรณแรงดันน้ำ จึงเกิดความคิดขึ้นทันใด นำมาปรับแก้ กลายเป็นเครื่องมือที่สูบน้ำจากใต้ดินได้ เอมามาใช้แก้ปัญหาความเดือดร้อนของชาวเมืองไม่เหอในตอนนี วิชาการเกษตรนี่เป็นศิลปะวิชาระดับต่ำสุด เดิมทีข้าก็คิดเช่นนั้น แต่คุณหนูว์อวี่ก็กลับพูดว่าศิลปะวิชาสูงต่ำต้องดูว่าช่วยคนได้เท่าใด จะแบ่งแยกโดยกฎเกณฑ์ตายตัวไม่ได้ อันที่จริงข้าดูนางแล้วยังคงไม่รู้จักความพิสดารของวิชากลไกอย่างถ่องแท้..."

อาจารย์เมิ่งพูดไปพูดมาก็เปลี่ยนไปเรื่องอื่น บรรยายการสร้างแขนงศิลปะวิชาของตนเองด้วยแววตาเปล่งประกาย แต่คนในสำนักงานก็จะมีแกล้งมาฟังเขาพูดพล่ามได้ยังไงไร ต่างพากันเอ่ยชื่นชมการสร้างสรรคของคุณหนูรั่ววี่ไม่หยุดปาก

ความแห้งแล้งของเมืองโมเห่มีความเกี่ยวพันอย่างมากกับทุกคนที่นี่ ถึงขั้นมีคนลือกันว่าไม่แน่ว่าฤดูหนาวปีนี้ ในเมืองคงจะมีคนเร่ร่อนอดอยากกันนับไม่ถ้วนแน่นอน

แต่ถ้ามีเครื่องมือเช่นนี้ ขอเพียงตักน้ำใต้ดินยังไม่แห้งก็สามารถสูบน้ำจากใต้ดินได้สะดวก แก้ไขปัญหาความแห้งแล้งได้มาก ดังนั้นทุกคนในที่นั้นแม้ส่วนใหญ่จะถูกน้ำสาตจนเปียกโชก แต่กลับเหมือนมีน้ำหวานตกลงมาจากฟ้า แต่ละคนมีสีหน้ายินดี!

แท้จริงแล้วการปรับแก้เครื่องแรงดันน้ำนี้ไม่ใช่ฝีมือของหลี่รั่ววี่ผู้เดียว หลี่รั่ววี่นับว่าปรับแก้ได้สำเร็จภายใต้การชี้แนะของเมิ่งเซียนจี เมิ่งเซียนจีจำคำของนางที่บอกว่า 'ศิลปะวิชาสูงต่ำต้องดูว่าช่วยคนได้เท่าใด' ก็เพื่ออวดอ้างความสามารถของนางได้ไม่น้อย

ได้ยินซู่ชิวพูดว่าเพราะภัยแล้งครั้งนี้ทำให้พี่ฉูไม่กลับจวน ดังนั้นนางคิดว่าหากทำเครื่องมือแก้ไขสภาพภัยแล้งได้บ้าง พี่ฉูก็สามารถกลับบ้านมากินอาหารได้ทุกวัน ชาวบ้านในเมืองก็ไม่ต้องอดอยาก

หยวนหรงถูกแก้งอีกครั้งเช่นนี้ นางก็โกรธจนจะไปหาเรื่องหลี่รั่ววี่ ทว่ากลับถูกพี่ชายของตนเองจุดไว้ได้ทันพลางส่งสายตาดูใส่นาง

ที่นี่เป็นเขตแดนของฉู่จิ้งเฟิง น้องสาวตัวดีของเขากลับไม่รู้ความ ไม่ดูเสียบ้างว่าฉู่ซื่อหม่าเป็นมารในโลกลึ่อย่างไร! นั่นคือมารที่แม่แท้

องค์รัชทายาทก็กล้าต่ออยดีได้โดยไม่กลัวเกรงเขี้ยวนะ!

องค์หญิงผิงเหยาาก็เป่ยกปอนเช่นกัน นางเบิกตาโตอ้าปากค้าง มองดูหญิงสาวที่หัวเราะสดใสจนตัวองผู้้นั้น ทันใดนั้นก็รู้สึกเขินที่เมื่อครู่ตนเองพูดจาไม่เหมาะสมต่อหน้าฉู่จิ้งเฟิง

หญิงที่งามนอกฉลาดในเช่นนี้ จะต้องเรียนवादเขียนดนตรีเหล่านั้น เพิ่มอีกเสียทีไหน ในที่สุดนางก็เข้าใจแล้วว่าเหตุใดฉู่จิ้งเฟิงจึงรักน้องสาวผู้นี้มาก บุรุษเช่นเขา ยิ่งต้องการหญิงที่จิตใจผุดผ่องมีความอ่อนโยน คอยอยู่ข้างกายกระมัง

แต่ไม่รู้ด้วยเหตุใด ชื่อหมาที่เดิมทีควรจะยินดีกลับมีสีหน้า เกร็งเครียดไม่ค่อยมีความสุขเลย...

อันดับต่อไปเป็นการขายของการกุศลโดยชื่อหมาเป็นผู้ดำเนินการ หอชั้นถึงในเมืองรับอุปถัมภ์คนกำพร้าที่เสียญาติพี่น้องไปในความวุ่นวาย จากการทำสงครามกับหยวนซู่ก่อนหน้านั้น ดังนั้นการขายของการกุศลนี้ เป็นการช่วยเหลือคนกำพร้าเหล่านี้ให้ผ่านพ้นฤดูหนาว คนรวยในเมือง ล้วนยินดีเข้าร่วมเพื่อให้ได้ชื่อเสียงที่ดี

แต่หลี่วูวี่ไม่สนใจสิ่งเหล่านี้ นางถูกสหายตัวน้อยซู่เสี่ยวเหลียง กับจ้าวชิงเอ๋อรั้งตัวไปในห้องพิณที่เงียบสงบ

ซู่เสี่ยวเหลียงมองอย่างลับๆ ล่อๆ ออกไปนอกหน้าต่าง เห็นสาวใช้ ของตนเองกำลังพูดคุยกับพวกซู่ชีว จึงแอบหยิบหนังสือเล่มเล็กที่ซ่อนไว้ในอกเสื้อตนเองออกมา แล้วพูดกับอีกฝ่ายเสียงเบา "ของในนี้น่าตกใจ อยู่บ้าง เจ้ามั่นใจหรือไม่ว่าจะดู"

หลี่วูวี่กะพริบตา รู้สึกว่าซู่เสี่ยวเหลียงน่าเบื่อมาก หางตาหางคิ้ว

บนใบหน้ากลมเป็นผิงกั๋ว* เขียนไว้ว่า 'หนังสือเล่มเล็กนี้น่าดูมาก' ยังมา
ทำเป็นอมมุขมิไว้อีก จึงแย่งหนังสือเล่มนั้นมาดูแล้วก็ต้องตกตะลึง

หนังสือเล่มเล็กนี้เหมือนกับหนังสือภาพที่เสียนเออร์เคยให้นางดู
มาก่อน มันคือหนังสือภาพวาด แต่ในภาพขาดความมองอาจของอันธพาล
ที่ไปประมือกับจอมยุทธ์เพื่อขูดคร่าหญิงสาว กลับกลายเป็นเหตุการณ์
ที่อันธพาลควรจะทำหลังจากไปชิงตัวหญิงสาวเข้าห้องแล้ว

ฝีมือในการวาดนั้นประณีตมาก ภาพสีหน้าและโครงร่างของ
ชายหนึ่งหญิงหนึ่งนั้นไม่มีจุดใดวาดไม่สมจริงเลย... ศาลา หอสูง โต๊ะ
หนังสือ เก้าอี้โยก... ไม่มีจุดใดไม่ใช่สนามรบที่ 'คร่าชีวิต' เลย

หากหลี่จิว่วี่ไม่เคยมีประสบการณ์ คงจะพลิกดูด้วยความสงสัย
เท่านั้น แต่ภาพในหนังสือนั้นก็กลับคล้ายกับคำคืนที่นางถูกพี่ชู้ทำให้เจ็บ
ในตอนนั้นเกิดความรู้สึกเช่นเดียวกัน รวากับตนเองยังอยู่ในอ้อมแขนแกร่ง
ถูกเขาบีบให้โยกไปมา

คิดถึงตรงนี้ นางก็หน้าแดงพร้อมกับโยนหนังสือนั้นลงบนพื้น
ขบกรวมกัตรีมฝีปาก ผลักตัวชู้เสี่ยวเหลียงอย่างแรงที่หนึ่ง "เจ้า...เจ้ามี
สิ่งนี้ได้อย่างไร"

ชู้เสี่ยวเหลียงคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะมีปฏิกิริยาเช่นนี้ ในสายตา
ของนาง คุณหนูจิว่วี่เป็นคนเปิดกว้าง เรื่องการจูบกับพี่ชายยังสามารถ
พูดออกมาได้อย่างเต็มปาก ทว่าตอนนี้กลับเขินอายอย่างกับอะไรดี

ชู้เสี่ยวเหลียงรีบปิดปากอีกฝ่ายไว้ พลังพูดเสี่ยวเบาว่า "อย่าตะโกน"
จากนั้นก็รีบเก็บหนังสือเล่มเล็กขึ้นมา หลังจากปิดฝู่นที่ติดบนนั้นแล้ว

* ผิงกั๋ว หมายถึง แอบ瞥

ก็พูดข้างหนทางว่า "นี่คือหนังสือภาพที่ท่านแม่เตรียมใส่ไว้ใต้ที่เบาะรถของพี่รอง ข้าแอบหยิบออกมา ระวังอย่าทำเปื้อน ตอนกลางคืนข้าต้องแอบใส่คืนไป"

หลี่รุ่ววี่กะพริบตา "ภาพใต้ที่เบาะรถเจ้าสาว? เหตุใดข้าจึงไม่มี" นางคิดไปถึงตอนที่นางแต่งงานไม่เห็นท่านแม่จะเตรียมของแบบนี้ให้นางเลย แท้จริงแล้วสภาพของหลี่รุ่ววี่ในตอนนั้น สูหยินผู้เฒ่าหลี่จะเตรียมของแบบนี้ให้นางได้อย่างไร คิดเพียงว่าคนที่ลูกสาวตนเองจะแต่งงานด้วย ดูแล้วเป็นชายที่น่ายกย่องอย่างนั้นก็น่าอึดอัดพออยู่แล้ว จะให้นางดูของเหล่านั้นให้ตกใจไปทำไมกัน

ยิ่งไปกว่านั้นชื่อหมาอายุขนาดนั้นแล้ว อยู่ตำแหน่งสูงจะเป็นคนที่ไม่เคยยุ่งเรื่องโลกีย์ได้อย่างไร ไม่จำเป็นต้องกังวลว่าคนสองคนไม่รู้เรื่องบนเตียงหาทางออกไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่ได้เตรียมในเรื่องนี้

จ้าวชิงเอ๋อร์อยู่ด้านข้างได้ฟังคำพูดบนของหลี่รุ่ววี่ก็โอบไหล่นางแล้วพูดว่า "คุณหนูรุ่ววี่ของข้า เจ้ายังไม่ได้แต่งงาน จะมีหนังสือภาพเหล่านี้ได้อย่างไร"

หลี่รุ่ววี่เฝ้มปาก ถามอย่างระวังตัว "ตรงนั้นของบุรุษ... กลายเป็นแบบนี้แล้วไม่ป่วยหรือ"

คำถามนี้ทำให้หญิงสาววัยแรกแย้มสองคนตรงหน้าตะลึงไปก่อนจะเป็นจ้าวชิงเอ๋อร์ที่เห็นโลกมามากกว่าพูดขึ้นเสียงเบาว่า "คงเป็นตอนที่อยู่ใกล้กับหญิงที่ชอบ จึงจะกลายเป็นแบบนี้กระมัง... พ่อหมูที่หลังบ้านข้าพอเห็นแม่หมูก็น่าจะเป็นแบบนี้เช่นกัน..."

หลี่รุ่ววี่กับซู่เสี่ยวเหลียงฟังแล้วแววตาก็เลื่อนลอย นึกภาพว่า

บนเตียงนอนในห้องนอนอันหอมหวานมีหมุดตัวอ้วนนอนอยู่สองตัวแล้ว
พลันรู้สึกขนลุกขึ้นมา

ซูชีวอยู่บนห้องพินมองเข้ามาข้างในอย่างไม่วางใจ เห็นหญิงสาว
ทั้งสามคนพูดกระซิบกระซาบกัน ไม่รู้ว่าพูดอะไรกันบ้าง ใบหน้าของ
ฮุยยिनน้อยราวกับเติมสีขาด สีนั้นคงอยู่ไม่ยอมจางหายไปโดยง่าย...

การขายของการกุศลของสำนักศึกษาประสบความสำเร็จอย่างมาก
เพราะคุณชายจ้าวแขกทรงเกียรติยอมจ่ายเงิน เงินที่ใช้ในหอชั้นถึงห้าปี
ล้วนไม่ต้องกลัดกลุ้มแล้ว แต่อาจารย์โจวที่เป็นหน้าตาของสำนักศึกษา
กลับไม่มีสีหน้ายินดีและเหมือนสุขภาพจะไม่ค่อยดี จึงรีบกลับไปพักผ่อนก่อน

ส่วนคุณชายจ้าวแขกทรงเกียรติผู้นั้นหลังจากเสร็จสิ้นการขายของ
การกุศลแล้วก็ไม่รู้ว่าจะหายไปทีใด

บรรดาเศรษฐีท้องถิ่นที่มีธิดาถึงเวลาออกเรือนเหล่านี้ก็รายล้อมรอบ
ตัวนายอำเภอซู แอบสอบถามที่มาที่ไปของคุณชายจ้าวที่ออกเงิน
มากมายผู้นี้ แต่พอได้รู้ว่าเขามีภรรยาแล้ว และภรรยา กำลังตั้งท้องอยู่
ก็พากันกระเจาตัวไปอย่างผิดหวัง

เพราะซูชีวหม้ายยังมีงานราชการ และอยากจะรวบรวมสหหาย
ร่วมงานมาคิดว่า จะกระเจาเครื่องสูบนํ้านี้ไปทั่วเขตได้อย่างไร ดังนั้น
จึงเพียงส่งกว่นป้าอีกครูให้คุ้มกันส่งหลี่วอวีกลับจวนแล้วก็จากไปก่อน
หลี่วอวีก็กลับจวนเปลี่ยนเสื้อชำระล้างตัวแล้วก็ถามอย่างอดใจ
ไม่ไหว "พี่ลูกกลับมาหรือยัง"

ซูชีวถอดกำไลหยกให้นางแล้วเอ่ยตอบ "เมื่อครู่ทางจวนว่าการ

ส่งคนมาแจ้งว่าซื้อหม่าต้องทำงานดึก ให้สูหยินกินอาหารพักผ่อนก่อนเลยเจ้าคะ"

หลี่ว์อวี่อยู่ปาก รู้สึกไม่พอใจอยู่บ้าง นางยังจำคำที่ฉู่จิ้งเพิ่งพูดบนเขาซิงเยี่ยในวันนั้นได้ เขาบอกว่าต่อไปนี่เขาจะพักในค่ายทหาร ตอนนั้นนางไม่เข้าใจ คิดว่าพี่ฉู่ไม่อยากจะเห็นนาง จะขายนางทิ้ง แต่วันนี้ดูหนังสือภาพที่ชูเสี่ยวเหลียงแอบขโมยมาก็ถูกจุดประกายความรู้ขึ้นมาจริงๆ เข้าใจจริงๆ ถึงการร่วมเรียงเคียงหมอนของสามีภรรยาบ้างแล้ว

จ้าวซิงเอ๋อรับบอกว่าท่านแม่นางเคยพูดว่าหมอนพูกที่มีความอบอุ่นบุรุษในบ้านตนเองจึงจะไม่ไปหาเตียงนอนนอกบ้าน หากหาความอบอุ่นจากนอกบ้านได้ คงจะไม่ยอมกลับบ้านมาอีกแล้ว

เพราะนางไม่ยอมทำหน้าที่ของภรรยา ดังนั้นพี่ฉู่จึงไม่ยินดีกลับบ้านใช่หรือไม่

และในตอนนี้อเอง หล่งเซียงก็เข้ามารายงานด้วยความชื่นบาน "สูหยิน ท่านลองเดาสิเจ้าคะว่าใครมาเมืองโม่เหอ?"

หลี่ว์อวี่กะพริบๆ ตา ได้ยินหล่งเซียงพูดต่อไปว่า "คุณหนูใหญ่กับท่านเขยใหญ่มารายงานตัวที่ค่ายทหารแล้วเจ้าคะ! บ้านพักของคุณหนูใหญ่อยู่ไม่ไกลจากจวนซื้อหม่า ยามนี้รถม้าถึงประตูบ้านพักแล้ว แต่วันนี้ดึกเกินไป รอพรุ่งนี้เราค่อยไปเยี่ยมคุณหนูใหญ่กันนะเจ้าคะ"

หลี่ว์อวี่รู้ว่าพี่สาวมา ในใจก็มีความสุขมาก หากไม่ใช่ชูชีวกับหล่งเซียงพูดกล่อมยกใหญ่ นางคงไปพบพี่สาวในทันทีแล้ว

ในวันต่อมา ชูชีวเตรียมของขวัญให้สูหยินน้อย นอกจากข้าวสามสี

ที่มีเฉพาะที่เมืองโมเหอแล้ว ยังเตรียมวัตถุดิบอาหารเช่นเนื้อกวางและ ผักต่าง ๆ เต็มหนึ่งคันรถ และถามบ่าวที่ส่งไปอย่างซัดแจ้ง รู้ว่า ทางนั้นเพราะมาจากทางใต้ ไม่ได้เตรียมผ้าห่มฟูกนอนสำหรับฤดูหนาว จึงเตรียมผ้าวมมาให้พร้อมสรรพ เสร็จแล้วจึงพาฮูหยินน้อยขึ้นรถม้า ไปเยี่ยมพี่สาวที่คฤหาสน์สกุลหลิว

เมื่อลงจากรถม้า หลี่รุ๋อวี่เห็นบ้านพักของพี่สาวมีสภาพไม่เลว อยู่ในตรอกที่ค่อนข้างสงบเงียบในเมืองโมเหอ พอเดินเลี้ยวตรงหัวโค้ง ก็เป็นตลาดที่คึกคัก นับว่าเลือกความสงบท่ามกลางความคึกคักจริงๆ

น่าเสียดายที่บ้านพักสงบเงียบเช่นนี้ ภายในเรือนกลับไม่เงียบ ยังไม่ทันเข้าประตูก็ได้ยินเสียงทะเลาะกันดังออกมาจากข้างใน

"ตอนแรกท่านพูดไว้ว่าอย่างไร บอกว่าจะเลี้ยงนางไว้นอกบ้าน ไม่ใช่หรือ เหตุใดวันนี้จึงพานางกลับมาด้วย จะเอามาไว้ตรงหน้าข้า ให้พวกเราแม่ลูกไม่มีความสุขอย่างนั้นหรือ"

"เจ้าหญิงบ้า! หงเจียวตอนนี้เพิ่งจะคลอดลูก ต้องการคนดูแล บ้านนี้ก็ใหญ่โต พวกเจ้าแบ่งเรือนกันอยู่ ใครก็ไม่ได้รับการรบกวน เช่นนี้ก็ดีมากแล้วไม่ใช่หรือ เหตุใดต้องให้ข้าวิ่งไปมาสองที่ทุกวันด้วย!"

"เพราะท่านต้องการแบ่งข้าวสารเป็นสองบ้าน! ใต้ตัวหญิงนางโลม ผู้นี้ลับหลังข้า คนปกติแม้จะรับอนุก็ต้องหาคนที่บริสุทธิ์ไม่ใช่หรือ ท่านกลับดีจริง ไม่ว่าจะของสกปรกอะไรก็เอาเข้ามาในบ้าน ถ้ารู้แต่แรก ว่าท่านเป็นแบบนี้ ตอนนั้นตีข้าให้ตายก็คงไม่ยอมรับการแต่งงานครั้งนี้!"

"ถ้าเจ้าไม่ยินยอม ตอนนี้ก็ออกไปจากบ้านสกุลหลิวของข้าได้! มีเพียงอย่างเดียว ถ้าออกไปแล้วอย่าหวังจะได้กลับเข้าบ้านสกุลหลิว

ของพวกเขาอีก ตอนนี้เจ้าไสหัวไปได้แล้ว!"

ชูชิวเดิมที่ได้ยินเสียงทะเลาะกันในบ้าน จึงไม่อยากจะเข้าไปหาเรื่อง แต่พอได้ยืมว่าคำพูดนี้ไม่ถูกต้อง จึงรีบให้คนเข้าไปรายงาน

ไม่ช้าหลี่วูวี่ก็ชอบตาแดงออกมาต้อนรับ ฝันพูดด้วยความยินดีว่า "น้องมาแล้วหรือ"

หลี่วูวี่ในตอนนั้นไม่ใช่คนไม่มีความเหมือนตอนอยู่เมืองเหลียวเจิงแล้ว ย่อมมองออกถึงความไม่มีความสุขของพี่สาว นางจิกยิ้มบางๆ ไม่รู้ว่าควรจะพูดปลอบใจพี่สาวอย่างไรบ้าง จึงลงจากรถม้าก่อน แล้วเดินตามพี่สาวเข้าไปในคฤหาสน์

หลังจากเข้าไปแล้วจึงพบว่าในเรือนยังมีหญิงสาวหน้าตางดงาม สวมชุดสดใสอีกคนหนึ่งยืนอยู่ ข้างหลังนางมีแม่นมอุ้มเด็กที่ยังอยู่ในห่อผ้า ข้างกายมีของอยู่หลายหีบ ดูแล้วเหมือนเพิ่งจะย้ายเข้ามาและเตรียมจะพักอยู่ที่นี้

ผู้อื่นไม่รู้เรื่องราวภายใน แต่หลงเชื่ยงรู้ชัดเจนนมาก นี่ต้องเป็นหญิงนางโลมที่ท่านเขยใหญ่เลี้ยงไว้นอกบ้านผู้นั้นอย่างแน่นอน ตอนนี้ย้ายมาที่เมืองโมเหอ เห็นท่าแล้วคนเป็นแม่คงอาศัยลูกจะเข้ามาในบ้านแล้ว

หลี่วูวี่ได้เจอพี่เขยเป็นครั้งแรกหลังจากที่สวมเสื้อม เห็นหลิวจ้งรูปร่างกำยำ ท่าทางเหมือนทหารฝายบู๊ ตอนนี้เพราะเพิ่งจะทะเลาะกัน สีหน้าจึงยังไม่ผ่อนคลายลง สีหน้าข้างแก้มยังคงแดงก่ำ

หลิวจ้งเห็นหลี่วูวี่เข้ามา ก็มองหน้านาง ก่อนหน้านั้นน้องภรรยาผู้นี้ให้ความเคารพเขามาตลอด แต่หลังจากเขารับหญิงงามเป็นอนุภรรยาผู้นี้

น้อยลง แต่นับว่ายังไว้หน้ากันอยู่

เขาวางมาต่อหน้าน้องภรรยาผู้นี้มาจนชินแล้ว วันนี้เพราะหลี่วู้ฮู่อยู่กันประตูไม่ยอมให้หงเจียวสองแม่ลูกเข้าบ้าน ทำให้เขาขายหน้า ในใจยังมีความไม่พอใจอยู่ กอปรกับรู้ว่าหลี่วู้วี่วี่ตอนนั้นสมองเสื่อม จึงไม่เก็บนางมาใส่ใจ เพียงแค่นั่งอยู่บนหีบเสื้อผ้าของหงเจียวแล้วแค่นเสียงพูดว่า "คุณหนอรองมาแล้วหรือ" พอถือเป็นการทักทาย

หงเจียวผู้นั้นเป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมผู้หนึ่ง นางรู้ว่าหญิงสมองเสื่อมผู้นี้ตอนนั้นแต่งเป็นภรรยาของชื่อหมาต้าจู่ ที่หลิวจิ้งเลื่อนชั้นได้ดูแลค่ายทหารสองแห่งก็เพราะได้บารมีจากน้องภรรยาผู้นี้ เป็นคนสมองเสื่อมแบบนี้คงต้องพูดยอเสียหน่อย จึงเอ่ยปากพูดด้วยรอยยิ้มทันที "คิดว่าท่านนี้คงเป็นน้องวู้วี่กระมัง ได้ยินว่าเจ้าเป็นคนงามจากฟ้าที่หาได้ยาก วันนี้ได้พบสมคำเล่าลือจริงๆ"

หลี่วู้วี่ดูสภาพการณ์ของพี่สาวและพี่เขย แล้วคิดถึงเรื่องที่พักติหลังเซียงบอกนางก็ได้ทันที่ว่าหญิงสาวงดงามผู้นี้เป็นใครจึงเอ่ยปากพูดอย่างซ้าๆ ว่า "ท่านแม่ขำมีลูกเพียงสามคน ไม่รู้ว่าเจ้าเป็นใคร เหตุใดจึงมาเรียกขำว่าน้อง"

หงเจียวคิดไม่ถึงเลยว่าคนสมองเสื่อมจะหาคำพูดผิดของนางมาพูดปากนางได้ จึงรู้สึกเสียหน้ายิ่ง สีหน้าเปลี่ยนไปในทันที

หลี่วู้ฮู่ฟังแล้วก็ตกใจ จากนั้นก็มีสีหน้ายินดี คิดไม่ถึงว่าวันนี้น้องสาวจะพูดได้คล่องมากกว่าตอนอยู่เมืองเหลียวเจิงมาก!

หลิวจิ้งฟังแล้วในใจก็เกิดความโมโห เขาอยู่ในบ้านตะคอกคนมาจนชิน แม้แต่หลี่วู้ฮู่ที่มีอารมณ์ร้ายตอนนั้นก็ยังถูกเขาขัดเถลไถลเหลือ

ความแข็งแกร่งไม่เท่าใดแล้ว แต่วันนี้ต่อหน้าอนุที่เขารัก สองพี่น้อง กลับพูดหักหน้าเขา นี่คิดว่าเขาเป็นเขยที่แต่งเข้าสกุลหลืออย่างนั้นหรือไร

"หงเหี้ยวเป็นอนุของข้า นางกับพี่สาวเจ้าควรจะเรียกกันเป็นพี่น้อง เรียกเจ้าคุณหนูรองหลือว่าน้องสาวจะมีอะไรผิดหรือ"

หลือร่ววี่ยังไม่ทันเอ่ยปาก ชูชีวที่อยู่ด้านข้างก็พูดขึ้น "นายกองหลิว พูดผิดแล้ว สุหยินของพวกเราเป็นถึงภรรยาผู้ชื่อหมาข้าหลวงชั้นหนึ่ง ทางเหนือของต้าฉู่ ย่อมมีฐานะแตกต่างกับตอนที่เป็นคนหนุอยู่ใน คฤหาสน์สกุลหลือมาก ชื่อหมาได้ขออัญเชิญพระราชโองการจากฮ่องเต้ แล้ว อีกไม่นานพระราชโองการแต่งตั้งย่อมมีไม่ขาด แม้ท่านนายกอง กับสุหยินจะดองกัน แต่ตามประเพณียังต้องเรียกนางว่าสุหยินชื่อหมา สำหรับผู้อื่นที่ไม่มีมีความเกี่ยวข้องโดยยอมไม่อาจเรียกอย่างสนิทสนม ส่งเดชได้ เหมือนเกียรติของสุหยินข้าหลวงชั้นหนึ่งก็ไม่ค่อยเหมาะสม"

ชูชีวเป็นนางกำนัลที่ท่านหญิงอบรมด้วยตนเอง กิริยาท่าทาง แตกต่างกับหล่งเซียงมาก หากสวมชุดงดงามยิ่งดูงามสง่ากว่าอนุที่ชื่อ หงเหี้ยวตรงหน้านี้ไม่รู้เท่าใด ดังนั้นตอนที่นางตำหนิหลิวจิ้งจิ้งดูมีพลัง บารมีอย่างยิ่ง!

หลิวจิ้งโหมโจจนพูดอะไรไม่ออก ทำได้เพียงพูดด้วยความโกรธว่า "เจ้า..."

หลือร่ววี่ยังคิดถึงคำว่า 'ไล่หัวไป' ที่ชายผู้นี้ตะโกนเมื่อครู่ไบหน้าเล็ก จิ้งบั้งตึง พูดซ้ำๆ อย่างมีเหตุผลว่า "เรือนนี้เป็นเรือนที่พี่ฉู่เลือกให้พี่สาว ของร่ววี่อยู่ นางอยากให้ใครอยู่ก็ได้ เหตุใดท่านจึงบอกให้นางไล่หัวไป 'ไม่ใช่ท่านที่ต้องไล่หัวไปล่ะ"

คำพูดนี้ฉายความโมโหแบบเด็กๆ เอาไว้ แต่ด้วยฐานะของนางใคร่ก็ไม่คิดว่านี่เป็นคำพูดล้อเล่น

หลิวจิ้งซ็อนตาขึ้นมองไปทางกลุ่มบ่าวไพร่ที่อยู่ข้างหลังหลี่ร่ววี่ จวนชื่อหมาไม่ไกลจากที่นี่มากนัก แต่นางออกนอกบ้านต้องเมืองครักซ์ บ่าวไพร่ บ่าวหญิงอาวุโสจนถึงสาวใช้ประจำกายรวมกันยี่สิบกว่าคน

ทุกอย่างนี้เตือนสติเขาว่าหลี่ร่ววี่ที่อยู่ตรงหน้าไม่ใช่คุณหนูรองหลี่ ในตระกูลพ่อค้าคนเก่าอีกแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นตอนนี้เขาอยู่ใต้บัญชาชื่อหมา ทุกอย่างต้องอาศัยลมหายใจของชื่อหมาแล้ว จะล่วงเกินฐุนยินของอีกฝ่ายได้อย่างไรกัน

เมื่อครู่เขาไม่ได้ออกไปต้อนรับหน้าประตู นับว่าเป็นการเสียมารยาท หากเพิ่งมาถึงก็หาเรื่องกระเทือนถึงความสัมพันธ์เลยคงไม่ดีแน่ ดังนั้นจึงลุกยืน พุดขอโทษหลี่ร่ววี่ด้วยรอยยิ้ม จากนั้นก็ส่งสายตาให้พ่อบ้านที่อยู่ด้านข้างให้รีบพาหญิงแม่ลูกไปจัดการเรื่องที่พักที่เรือนด้านหลังก่อน

หลี่ร่ววี่ขยับอมรู้แผนการของสามี แต่อยู่ต่อหน้าน้องสาว ไม่เหมาะจะขัดขวาง ทำได้เพียงกลั๊กลิ้นผืนทนสะกดความโกรธเอาไว้

หลังจากนางดึงตัวน้องสาวเข้าห้องแล้วก็เฝ้าถามทุกข์สุขทั้งน้ำตา เห็นน้องสาวตอบได้อย่างคล่องแคล่ว นางก็รู้สึกสบายใจ จากนั้นจึงถามว่า "ชื่อหมาดีต่อเจ้าหรือไม่"

หลี่ร่ววี่ถูกถามถึงเรื่องติดค้างในใจ จึงพูดอย่างห่อเหี่ยวว่า "ก็ดี... แค่มักจะไม่ค่อยกลับจวน..."

หลี่ร่ววี่สุขเป็นผู้ผ่านประสบการณ์มาได้ฟังแล้วก็แอบคิดในใจว่า... เพิ่งแต่งงานได้ไม่นาน ชื่อหมาดี... มีบ้านเล็กข้างนอกแล้วหรือ

คิดได้ดังนี้ก็รู้สึกไม่ค่อยวางใจ นางคิดถึงคำฝากฝังของท่านแม่ ก่อนจะมาจกมา จึงพลิกเปิดแขนเสื้อของหลี่วู่วิวี่ออกดู จุดแดงพรหมจรรย์ นั้นจางลงแล้ว จึงพูดด้วยความยินดีว่า "ชื่อหมากร่วมหมอกับเจ้าแล้วหรือ"

แก้มของหลี่วู่วิวี่ขึ้นสีในทันที ก่อนจะดึงมือกลับอย่างชัดเจน "พี่ชู้ บอกว่าเรื่องแบบนี้บอกคนอื่นไม่ได้..."

หลี่วู่วิวี่เห็นท่าทางเขินอายของน้องสาวแล้วกลับดีใจจนน้ำตาไหล น้องสาวสวมเสื้อของนางรู้จักเขินอายแล้ว หากท่านแม่รู้ เกรงว่า คงยิ้มทั้งน้ำตาเช่นกัน

หลังจากออกจากคฤหาสน์สกุลหลิว หลี่วู่วิวี่ก็นั่งกลุ้มอยู่ในรถม้า ไม่พูดจา

ซูชีวี่เห็นนางมีสีหน้าผิดปกติ จึงเอ่ยถามอย่างระวังตัว "เหตุใด สุธยินจึงดูไม่มีความสุขเลยเจ้าคะ"

หลี่วู่วิวี่ฟังไปบนหมอนอิงลายดอกที่อยู่ในรถม้า ทำแก้มด้วยแขนข้างหนึ่ง แล้วพูดทอดถอนใจเสียงเอื่อย "หมอนฟูของหงเจี้ยนนั้นคงจะมีความอบอุ่นกระมัง ไม่อย่างนั้นพี่เขยจะชอบไปหาได้อย่างไร"

ซูชีวี่คิดไม่ถึงว่าสุทธยินจะพูดเรื่องต้องห้ามเช่นนี้ขึ้นมา จึงรู้สึกชัดเจน เอ่ยพูดเพียงว่า "สุทธยินไปฟังคำพูดประหลาดนี้มาจากที่ใดเจ้าคะ สามีภรรยาบนโลกนี้มีมากมายหลายแบบ ต่างก็มีการอยู่ร่วมกันที่แตกต่างกันไป แต่ตามที่ป่าวดู นายกองหลิวโปรดปรานอนุมากเกินไปสักหน่อย..."

คำพูดที่เหลือ ซูชีวี่รีบหยุดปากไม่ได้พูดต่อไป นางเป็นเพียง

คนรับใช้ไม่อาจพูดอะไรมากได้

หลี่วูอวีไม่ได้พูดอะไรอีก ตอนลงจากรถ นางซ็อนตาขึ้นมองแสงตะวันที่สุดใสส่องสว่างผ่านต้นอุ้งช้างประจวบ เห็นว่าเป็นเวลากลางวันแล้วจึงหันหน้าไปเอ่ยถาม "วันนี้พี่ชู่กลับมากินกลางวันหรือไม่"

ชู่ชิวหันไปถามพ่อบ้าน ได้ยินว่าชื่อหมาเหมือนจะลงพื้นที่ไปแล้วเกรงว่ากลางวันอาจจะกลับมาได้ยาก หากงานราบรื่นดี ตอนเย็นคงจะพอกลับมาได้

เมื่อแจ้งเรื่องนี้ให้ฮูหยินน้อยรับรู้แล้ว เห็นฮูหยินน้อยก้มใจอยู่ครู่หนึ่ง ก็ลุกขึ้นเดินไปที่หน้าต่างโต๊ะเครื่องแป้ง เปิดขวดเล็กขวดน้อยเหล่านั่นออกแล้วทานันทาน้ำอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งอย่างสนุกสนาน แต่น่าเสียดายวิชาการแต่งหน้าของฮูหยินน้อยไม่แตกต่างกับวิชาการวาดภาพของนาง สามารถทำให้ภูตผีทวยเทพตกใจจนร้องไห้ และทำให้คนไม่กล้ามองเลยทีเดียวนะ

เพียงชั่วครู่โบหน้าเล็กทั้งดงามก็มีสีสิ้นลายตา สีขาดบนริมฝีปากเล็กราวกับดื่มเลือดสดมาหนึ่งชาม หล่งเซียงเหลือบมองแวบหนึ่งก็ต้องตกใจ นางยืนอยู่ข้างกายหลี่วูอวีอดใจไม่ไหวพูดด้วยรอยยิ้มว่า "ตอนนี้ยังไม่ถึงกลางคืน เหตุใดจะแต่งหน้าไปหลอกคนล่ะเจ้าคะ"

หลี่วูอวีวางแท่งเขียนคิ้วในมือลงแล้วเอ่ยถามอย่างสงสัย "ทำไมล่ะ ไม่น่าดูหรือ ชักเห็นหงเจียวนั่นแต่งแบบนี้ แบ่งต้องทำให้หน้าลึกลับหน่อย!"

หล่งเซียงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก คิดในใจว่า... วันนี้เป็นอย่างไรกัน ถูกอนุของท่านเขยใหญ่ทำให้โกรธจนเลอะเลือนแล้วหรือ มิน่าเล่าจึงทำอะไรประหลาดแบบนี้ ไปคุกหาสน์สกุลหลิวมาเพียงรอบเดียว

ก็นึกอยากแต่งหน้าดังงามเหมือนหงเจียวเสียแล้ว

ในตอนนั้นนางจึงสั่งให้สาวใช้ที่รอรับคำสั่งนอกระตูดักน้ำอุ่นมาจากนั้นชุบน้ำบิดผ้ามาเช็ดหน้าสูหยินน้อยจนสะอาด

"สูหยินดังงามมาแต่เกิดอยู่แล้ว จะต้องไปเลียนแบบหญิงที่มีชาติกำเนิดต่ำต้อยด้วยเหตุใดกัน วันนี้ข้าเห็นนางยังเลียนแบบสูหยินในตระกูลใหญ่ใฝ่รัศมีหน้าผากทำจากหยก น่าเสียดายที่ไม่ว่านางจะแต่งตัวสูงค่าเพียงใด โบหน้าแต่งแต้มเขี้ยววนของนางก็เปิดเผยธาตุแท้ตนเอง คนที่มีตาดีย่อมมองรู้ว่านางมาจากหอคณิกา กลิ่นคาวโลกีย์นั้นจะล้างอย่างไรก็ไม่สะอาด สูหยินเลียนแบบใครก็ได้ แต่จะเลียนแบบหญิงชั้นต่ำผู้ขึ้นไปด้วยเหตุใดกันเจ้าคะ"

หลี่ร่ววี่แม้จะเคยได้ยินหลงเซียงพูดว่าอนุของพี่เขยมีชาติกำเนิดไม่ดี แต่ไม่ดีอย่างไร นางกลับไม่ค่อยเข้าใจ ดังนั้นจึงถามว่า "อะไรคือมาจากหอคณิกา"

การที่สูหยินน้อยช่างถามแม้จะเป็นเรื่องดี แต่มักจะถามสิ่งที่ยากจะเอ่ยปาก ทำให้สาวใช้คนสนิทข้างกายยากจะรับไหวอยู่บ้าง

หลงเซียงเห็นในห้องไม่มีใครจึงพูดอธิบายเสียงเบา "หญิงในหอคณิกา ก็คือหญิงที่บุรุษโยนเงินให้มากพอที่สามารถ...หลับนอนด้วยได้"

หลี่ร่ววี่ฟังแล้วก็อ้าปากเล็กน้อย เหมือนจะตกใจ คิดโยงไปถึงหนังสือภาพที่สหายตัวน้อยขโมยมาเล่มนั้น ก่อนจะพูดอย่างไม่อยากเชื่อ ว่า "แม้ชายผู้นั้นจะเหมือนหมูอ้วนก็จะนอนด้วยอย่างนั้นหรือ"

หลงเซียงลอบคิดในใจ... นี่ไปเอาข้อเปรียบเทียบมาจากที่ได้ยินนะ หลังจากเช็ดโบหน้าขาวนวลของหลี่ร่ววี่เรียบร้อยแล้ว นางก็

เอ่ยขึ้น "ไม่สนว่าอ้วนผอม ให้เงินก็ต้องอยู่กับแขก ดั่งนั้นจึงพูดได้ว่าหญิงในหอคณิกาสกปรกมาก สุหยินจะเลียนแบบนางได้อย่างไรกัน"

หลายวันมานี้ ในสมองของหลี่วูวี่ราวกับหน้าต่างบานหนึ่งถูกเปิดออก เรื่องราวมากมายที่ก่อนหน้านี้ไม่สนใจแย่งกันทะลักเข้ามา แต่ยังคงรู้สึกว่ายากจะย่อยสิ่งเหล่านั้นได้ จึงถามอีกว่า "ในเมื่อสกปรกอย่างนั้น เหตุใดพี่เขยยังเห็นเป็นของล้ำค่า จะรับเข้าจวนมาทำให้พี่วูวี่ขี้โกรธอีกล่ะ"

หลังเสียงจึงเอ่ยตอบ "คนอย่างท่านเขยใหญ่ชอบฟังคำพูดอ่อนหวาน นางจึงจอกนั้นคงจะถนัดใช้การรอดอัน มีความสามารถในการหลอกล่อบุรุษ เรื่องในใจของพวกบุรุษนั้นบ่าวเองก็พูดไม่ถูก คงจะกินถูกปาก จึงทำให้ท่านเขยใหญ่หลงใหลกระมัง" หลังจากนางพูดคำเหล่านี้ ออกมาก็กลัวว่าจะทนรับคำตอบมาของหลี่วูวี่อีกไม่ไหว จึงใช้ข้ออ้างจะไปเทน้ำ ยกอ่างน้ำถอยหนีออกไปทันที

หลี่วูวี่ลูบใบหน้าที่ถูกด้วงจวนสะอาดเนียนลื่น นั่งอยู่หน้ากระจกส่องแล้วส่องอีก ลองทำท่าทางหลายท่า แต่ดูแล้วไม่งดงามหุตาแพรวพราวเหมือนหงเหี้ยก็รู้สึกท้อใจไปบ้าง จึงหมุนตัวลงนอนบนเตียง หัวหนุนตุ๊กตาเสื้อ สองมือสะบัดผ้ามา่านข้างเตียงครั้งแล้วครั้งเล่า ผ่านไปครู่หนึ่งก็เผลอหลับไป

17

หลังจากหลี่ร่ววี่นอนหลับตื่นขึ้นมา นางซียี่ตาไม่รอให้ซู่ชิวยกน้ำชา มาให้ก็ลุกพรุดจากเตียงแล้วร้องถามเสียงดัง "ตอนนี้เป็นเวลาใดแล้ว"

ซู่ชิวพูดว่า "สูหยินเพิ่งนอนไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมงเอง คิดว่าต้องไปเรียน จึงตื่นขึ้นมาใช่หรือไม่เจ้าคะ ลืมแล้วหรือเจ้าคะว่าอาจารย์ที่สำนักศึกษา ให้พวกท่านหยุดพักห้าวัน"

หลี่ร่ววี่พูดด้วยท่าทางจริงจัง "พี่ชู่บอกว่าตอนเย็นจะกลับมา กินอาหาร ไม่รู้ว่ทางคร้ววันนี้ทำอะไร ข้าก็ต้องอาบน้ำสักหน่อย ล้างหน้า แต่งตัวเสียใหม่จึงจะดี"

ซู่ชิวานานที่จะได้ยินสูหยินน้อยพูดคำแสดงความรู้สึกเช่นนี้ ย่อมต้อง ดีใจมาก จึงรีบแจ้งทางห้องคร้วว่าอาหารตอนเย็นต้องทำให้ประณีต สักหน่อย จากนั้นก็เปิดหีบหยิบแถบผ้ารัดอกสีฟ้า นวลที่เพิ่งทำเมื่อ หลายวันก่อน คู่กับกระโปรงผ้าโปร่งยาวสีฟ้า น้ำทะเลปักชายไข่มุก

สองมือถือมาให้หลี่วูอวีเลือกดูตรงเตียง "สูหยินว่าชุดนี้ดีหรือไม่"

หลี่วูอวีดูแล้วรู้สึกว่ามันดูมาก จึงลุกขึ้นไปอาบน้ำแช่กลีบดอกไม้หอมฟุ้ง

ตอนที่ผมใกล้แห้งก็ให้ซูฉิวเกล้าผมผมทรงโหนดอาซาไว้ข้างหัว

ซูฉิวทาแป้งให้นางบางๆ แต่สูหยินน้อยดูแล้วไม่พอใจ จะให้ลงแป้งมากหน่อย โชคดีที่หลี่วูอวีนั้นมีพื้นผิวที่ดี หน้าตาหมดจดงดงาม ลงแป้งหนายังไงก็สามารถดูดีได้ไม่เช่นนั้นลงแป้งหนักเช่นนี้ คงกลายเป็นเจ้าสาวที่จะขึ้นเกี้ยวอย่างแน่นอน!

หลังจากแต่งหน้าเสร็จ อาหารเย็นในครัวก็เตรียมพร้อมแล้ว แต่หลังจากเตรียมอาหารเต็มโต๊ะ รอแล้วรอเล่า กลับไม่ได้ยินว่ามีใครที่เรือนหน้า

แต่ในตอนที่ได้ใกล้ถึงเวลาจุดตะเกียง พ่อบ้านก็รีบร้อนวิ่งเข้ามา พูดเสียงเบากับหลังเตียงที่เฝ้าอยู่หน้าประตูเรือน "เมื่อครู่ชื่อหมาให้คนมาส่งข่าว คินนี่อาจจะกลับจวนไม่ได้แล้ว ชื่อหมาให้สูหยินกินอาหารเย็นก่อน ไม่ต้องรอเขา หลังอาหารอย่ากินแตงเย็นมากเกินไป"

หลังจากหลังเตียงนำคำพูดนี้เข้าไปในห้อง ก็เห็นสูหยินน้อยที่นั่งนิ่งอยู่ข้างโต๊ะอาหารหน้าเสี้ยวราวกับสายพิณหย่อน ดวงตาโตดูเหมือนจะคลอไปด้วยน้ำตา

ชั่วขณะต่อมา นางก็ลุกยืนทันใด ก่อนจะถลนกระโปรงวิ่งไปที่หน้าประตูจวนแล้วจะออกไปโดยไม่พูดไม่ว่า คนรับคำสั่งที่ประตูจะกล้าเปิดประตูให้สูหยินได้อย่างไร พ่อบ้านเองก็พูดกลมเสียงอ่อนโยน "สูหยินวันนี้ฟ้ามืดแล้ว ท่านจะไปทีใด ถ้ามีงานอะไรต้องทำก็บอกพวกข้าหน่อยได้ขอรับ"

ชูชิวกับหล่งเซียงที่รีบตามมาก็พยายามพูดกล่อม แต่หลี่ร่ววี่ยังคง
ดื้อดึงหัวชนฝา ไม่ว่าจะอย่างไรก็เอาสองมือแปะติดประตูอยู่อย่างนั้น

สุดท้ายชูชิวจนปัญญา ยกเก้าอี้นอนเถาว์ลัยตัวหนึ่งมาให้สูหยิน
นอนเล่น แต่หลี่ร่ววี่ก็ยังไม่พูดจา เอาแต่รออยู่ตรงประตู ใช้นิ้วมือชาว
ซูดประตูแดงนั้นที่ละนิดๆ ประตูใหญ่เพิ่งทาสีใหม่สูหยินก็ซูดจนสีหลุด
ล่อนออกมา จนประตูแดงเกิดเป็นด่างเป็นดวงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ...

การยืนครั้งนี้นานเกือบหนึ่งชั่วโมง รู้สึกง่วงขึ้นมาแล้ว หลี่ร่ววี่
จึงย่อตัวลงบนพื้น กอดเข้า ซุกไปหน้าไว้ในวงแขนคู่นั้น ชูชิวกับหล่งเซียง
พูดกล่อมหลายครั้ง หลี่ร่ววี่ก็ไม่ยอมเปิดปาก นั่งตรงประตูในท่านี้
อยู่นาน

สูหยินน้อยไม่ขยับ บ่าวคนอื่นก็ไม่กล้าไปไหน เพียงแคร์ับเอาน้ำ
อ้ายเฮามาเสาดไปรอบๆ ยุงแมลงกลางคืนจะได้ไม่กัดผิวหนังเนียนของ
สูหยินชื่อหมาจนเป็นตุ่มโต

ลู่อิ่ง พ่อบ้านคนใหม่เพิ่งมาทำหน้าที่ก็เจอปัญหายากเช่นนี้ เห็น
สูหยินน้อยนั่งอยู่ตรงประตูราวกับคนถูกทิ้งก็รู้สึกเหมือนเห็อกจะเป็น
ร้อนในจนบวมแล้ว ทำได้เพียงถอนหายใจครั้งแล้วครั้งเล่า...

จนหลังเที่ยงคืนก็มีเสียงฝีเท้ามาๆ ดังลอยมาจากนอกประตู
ตามด้วยเสียงเคาะประตู พ่อบ้านรีบไปเปิดประตูก็เห็นเป็นบ่าวที่คอย
ปรนนิบัติชื่อหม่ากำลังเคาะประตูอยู่ พอเปิดประตูกว้างมองออกไปก็เห็น
ชื่อหม่าพลิกตัวลงจากหลังม้าจึงรีบพูดว่า "ชื่อหม่า ท่านกลับมาเสียที่
สูหยินรอท่านอยู่นานแล้ว พูดกล่อมอย่างไรก็ไม่ยอมกลับไปพักผ่อนที่ห้อง
ซอรับ"

ชูจิ้งเฟิงกับหล่งเซียงปกครองสูญหินไปด้านข้าง จะได้ไม่ถูกประตุนชนเข้า
 ประคองแบบนี้ไม่ว่า แต่นั่งนานจนเลือดลมเดินไม่สะดวก ขานี้
 เหมือนถูกเข็มแทงเป็นพันหมื่นเล่ม

หลี่วูวี่ทนมไม่ไหว ร้องไห้โฮออกมา หน้าตาที่บรจจแต่งมาอย่างดี
 กลายเป็นภาพวาดภูเขาลำน้ำไปในทันที

ลูจิ้งเฟิงที่เพิ่งก้าวเข้าประตูวังงานยุ่งตามอำเภอต่างๆ รอบข้าง
 มาหนึ่งวันหนึ่งคืน เครื่องแรงดันน้ำที่หลี่วูวี่สร้างขึ้นใช้ได้จริง หลังจาก
 การขายของทางการกุศลที่สำนักศึกษาเมื่อวาน เขาก็สั่งให้ช่างเร่งสร้างขึ้นมา
 ห้าเครื่องภายใต้คำชี้แนะของเมิ่งเซียงจี้ จากนั้นก็ส่งไปทดลองใช้ที่อำเภอ
 ในเขตใต้ปกครอง

แต่เพราะเวลากระชั้นชิดไม่สามารถสร้างเครื่องแรงดันน้ำ
 จำนวนมากได้ หลังจากสูบน้ำใต้ดินขึ้นมาแล้วหากชุดทางน้ำได้ก็สามารถ
 ทำให้ไร่นาข้างเคียงหลายหมู่บ้านได้รับประโยชน์ ดังนั้นจึงลงพื้นที่ด้วยตนเอง
 โยกทหารจากในค่ายเริ่มวางเส้นทางแล้วลงมือขุด

เรื่องนี้เกี่ยวกับอาหารหนึ่งปีของชาวเมืองและทหาร ลูจิ้งเฟิงทำงานยุ่ง
 จนไม่ได้ตม่น้ำกินอาหารมาเกือบหนึ่งวันหนึ่งคืน เมื่อเห็นว่าไร่ในอำเภอ
 ซย่าเซียงที่ผลิตข้าวแห่งนี้มีท่าทางดีขึ้น ลูจิ้งเฟิงจึงวางแผนงานอีก
 หลายวันที่เหลือ หลังจากขอคำชี้แนะจากชาวนาเก่าแก่ที่มีประสบการณ์
 มาก เตรียมจะตัดต้นกล้าข้าวสาเลีที่แห้งตายทิ้งไป แล้วปลูกข้าวโพด
 ทดแทน แม้ว่าข้าวโพดปลูกในฤดูร้อนจะให้ผลผลิตไม่สูงเท่ากับปลูก
 ในฤดูใบไม้ผลิ แต่ก็สามารถช่วยเรื่องอาหารได้ นับเป็นวิธีการช่วยเหลือ

* หมู หรือโรจัน เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีนในสมัยโบราณ เทียบขนาดพื้นที่ประมาณ 666.67 ตารางเมตร

ความแห้งแล้งได้ทันเวลา

รอนจนเขาจัดคนที่มีความสามารถ ติดต่อพ่อค้าในพื้นที่ที่คุ้นเคยดูว่า
จะชนพันธุ์ข้าวโพดหลบด้านกลับมานี่ได้อย่างไรก็เลยเวลาเที่ยงแล้ว

ตามหลักแล้ว ชูจิ้งเฟิงปักค้ำงแรมในอำเภอเลยจะสะดกกว่า
อย่างไรเสียวันรุ่งขึ้นยังต้องตรวจตราแต่ละอำเภออีก ดูว่ามีส่วนที่บกพร่องไป
หรือไม่ แต่ในใจกลับเอาแต่คิดถึงสาวงามในจวนผู้นี้อยู่ตลอด

ได้ยินพ่อบ้านส่งข่าวมาบอกว่าฮูหยินให้ทางครัวเตรียมอาหารเย็น
ไว้เป็นพิเศษ น่าเสียดายที่ทางนี้ปลื้มตัวไม่ได้ ทำให้เสียความตั้งใจของ
คนงามไป หลังจากทำงานเสร็จ พอเอ๋ยยามเวลาแล้วเขาก็ตัดสินใจ
ยอมเหนื่อยกลับบ้านไปพักผ่อน แม้ในเวลานี้ที่ลี้ร่ววี่คงจะนอนหลับ
แล้ว และพรุ่งนี้เขายังต้องตื่นมาออกเดินทางแต่เช้า ทว่าได้หอมแก้มเล็ก
ที่นอนหลับอยู่ก็นับว่าเป็นเรื่องดี!

เมื่อคิดดังนี้ ทางเล็กคดเคี้ยวในอำเภอนั้นก็กลายเป็นเรื่องที่ไม่ยาก
จะทนรับได้แล้ว

คิดไม่ถึงว่าตึกต้นค่อนคิน เฟิงเข้าประตูจวนมากก็เกิดเรื่องวุ่นวายเช่นนี้
คนเขาลาน้อยนั้นนั่งอยู่ตรงประตูครั้งคินอย่างนั้นหรือ เห็นชุดใหม่
สีฟ้า น้ำทะเลนั้นถูกนั่งทับจนเป็นรอยยับ ดอกโบตั๋นบนหัวกลีบดอก
โรยแล้ว ห้อยเหยี่ยวอยู่ข้างจอนผม ใบหน้าเล็กร้องไห้จนยับเยิบบอกลัง
ความน้อยเนื้อต่ำใจไร้ขีดจำกัด

"พวกเจ้าเป็นเศษสวะกันหมดหรือ! นางนั่งอยู่ตรงนี้ พวกเจ้าก็พูด
กล่อมนางให้กลับไปพักผ่อนที่ห้องไม่เป็นหรือไร" ชูชื่อหมาถลึงตาตะคอก
กลุ่มคนในลานนั้น แล้วจึงเข้าไปซ่อนคัมภรยาตัวน้อยที่ร้องไห้แทบ

หมดสติเพราะขาเป็นเหน็บขึ้นมา

เขานั่งลงบนเก้าอี้ร้อนที่ถูกยกมาที่ประตูบ้าน อุ้มหลังร่วอวีไว้ในอ้อมกอดด้วยมือข้างเดียว อีกข้างหนึ่งพยายามบีบคลึงน่องที่เป็นเหน็บทั้งสองข้าง

หลังจากตะโกนเจ็บอยู่หลายที เลือดของสองขา ก็ค่อยๆ กลับมาหมุนเวียนตามเดิม ไม่เจ็บมากนักแล้ว หลังร่วอวีจึงค่อยๆ หยุดร้องไห้อันนิ่งสะอื้นอยู่ในอ้อมกอดของอู๋จิ้งเฟิง

อู๋จิ้งเฟิงจึงอุ้มนางขึ้นกลับไปที่เรือนพัก ในที่สุดหน้าประตูก็กลับสู่ความสงบอีกครั้ง

เมื่อกลับถึงห้องแล้ว อู๋จิ้งเฟิงก็วางนางลงบนเตียงแล้วลุกขึ้นให้พวกซู่ซิวเตรียมถังอาบน้ำ วันนี้เขาทำงานยุ่งมาหนึ่งวัน ตัวเต็มไปด้วยกลิ่นเหงื่อ กลัวว่าหลังร่วอวีจะไม่ชอบ ดังนั้นจึงต้องอาบน้ำเสียหน่อย

ฉวยโอกาสตอนที่อู๋จิ้งเฟิงอาบน้ำ หลังร่วอวีก็เงยหน้าขึ้นลูบดอกโบตั๋นบนหัว แล้วดึงชุดกระโปรงที่เป็นรอยยับบนตัว นิ่งคิดสักครู่ จึงลงจากเตียงมาที่หน้าต่างโต๊ะเครื่องแป้งเตรียมจะเติมแป้ง แต่พอนั่งนิ่งอยู่หน้ากระจก เห็นใบหน้าตนเองก็ต้องตกใจ นี่คือการจกส่องมารหรือไร สัตว์ประหลาดตัวน้อยที่มีขอบตาดำ แป้งบนใบหน้าเปลี่ยนตำแหน่งในกระจกนั้นเป็นมารจากที่ใดกัน

โชคดีที่เมื่อครู่พี่อู๋ยังทนพูดกับใบหน้านี้ได้... หลังร่วอวีเพิ่งรู้ตัวมองหน้ามารน้อยในกระจกแล้วร้องครวญออกมา

แต่เสียงร้องนี้ทำให้อู๋จิ้งเฟิงที่กำลังอาบน้ำอยู่ตกใจ เขากำลังแช่น้ำอยู่ในถังอาบน้ำ พอได้ยินเสียงก็รีบก้าวออกจากถัง ดึงผ้าอาบน้ำมา

ห่อแอม เร่งเดินมาพาดกลางเอ่ยถาม "รั้ววี่เป็นอะไรไป"

ห่อรั้ววี่เอาผ้ามาปิดหน้าอย่างเขินอาย แล้วหันหน้ามองไปทาง
อู๋จิ่งเฟิง

เห็นที่อู๋พันผ้าไว้ที่เอวผืนเดียว ผมสีขาวยาวสยายลงด้านหลัง
กล้ำมเนื้อแข็งแรงทั่วตัวเปิดเผยออกมาอย่างไม่ปิดบัง ผิวสีน้ำผึ้งเปียกน้ำ
ส่องประกายความชื้นใต้แสงเทียน โดยเฉพาะยัง... มีหยดน้ำอยู่หลายหยด
หลังจากนางมองอย่างซุกซนจากส่วนลำคองไป ผ่านมัดกล้ำมแข็งแกร่ง
หลายลูกนั้นแล้วก็มองลึกไปที่ใต้สะดือในร่มผ้าสั้นอย่างขวยเขิน...

ห่อรั้ววี่ทนมไม่ไหวกลืนน้ำลายหนึ่งอีกในทันใด รู้สึกเพียงว่าที่อู๋
มีความน่าดูบางอย่างที่อธิบายไม่ได้ รูปร่างของเขาดีกว่าคนในหนังสือ
ภาพของอู๋เสียหลายหลาย

อู๋จิ่งเฟิงเห็นนางปิดหน้าก็พอเดาได้แปดเก้าส่วน จึงเดินเข้าไป
พูดด้วยรอยยิ้ม "ยังรู้จักอาย แล้วร้องให้ทำไมไม่คิดบ้างว่าที่แต่งหน้าไว้
จะเลอะหรือ ไป! ไปล้างหน้า!" พูดจบก็สั่งอู๋ชิวให้ช่วยล้างหน้าอู๋หยินน้อย
ให้สะอาด

หลังจากทั้งสองชำระล้างตัวเสร็จ ในที่สุดห่อรั้ววี่ก็ได้นอนอยู่ใน
อ้อมกอดของอู๋ตามหวัง นางใช้แก้มถูโถกกลมอกของอู๋จิ่งเฟิงอย่างแรง
ฟังเสียงสบถแฝงความเจ็บปวดของอู๋จิ่งเฟิงก็รู้สึกมีความสุขขึ้นมาทันใด

"ที่อู๋ วันนี้รั้ววี่รอพี่นานมาก!"

อู๋จิ่งเฟิงดมกลิ่นหอมจางๆ บนตัวรั้ววี่ กลับตาลงแล้วพูดว่า
"หลายวันนี้งานยุ่งมากจริงๆ รอมีเวลาว่างแล้วค่อยมาอยู่เป็นเพื่อนรั้ววี่
ดีหรือไม่"

หลี่ว์อวี่พยักหน้าดวงตาเปล่งประกาย ในใจคิดไปถึงหนังสือเล่มเล็กที่บอกใครไม่ได้นั่น...

นี่...อีกครูพี่จู่จะถอดเสื้อของนางหรือ แล้วนางจะทำอย่างไรที่แท้จริงคิดถึงคำคือนวันนั้นแล้ว นอกจากจะรู้สึกเจ็บเล็กน้อยก็ยังมีความรู้สึกหนีบซาและไร้เรี่ยวแรงแบบแปลกๆ ได้ยินจ้าวชิงเอ๋อร์พูดว่าครั้งแรกคงจะเจ็บมาก ต่อไปน่าจะค่อยๆ ดีขึ้น!

หลี่ว์อวี่คิดถึงจุดที่น่ายาย แก้มก็แดงเรื่อขึ้นมา อดใจไม่ไหวอยากจะถูกไถแผ่นนอที่จู่อีก แต่ตอนที่นางเงยหน้าขึ้น ใบหน้าก็เหยเกเห็นเพียงจู่จิ้งเฟิงไม่รู้ว่าสองตาปิดแน่น หลังสนิทไปตั้งแต่เมื่อใด

อย่างไรเสียก็ไม่ได้หลับตานอนมาสองคืนแล้ว รีบกลับมาจากตัวอำเภอก็เหน็ดเหนื่อยมาตลอดทาง นอนไม่ถึงสองชั่วยามก็ต้องตื่นออกเดินทางแล้ว จู่จิ้งเฟิงยอมต้องฉวยโอกาสนอนพักผ่อนสักหน่อย

น่าเสียดายที่เขาไม่เห็นท่าทางของหลี่ว์อวี่ในตอนนี ภารรยาดัวน้อยหน้าเหยเก มีความผิดหวังที่อธิบายไม่ออก...

นางมุดตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มบาง พลิกเปิดขอบกางเกงที่จู่จิ้งดู เป็นความผิดหวังที่ยากจะปกปิดได้อีกครั้ง มันกลับ...มันกลับไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดเลย!

จ้าวชิงเอ๋อร์บอกไว้ว่าหากชายหนุ่มได้เจอกับหญิงที่ตนเองชอบ จะมีการเปลี่ยนแปลง แต่พี่จู่เป็นแบบนี้ แสดงว่าเขาไม่ชอบนางอีกแล้ว...

ทำอย่างไรดี ไม่แน่ว่าพี่จู่อาจจะเป็นเหมือนพี่เขย อีกไม่กี่วันก็จะหอบเอาพี่สาวคนงามเข้ามาในจวนชื่อหมา นอนกับพี่สาวผู้นั้นทั้งวัน ไม่มาเล่นกับนางอีกแล้ว...

หลี่ร่ววี่ที่ทรุดตัวนั่งอยู่ตรงประตูครึ่งค่อนคืน แท้จริงแล้วนางก็
ง่วงมาก แม้ในใจจะเต็มไปด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ แต่พอหลับเนื้อนุ่ม
ด้านในแขนของเขาแล้วจึงผล็อยหลับตามไปด้วยในที่สุด

ในความฝัน นางถูกแขนแกร่งคู่นั้นกอดไว้แน่น มีริมฝีปากร้อน
สองกลีบแตะผ่านเบาๆ ที่แก้มและลำคอนางราวกับผีเสื้อ ทั้งรอยจูบ
ร้อนชื้นเอาไว้รอยแล้วรอยเล่า...

มุมปากค่อยๆ ปรากฏรอยยิ้ม นางลืมตาขึ้นอย่างช้าๆ ในจมูกยังคง
ได้กลิ่นสมุนไพรจากตัวเขาที่มีกลิ่นเหมือนหญ้าเขียวจางๆ แต่ตอนที่
นางรู้สึกเต็มที่ บนเตียงข้างกายกลับไม่มีใครแล้ว มีเพียงรอยยุบเล็กน้อย
ที่บ่งบอกว่าเคยมีคนนอนอยู่บนนั้น

หลี่ร่ววี่ตื่นจากฝันหันหน้ามา ในใจพูดไม่ออกว่าเป็นความผิดหวัง
หรือสิ้นหวัง... รู้สึกเพียงว่าไม่มีแรงลุกจากเตียง อยากจะนอนติดอยู่
บนเตียงเช่นนี้ทั้งวัน

ซูชีวถามซูหยินหลายครั้งว่าจะลุกขึ้นมากินอาหารเช้าหรือไม่ แต่
หลี่ร่ววี่ล้วงดูไม่ตื่น รอดถึงตอนที่หลังเชียงมา นางจึงเงยหน้าขึ้น
เอ่ยถาม "หลังเชียง เมื่อคืนทำไมพี่จึงไม่ถอดเสื้อของร่ววี่"

หลังเชียงถูกนายหญิงของตนเองฝึกฝนสำเร็จจริงๆ หน้าแดง
เพียงชั่วครู่ก็ตอบได้หน้าตาเฉยว่า "ซูหยิน นูรุษก็มียามที่ตัวม้าสูงไกลน
ม้าสั้น* ซื่อห่าหลายวันนี้เหนื่อยล้า เกรงว่ามีความอยากแต่คงมีแรง
ไม่พอ ยังต้องพักฟื้นฟูให้ดีจึงจะมีแรงไม่ใช่หรือเจ้าคะ ไม่อย่างนั้นก่อนหน้านี้

* ตัวม้าสูงไกลนม้าสั้น ทำให้ขึ้นลงม้าลำบาก จึงหมายถึงการตกที่นั่งลำบาก ต้องการความช่วยเหลือ

เหตุใดฮุยอินผู้เฒ่าหลี่จึงต้องเตรียมสุร่าบำรุงให้ชื่อหมาล่าเจ้าคะ นั่นก็เพราะหวังว่าท่านเซยจะคงความแข็งแรงไว้ได้ ให้ฮุยอินมีลูกเร็ววันไม่ใช่หรือเจ้าคะ"

หลี่ว่ววี่ฟังแล้วดวงตาก็เปล่งประกาย รู้สึกว่าหลังเซียงพุดมีเหตุผล ดังนั้นจึงถามต่อ "สุร่าที่ท่านแม่ต้องไว้ยังอยู่หรือไม่ เอามาให้ข้าดูที!"

หลังเซียงคิดไม่ถึงว่าฮุยอินบ่นอยากจะดูของสิ่งนั้นแต่เช้า ทำให้หน้าแดงไปในทันที สูดทำยถูกรบเร้าจนทนไม่ไหว จึงไปที่คั้งเล็กในครัว หยิบไหสุรานั้นกลับมา

หลี่ว่ววี่ยังไม่ได้ล้างหน้าล้างตา นางสวมเสื้อคลุมนอนปล่อยผมสยายเดินลงจากเตียง เพื่อไปดูในไหสุร่าที่เพิ่งเปิดออก

สุร่านั้นต้องได้เวลาพอเหมาะแล้วจึงกลายเป็นสีเหลืองทอง กลิ่นสุร่าผสมกับกลิ่นสมุนไพรลอยปะทะเข้ามา ของดีที่ตองอยู่ในสุร่าดูน่าจันเต็มอ้อมลอยอยู่ในไห มองเห็นเป็นก้อนใหญ่บวมเป่ง...

หลี่ว่ววี่คิดไม่ถึงว่าจะเป็นของแบบนี้ก็หน้าแดงในทันที ทว่าก็มี ความมั่นใจในประสิทธิภาพยาเป็นร้อยเท่าจึงหันหน้าไปพูดกับหลังเซียงว่า "สุร่ายาดองไห่นี้ก็เก็บไว้ในห้องข้า ตอนกลางคืนจะให้พี่ฉูกินบำรุง สักหน่อย!"

หลังเซียงนวดขมับ ทำได้เพียงเก็บสุร่ายาดองนี้ไว้ในห้องตามคำสั่ง อีกฝ่าย

หลังจากที่หลี่ว่ววี่ล้างหน้าเสร็จแล้ว ระหว่างกินอาหารเช้า พี่ใหญ่ หลี่ว่วซู่ยกก็มาเยี่ยมน้องสาวถึงที่บ้าน

คนที่ตามนางมาด้วยยังมีแม่נם ที่อุ้มอยู่ในอ้อมกอดคือซุนเออร์

ลูกน้อยที่เพิ่งอายุได้สามขวบ ผมอ่อนนุ่มของเด็กน้อยใช้ด้ายแดงผูก เป็นจุก บนคอห้อยสร้อยเงินไว้ ทำทางที่เห็นใครก็ยิ้มหวานดูน่ารักน่าชังมาก ชูชีวิตตัดสินใจจัดวางโต๊ะและของว่างไว้ในหอทิ้งหลังในสวนดอกไม้ เพื่อต้อนรับแขก หอทิ้งหลังสร้างอยู่บนทะเลสาบเล็กในสวนดอกไม้ ตอนที่เปิดหน้าต่างทั้งสี่ด้านจะเย็นสบายมากเป็นพิเศษ

หลังเที่ยงสั่งคนให้ปูเสื่อหญ้าหอมไว้บนแผ่นกระดานไม้แดง แล้วปล่อยให้ฮันเตอร์ไว้บนเสื่อหญ้า ให้เขาคลานไปคลานมา สองพี่น้องกินผลไม้ไปพูดคุยกันไป สบายใจอย่างมาก

หลี่วี่วี่ถามถึงสภาพการณ์ของท่านแม่กับน้องชายในบ้าน หลี่วี่วี่ผู้ เห็นว่าตอนนี้น้องสาวรู้เรื่องขึ้นมา มาก จึงยินดีจะพูดเรื่องสำคัญกับนาง ท่านแม่รู้ดีว่าตนเองจัดการงานสำคัญไม่ได้ การค้าของสกุลหลี่เปลี่ยนมือไปกว่าครึ่ง แต่เก็บผลงานของบรรพบุรุษเอาไว้ จะได้ไม่กระเทือนถึงสกุลหลี่มากนัก ในอนาคตเหลือเพียงแค่วางใจไปให้แก่เสียนเออร์ ไม่มีหน้าไปพบบรรพชนของสกุลหลี่

สำหรับเส้นหุ่ยป้อ หลี่วี่วี่ผู้พูดถึงเขาก็โกรธเกรี้ยว สกุลเส้นไม่รู้จะไปกราบไหว้เทพดั่งคือใด หลังจากขายหน้าเพราะหลี่เสียนเออร์แล้วยังสามารถก้าวไปอย่างมั่นคงได้ ตอนนี้ได้เป็นขุนนางในกรมปกครอง กลายเป็นพรรคพวกของพระมาตุลาไป

ส่วนหลี่เสียนเออร์นั้นไม่ได้เข้าเมืองหลวงไปด้วย แต่อยู่ที่คฤหาสน์สกุลเส้นในเมืองเหลียวเฉิง และไม่รู้ว่เพราะเดินพลาดหรือมีสาเหตุอื่น ได้ยินว่าตอนเดินเล่นในสวนดอกไม้หลังบ้านสิ้นลม บังเอิญอีกเช่นกัน ไม่รู้ว่กระเทือนถึงห้องได้อย่างไร ผลปรากฏว่เสียเลือด ลูกในครรภ์

ไม่สามารถรักษาไว้ได้

ตอนนี้ได้ยินข่าวไพร่ในคฤหาสน์ลือกันว่าแม่สามีสูญหีนผู้เฒ่าเดินไม่ชอบหลีเสวียนเออร์ ตั้งใจจะลดตำแหน่งนางเป็นอนุ จะได้หากภรรยาสูงศักดิ์ให้ลูกชายอีกสักคน

พูดถึงตรงนี้ หลี่ว์ฮู่ยก็ถอนหายใจ ไม่พูดอะไรอีก เพราะถึงแม้จะไม่ได้เกิดจากแม่เดียวกัน แต่อย่างไรก็เป็นน้องสาวของตนเอง เติบโตเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก ใครจะรู้ว่าเพื่อชายคนเดียวจะก่อเรื่องจนมีสภาพเช่นตอนนี้

หลังจากหลี่ว์ฮู่ยล้มป่วย จำอะไรเกี่ยวกับหลี่เสวียนเออร์ไม่ได้มากสำหรับเส้นหรือป้อ เพราะเคยกักขังนาง นางจึงรู้สึกเกลียดชังเขาอย่างมาก ฟังจนจบแล้วนางก็นึกสนุก นอนหมอบลงบนเสื่อหญ้าหอมเล่นกับซุนเออร์ หน้าแนบหน้าหัวเราะเอิ๊กอ๊าก

หลี่ว์ฮู่ยมองท่าทางของน้องสาวแล้วก็รู้สึกสบายใจได้บ้าง ลืมไปจนสิ้นจึงจะสามารถไร้กังวลเหมือนเด็กเล็ก หลี่ว์ฮู่ยในยามนี้คงรู้สึกมีความสุขที่สุดแล้ว

ใกล้ถึงตอนเที่ยง คนทางหน้าบ้านก็มารายงานว่าซื้อหมากลับจวนมากินอาหารแล้ว

ที่แท้เพราะเมื่อวานไม่สามารถมากินอาหารเย็นกับหลี่ว์ฮู่ยได้ ทำให้นางนั่งรอที่หน้าประตูอยู่ครึ่งค่อนคืน วันนี้จึงเพิ่งจึ่งแอบขี้งานรีบควมม้ากลับจวนมากินอาหารกับหลี่ว์ฮู่ย

หลี่ว์ฮู่ยได้ยินว่าพี่ชู่กลับมาแล้วก็ลุกพรวดขึ้นอย่างตื่นเต้นดีใจ รีบจัดแต่งทรงผมตนเอง แล้วส่องดูเงาตนเองในทะเลสาบ จากนั้นหันมา

ถามหลี่ว์ฮู่ย "หน้าซำที่แต่งไว้เลอะหรือไม่"

หลี่ว์ฮู่ยมองท่าทางดงามของน้องสาวแล้วก็พูดด้วยรอยยิ้ม "ไม่เลอะ ยิ่งดงามมาก"

หลี่ว์ฮู่ยฟังแล้วจึงยกชายกระบะโปรงวิ่งไปที่โถงหน้าอย่างมีความสุข ไม่สงบเสงี่ยมเหมือนสุหยินของขุนนางชั้นสูงแม้แต่บ่อย

หลี่ว์ฮู่ยยอมต้องไปคารวะซื้อหม่าด้วย จึงเดินนำสาวใช้รีบเดินไปด้านหน้าเช่นกัน

หลี่ว์ฮู่ยวิ่งมาตลอดทาง พอถึงโถงหน้าก็เห็นฉู่จิ้งเฟิงถอดหมวกก่อนจะถอดรองเท้าชี้มือออก เปลี่ยนเป็นรองเท้านุ่มทำจากไหมที่บัวส่งมาให้

เฟิงเปลี่ยนรองเท้าเสร็จ ยังไม่ทันดื่มน้ำชาสักอีก สาวใช้ถือพัดกลมด้านข้างยังโบกพัดได้ไม่ก็ครั้ง พอฉู่จิ้งเฟิงซ่อนตาขึ้นก็ต้องรับคนตัวเล็กหอมฟุ้งที่เฝ้ามองเข้ามาในอ้อมกอดตนเองแล้ว

"พี่ฉู่!" หลี่ว์ฮู่ยก็กระโดดเข้าไปในตัวฉู่จิ้งเฟิงแล้วก็โอบคอเขาไว้ วิชานใหม่ที่เรียนมาจากหลานชายซุนเอ๋อร์เรียนแล้วได้ใช้เลยทันที นางฉู่แก้มกับเขาอย่างมีความสุข ทั้งยังทำแก้มป้องจะจูบปากกับเขา!

หญิงสาวที่ดงามและออกอัธยาศัย ในโลกนี้จะมีใครต้านทานได้เล่า หากข้างกายไม่มีคนนอกอยู่ คงจะดูแลเอาใจใส่ดอกไม้งามดอกนี้อย่างดีแน่นอน

ฉู่จิ้งเฟิงเหลือบเห็นหลี่ว์ฮู่ยเดินเลียวอกมาจากในสวนดอกไม้ จึงเพียงแค่ว่าหลังหลี่ว์ฮู่ยแล้วพูดว่า "พี่สาวอยู่ที่นี่ มาเล่นไม่เหมาะสมแบบนี้ได้หรือ รีบลงไป พูดคุยกันดีๆ!"

แสดงความรักอย่างเต็มที่ แต่กลับไม่ได้การตอบกลับเช่นเดียวกัน หลี่ว์อวี่เต็มใจไปด้วยความผิดหวัง รู้สึกเพียงว่าการคาดเดาในใจเป็นความจริง พี่อู๋ไม่เหมือนเช่นเมื่อก่อนที่ชอบจูบนางลูกค่านางแล้วจริงๆ!

หลี่ว์อวี่อยู่เดินเลียขมูมประตู่มาเห็นน้องสาวอดอ้อนอู๋ชื่อหมา อย่างนั้นก็แอบตกใจ

หลี่ว์อวี่เป็นผู้ใหญ่เร็วแต่เด็ก เพราะตอนเด็กซุกซน ถูกท่านพ่อดูแล อย่างหนัก ได้ยินว่าตอนเด็กไม่รู้ว่าพาพวกสหายเข้าไปในค้ายาหาร ที่ตอนนั้นมาตั้งค้ายานอกเมืองเหลียวเจิงอย่างไร เกือบจะจุดดินปืนที่เพิ่ง ทำเสร็จ จึงถูกท่านพ่อหิ้วเข้าไปในหอบรรพชนสกุลหลี่ ใช้ไม้เรียวตีมือ สั่งสอนอย่างแรง และลงโทษให้คุกเข่าหนึ่งวันหนึ่งคืน หลังจากครั้งนั้น หลี่ว์อวี่จึงเก็บนิสัยความซุกซน ค่อยๆ มีท่าทางที่สตรีควรจะมีมากขึ้น

แม้แต่ในความทรงจำของหลี่ว์อวี่ ท่าทางซุกซนของน้องสาว ก็ลืมไปพอสมควรแล้ว

แต่วันนี้คนที่เล่นซนอยู่ตรงหน้ามารวมขาเงินนั้นสะกิดความทรงจำ วัยเด็กของหลี่ว์อวี่ที่เหลืออยู่ไม่มากออกมา นางรู้จักอู๋จิ้งเฟิงผู้นี้ไม่มาก ครั้งเดียวที่ได้พูดคุยกันอย่างลึกซึ้งคือตอนก่อนหลี่ว์อวี่แต่งงานถูกเขากักบริเวณไว้ทำให้ตกใจมากใหญ่

น้องเขยเช่นนี้ ทำให้เกิดความสนใจได้ยากจริงๆ โดยเฉพาะเห็นน้องสาวอิงแอบอดอ้อนเขาก็เหมือนไปถอนเขี้ยวเสือหรือเอาอาหารในปากราชสีห์อย่างไรอย่างนั้น

"ในเมื่อพี่ใหญ่มา ก็ร่วมกินอาหารกันได้พอดี วันนี้ล่าหมูป่าตัวหนึ่ง ได้ที่อำเภอซานเมิ่ง ทำอาหารรสอร่อยทางเหนือให้พี่สาวชิมได้พอดี"

ฉู่จิ้งเฟิงพูดกับหลี่ร่วฮูยหลังจากที่ทักทายกันเสร็จ

ปกติผักที่ในจวนต้องการจะมีพ่อค้าผักที่คุ้นเคยเอามาส่งให้ แม้ว่าตอนนี้ด่านระหว่งการมาทางเหนือจะปิดหลายชั้น แต่อาหารหายากที่ส่งให้จวนชื่อหม่ากัฒมีทางออกอีกทาง ไม่ขาดเลยแม้แต่น้อย บวกกับเนื้อหมูป่าที่ล่ามาใหม่ อาหารกลางวันมือนี้จึงอุดมสมบูรณ์อย่างมาก

ชื่อหม่าเป็นคนทางเหนือ ชอบอาหารที่มีรสชาติเข้มข้นออกรสเค็มสองพี่น้องสกุลหลี่เป็นคนทางใต้ ส่วนใหญ่จะกินอาหารรสจืดออกรสเปรี้ยวหวาน

หลี่ร่วฮูยแม้จะเกิดในครอบครัวพ่อค้าร่ำรวย แต่สกุลหลี่ไม่พิถีพิถันเรื่องความหรูหราในการกินอยู่ กอปรกับหลังจากแต่งเข้าบ้านสกุลหลิว เพราะหลิวจิ้งมีเบี้ยหวัดจำกัด ปกติก็ใช้เงินตามใจชอบเหมือนตอนเป็นคุณหนูไม่ได้ จึงไม่ได้กินอาหารรสเลิศแบบนี้มานานแล้ว

ยามนี้นางนั่งอยู่ข้างโต๊ะแปดเซียน* ทาสีน้ำมัน มองดูฉู่จิ้งเฟิงที่ไม่ใช้มือคนอื่น ถීමิดเล็กหันเนื้อหมูย่างให้แก่นางที่มาเป็นแขก จากนั้นก็คืบแผ่นบางๆ หลายแผ่นวางลงในถ้วยของหลี่ร่วฮูย แล้วสั่งให้อีกฝ่ายกินช้าๆ อย่าให้ลวกปาก เขายังจะเหลือความเจ้าเล่ห์หน้ากัฒเหมือนตอนที่บีบให้น้องสาวต้องแต่งงานเสียที่ไหน

หากจะบอกว่าความอ่อนโยนเข้าอกเข้าใจที่เขาทำต่อหน้าท่านแม่และนางก่อนแต่งงานเป็นการเสแสร้งแกล้งทำ ตอนนี้แต่งงานมาได้กว่าครึ่งปีแล้ว หากเป็นเพียงเห็นแก่ความมั่งคั่ง ก็คงถูกความซุกซนแบบเด็กของหลี่ร่วฮูยทำให้ทุกข์จนทนไม่ไหวแล้ว แต่ตอนนี้เห็นชื่อหม่ากับน้องสาว

* โต๊ะแปดเซียน เป็นโต๊ะสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดใหญ่ แต่ละด้านวางพอนั่งได้สองคน รวมเป็นแปดคน ทำจากไม้เนื้อดี ใช้สำหรับนั่งรับประทานอาหาร

อยู่ด้วยกัน มีความรักใคร่กลมเกลียวกันดีมาก

พูดถึงหลิวจิ้ง เฟิงมาถึงเมืองโมเหอ วันรุ่งขึ้นก็ตื่นแต่เช้ารีบไปรับหน้าที่ที่ค่ายทหาร ได้ยินว่าทหารทั้งเมืองต้องไปช่วยชาวเมืองปลูกข้าวโพด ชูคร่องน้ำ ซื่อหม่าเองก็อดหลับอดนอนมาหลายวันแล้วไม่เหมือนกับที่นางเคยคิดผิดๆ เอาไว้ คิดว่าซื่อหม่าผู้นี้คงสามะเลเทเมาอยู่นอกบ้าน ไม่สนใจภายในบ้าน!

เมื่อครู่นางเห็นรองเท้าขี่ม้าที่ซื่อหม่าเปลี่ยนที่โถงหน้าเต็มไปด้วยดินโคลน เห็นได้ชัดว่าเฟิงไปตรวจตราไร่นาแล้วรีบรุดย้อนกลับมา ก็เพื่อกินอาหารกลางวันเป็นเพื่อนน้องสาว

พอคิดดังนี้...นางกับสามีหลิวจิ้งไม่ได้กินอาหารในบ้านด้วยกันทีเดียวแบบนี้มาแล้ว หลังจากย้ายมาที่นี่ อาหารสามมื้อของหลิวจิ้งล้วนกินที่เรือนพักของอนุหงเฉียว...

หลิวจิ้งไม่รู้จักความกลัดกลุ้มของพี่สาว หลังจากกินไปได้หลายคำ จู่ๆ ก็คิดถึงสุรารำรูงที่เฟิงเอามาตอนเข้า จึงรีบหันไปให้หลังเซียงตักสุรามานั่งกา จากนั้นก็รีบเทให้จู่จิ้งเฟิง "พี่จู่ ตุ่มนี้หน่อยสิ"

จู่จิ้งเฟิงเดิมทีประหลาดใจว่าเหตุใดจู่ๆ นางจึงเตรียมสุราให้เขา หลังจากเทสุราในกาออกมา รสชาติพิเศษแบบนั้นดื่มเพียงครั้งเดียวก็ไม่มีวันลืมไปชั่วชีวิต...

มองดูน้ำสุราสีเหลืองทองแล้ว จู่จิ้งเฟิงก็ขมวดคิ้ว พูดในใจว่า... อยู่ดีๆ เขาสุราต้องไหนออกมาทำไมกัน แต่นี้เป็นน้ำใจที่ทานแม่ยายเตรียมไว้ให้ ย่อมไม่อาจปิดความหวังดีต่อหน้าพี่สาวได้ เขาจึงเพียงแค่ว่าพูดอย่างอ่อนโยนว่า "อีกครู่ยังต้องไปทำงานที่จวนว่าการ ถ้าดื่มจนตัว

มีแต่กลิ่นสุราคงไม่ดี สุรากานี้เก็บไว้วันหน้าค่อยดื่มเถอะ"

หลี่วู่วิวี่ยังคงยกจอกขึ้นอย่างต่อร้อนพลางพูดว่า "หลังเซียงบอกว่านี่ไม่ใช่สุรา เป็นของดีที่บำรุงร่างกาย บรูษลั้วนมียามที่ตัวม้าสูงไกลนม้าสั้น ดื่มสุร่าบำรุงนี้แล้ว จึงจะบำรุงส่วนสั้น พอขึ้นไกลนม้าได้!"

หลังเซียงในตอนนั้นก็กำลังเตรียมผลไม้หลังอาหารอยู่ที่โถงด้านนอก ได้ยินคำพูดของฮูหยินน้อยผ่านฉากกั้นก็แทบใจหิวลงบนโต๊ะอย่างไร้เรี่ยวแรง รู้สึกเพียงว่าน้ำตาเอ่อล้นขอบตา "คุณหนูรอก! ท่านเกิดมาเพื่อทำร้ายบ่าวไพร่อย่างพวกเราหรือ ส่วนสั้นของชื่อหมา จะมาพูดถึงได้อย่างไรกันเล่า"

หลี่วู่วิวี่ตอนแรกคิดตามไม่ทัน แต่พอเห็นท่าทางชื่อหมาจู่ๆ ก็ดูประหลาด กอปรกับกลิ่นของสุรานั้นก็นึกได้ว่านี่เป็นฝีมือของท่านแม่ น้องสาวพูดไม่ปิดบังเช่นนี้ ทำให้นางรู้สึกอับอายไม่รู้ว่าจะมองไปทางใดดี ทำได้เพียงก้มหน้าก้มตากินอาหาร ทำเป็นไม่ได้ยินอะไร

ชื่อหมาไม่ได้พูดอะไร แต่ค่อยๆ ดื่มความหวังดีของท่านแม่ยาย จอกนั้นลงไปด้วยการป้อนของหลี่วู่วิวี่

หลี่วู่วิวี่เป็นคนรู้กาลเทศะ และได้เวลาตอนกลางวันของซุ่นเอ๋อร์แล้ว หลังจากกินอาหารกลางวันเสร็จ จึงลากลับคฤหาสน์ไป

แต่ฉู่จิ้งเฟิงไม่ได้รีบร้อนออกจากจวน กินอาหารเสร็จแล้ว ฉวยโอกาสตอนที่หลี่วู่วิวี่ไปส่งพี่สาวที่หน้าประตู มาตากอากาศที่หอทิพย์หลังเพียงคนเดียว สุร่าบำรุงดองได้เวลาพอเหมาะ กอปรกับความขยันของภรรยาคนงาม ดื่มไปเต็มสามจอกใหญ่ กำลังที่สะสมมาหลายวันนี้ก็มีสภาพเหมือนของบำรุงที่ขยายตัวอยู่ในไหสุรา เปลี่ยนรูป

ไปเช่นกัน

เสื้อในหอยังไม่ได้เก็บออกไป นอนอยู่บนเสื่อนั้นเพียงชั่วครู่ก็รู้สึกว่ามีควมร้อนจุกใจเข้ามา จู๊จึงเพิ่งพลิกตัวอย่างไม่สบายตัว คิดว่าอีกครู่หนึ่งก็ออก เห็นที่ต้องอาบน้ำเย็นเสียแล้ว เขาเพิ่งจะนอนลงบนเสื่อ หลีร่ววี่ที่ควรจะกลับห้องไปนอนกลางวันก็เดินตามมา

เพราะอากาศร้อน นางจึงสวมชุดกระโปรงผ้าไหมบางๆ เท่านั้นข้างในสวมเกาะอกสีขาวนวล ผสานกับผิวขาวใสของนาง ทำให้คนเห็นมองได้ไม่วางตา นางนอนหมอบลงบนเสื่ออย่างเป็นธรรมชาติ เนื้ออวบอ้อมตรงหน้าอกถูกกดทับจนเกือบทะลักออกมา ท่าทางราวกับจะดันเสื่อให้ขาด...

จู๊จึงเพิ่งเลือนสลายตาหนีดด้วยสีหน้าเรียบเฉย หัวปลิดแน่น ผลลัพธ์ในการไม่สนใจความรู้สึกนึกคิดของนางในครั้งก่อน เขายังจำได้ดี ตอนนั้นเขายังดื่มสุรารับารุงอย่างแรงไปอีก เกรงว่าหากเกิดอารมณ์ขึ้นมาจะทำร้ายนาง กลัวว่าภายหน้าคนงามจะเป็นเหมือนกระต่ายที่ตกใจ หนีเขาไปไกลเลยกระมัง

"ร่ววี่ได้ดีดี เมื่อคืนนอนดี กลับห้องของเจ้าไปพักผ่อนสักนิด ดีหรือไม่อีกครู่เจ้าจะออกไปนอกจวน กลางคืนค่อยกลับมาอยู่เป็นเพื่อนเจ้า..."

น่าเสียดายที่หลีร่ววี่ก็ล่อมได้ง่ายเสียที่ไหน คนที่เคยเข้าสำนักศึกษา พบเจออะไรมา มาก หนังสือลับส่วนตัวเล่มเดียวของสหายร่วมเรียนก็เปิดโลกเกี่ยวกับช่วงเวลานั้นให้นางได้แล้ว

นางในตอนนั้นก็กำลังลึบๆ ล่อๆ เหลือบมองความเคลื่อนไหวช่วงกลางของจู๊จึงเพิ่ง รู้สึกว่าพี่ชายในตอนนั้นไม่เหมือนคนกำลังจะนอน จึงหมอบ

ทับแผ่นอกจู๊จิ้งเฟิง พนมมือใส่ริมฝีปากบางของเขาแล้วพูดว่า "พี่จู๊ ตอนนี้อยากจู๊จู๊เข้าหรือไม่"

จู๊จิ้งเฟิงยิ้มปากแน่น พยายามสงบอารมณ์ต่อไป

ทว่าหลี่ร่ววี่กลับไม่ลดละ เบียดตัวเข้าไปในอ้อมอกของเขา โอบคอเขาแล้วพูดเสียงเบา "พี่จู๊ ทำไมพี่ไม่ถอดเสื้อผ้าของข้า"

จู๊จิ้งเฟิงกลืนน้ำลายไม่ระวัง สำลักจนไอขึ้นมาทันที เขาหันไปจ้องใบหน้าเล็กของหลี่ร่ววี่อย่างไม่อยากเชื่อสิ่งที่ได้ยิน พบว่าใบหน้านั้นแดงเรื่อ น่าดูมาก... เขานึกได้ว่าหลายครั้งก่อนที่ก่อวุ่นกันล้วนถอดเสื้อเพียงแต่เขาไม่ได้ทำถึงขั้นสุดท้าย หลี่ร่ววี่ถูกเขาหยอกเข้าจนรู้สึกสบายตัว ดังนั้นจึงไม่รังเกียจกระมัง ทว่าบุรุษพอถึงช่วงสำคัญนั้นล้วนคิดจะปลดปล่อยตามใจ ความลำบากที่ต้องทนผืนนั้นนางจะรู้ได้อย่างไร

เขาได้แต่ต้องสะกดใจเอาไว้และเอ่ยถามนาง "ถอดแล้วทำอะไร"

หลี่ร่ววี่ถูกถามปัญหายาก รู้สึกตอบอะไรไม่ออก แต่ตอนนี้อยู่ในหอนี้ เป็นสถานที่ที่ยอดเยี่ยมในหนังสือภาพ สุรยาตองนั้นก็บำรุงจุดอ่อนของพี่ชายแล้ว ตนเองก็ใส่ชุดเบาบางน่ารักอย่างนี้ ไม่มีเหตุผลที่พี่จู๊จะไม่เป็นเหมือนที่จ้าวชิงเอ๋อ์บรรยาย กลายร่างเป็นสัตว์ร้าย หิวกระหายกระโจนเข้าไป

เห็นอย่างนี้แล้ว พี่จู๊คงไม่รักนางแล้วจริงๆ อีกไม่กี่วันคงจะพาสตรีแบบหงเหี้ยวกลับมาที่จวนเป็นแน่

เมื่อคิดได้ดังนี้ ในใจนางก็เกิดความน้อยใจขึ้นมาอย่างมาก ไม่พูดอะไรอีก แค่เลียนแบบท่าทางที่พี่จู๊จู๊นางเมื่อก่อน ยืนลิ้นเล็กออกมา ตวัดไปมาบนริมฝีปากของอีกฝ่าย...

ดูจึ้งเฟิงรู้สึกว่าการฝึกฝนทั้งชีวิตของเขาผ่านอะไรมาทุกอย่างในเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่เดือนนี้ ความลำบากแปดสิบเอ็ดด้านของถึงเสวียนจั้ง* ยังมีตัวเลขที่แน่นอน แต่ความทุกข์ทรมานของเขาเมื่อใดจึงจะสิ้นสุด ถูกหญิงสาวโง่ที่มียั่วเข้าอย่างอุกอาจ จะให้คนทนได้อย่างไร

ในตอนนี้อเองมีความร้อนพุ่งขึ้นมา ดูจึ้งเฟิงรู้สึกว่าหากไม่ทำอะไรเลย ตัวคงจะระเบิดแล้ว จึงผลักรตัว 'แมวน้อย' ที่แนบติดบนตัวนั้นออก แล้วลุกขึ้นเรียกบ่าวให้เตรียมน้ำเย็น ตั้งใจจะอาบน้ำ

ช่วงขณะที่หลี่ว่ววี่ถูกดูจึ้งเฟิงผลักรออก ความเจ็บที่ในใจได้รับราวกับถูกทหารนับพันม้านับหมื่นเหยียบย่ำ เห็นดูจึ้งเฟิงเตรียมจะเดินจากหอคความเจ็บที่ถูกทอดทิ้งกลายเป็นความโกรธในทันที

นางลุกพรวดขึ้น กระโดดขึ้นหลังของดูจึ้งเฟิง ใช้สองขาเกี่ยวเอวแกร่งของเขาไว้แน่น "ไม่ให้พี่ดูไป! ห้ามพี่ไปทำเหมือนในหนังสือภาพสินเจ้าสาวกับหญิงอื่น!"

ดูจึ้งเฟิงฟังแล้วก็ตกใจ หันหน้าไปถามอย่างซ้าๆ "หนังสือภาพสินเจ้าสาว?"

หลี่ว่ววี่ไม่รู้ตัวว่าได้บอกความลับที่สหายตัวน้อยเอามาแบ่งปัน ส่วนตัวออกมาจนสิ้น นางพูดเสียงสะอื้น "เตียงของว่ววี่ยังร้อนอยู่เลย! ไม่ให้พี่ดูไปดีกับหญิงอื่น..."

นี่มันเรื่องอะไรกัน!

ดูจึ้งเฟิงนึกอยากหัวเราะ แต่ในใจมีความตื่นเต้นและหวั่นไหวมากกว่า เขาชะงักก็เฝ้า กล่อมให้คนตัวเล็กบนหลังลงมา จากนั้นจึงถาม

* ดังเสวียนจั้ง (พระดังซังจั้ง) พระภิกษุผู้เดินทางไปยังชมพูทวีปเพื่ออัญเชิญพระไตรปิฎก ซึ่งต้องผ่านด่านความทุกข์ยาก 81 ประการ

ว่า "ไปอ่านหนังสือภาพลินเจ้าสาวมาจากที่ใด"

หลี่ว์อวี่พูดเสียงสะอื้น "จากพีรองของเสี่ยวเหลียง..."

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าในนั้นวาดอะไร" ฉูจิ่งเฟิงถามอย่างสงบนิ่งต่อไป แต่สองมือที่จับแขนของหลี่ว์อวี่สั่นเล็กน้อย...

"ก็เป็น...ก็เป็นเรื่องที่พี่กับข้าทำกันในวันนั้น... แต่ในหนังสือภาพมีลีลามากมาย ไม่เหมือนพี่ลูที่มีอยู่ทำเดียว..." หลี่ว์อวี่ไม่รู้ว่าความตายใกล้จะมาถึง ยังคงสะอื้นพูดเปรียบเทียบความด้อยของฉูจิ่งเฟิงอีก...

ฉูจิ่งเฟิงได้ฟังคำโอดครวญของภรรยาแล้วบนใบหน้าก็ปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อย แต่รอยยิ้มนั้นยิ่งน่ากลัวเหมือนสัตว์ร้ายก่อนจะกินอิม "อ้อ ว์อวี่พูดมีเหตุผล ถ้าจะทำให้น้องพอใจ ต้องเรียนรู้ดีๆ สักหน่อย!"

พูดจบเขาก็โบกมือ เรียกว่าคนสนิทไปหยิบหนังสือเก็บสะสมในห้องหนังสือเขามา

น้องชายจ้าวซีจื่อชานาญในเรื่องนี้ ก่อนที่ฉูจิ่งเฟิงจะแต่งงาน เขาคิดว่าพี่ชายอายุมากและรักษาพรหมจรรย์มาตลอด จึงตั้งใจเตรียมของขวัญมีค่าให้ชิ้นหนึ่ง ภาพความสุขสมชุดนี้ไม่ใช่สิ่งที่หนังสือภาพลินเจ้าสาวที่อยู่ใต้หีบของพีรองชูเสี่ยวเหลียงจะเทียบได้เลย

หนังสือภาพชุดนี้วาดโดยช่างวาดขึ้นชื่อในตอนนั้น ไม่เพียงมีภาพที่เข้าถึงจิตวิญญาณได้เท่านั้น เพียงแค่เปิดหน้าแรก ก็มีความงามเต็มเปี่ยมปะทะเข้ามาแล้ว

หลี่ว์อวี่แม้จะโง่ทึมเพียงใด ในใจกลับรู้สึกว่ของดีแบบนี้ควรจะทำแบบชื่นชมเอง แต่ตอนนี้มีพี่ชายมาอยู่ข้างกาย ยืนนี้ยาวนางนางไปชื่นชมความวิจิตรอย่างเปิดเผย ช่างน่าอายอยู่บ้างจริงๆ!

นางแอบเหลือบมองผู้จิ้งเพิง มุมหน้าผากของเขาเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อชั้นบางหนึ่งชั้น ปีกจมูกขยับเล็กน้อย เหมือนกำลังอดทนอะไรอยู่ แต่สีหน้ากับน้ำเสียงพูดสงบนิ่งมาก ดูแล้วเหมือนอาจารย์ที่ตั้งใจผู้หนึ่ง "ในเมื่อถ่อมตัวมาขอคำชี้แนะ รั่ววี่เจ้าก็ต้องตั้งใจเรียนให้ดี เจ้าดูทำนี่ดี ชื่อท่า 'ปลาตุต' ก็เหมือนตอนที่ปลาตุตอาหาร..."

ดวงตาของหลี่รั่ววี่เบิกโตอย่างไม่กล้าเชื่อสายตา รู้สึกเพียงว่าหนังสือภาพเล่มนี้เหลือเชื่อยิ่งกว่าเล่มที่ซู่เสี่ยวเหลียงเอามา ทำ... ทำเหล่านี้ข้าต้องทดลองกับพี่ผู้หมดเลยหรือ

ผู้จิ้งเพิงรู้สึกเช่นกันว่าความอดทนสุดท้ายของตนเองถูกภาพความสุขสมนี้เกลางจนหมดลงไม่เหลือแล้ว ในใจเขารู้ว่าการกระทำครั้งนั้นทำให้หลี่รั่ววี่ตกใจ ครั้งนี้แม้หญิงโง่ทึ่มผู้นี้จะเกิดอารมณ์มาเข้าใกล้เขาเอง แต่เขาก็ต้องเตรียมการให้พร้อม ให้นางได้ลิ้มรส จึงจะมีวันเวลาที่สายน้ำไหลไม่ขาด มารวมตัวเป็นแม่น้ำได้ในอนาคต

ผู้จิ้งเพิงหยิบผ้าบางมาจะปิดตาตนเองเอาไว้ แต่กลับถูกหลี่รั่ววี่จับมือเอาไว้ "ถึงตาที่จะเปลี่ยนเป็นสีแดง รั่ววี่ก็ไม่กลัว เพราะพี่คือพี่ผู้..."

คำพูดที่เหมือนเป็นคำสารภาพรักนี้จะไม่ทำให้หวั่นไหวได้อย่างไร ผู้จิ้งเพิงดึงคนตัวเล็กที่ดังมาเข้ามาในอ้อมกอดของตนเอง แล้วจุมพิตนางอย่างดูดีมีรักใคร่...

ตอนนี้เป็นเวลาบ่าย แสงอาทิตย์ถูกเมฆบดบัง ลมเย็นระลอกหนึ่งพัดผ่านผิวน้ำทะเลสาบ พัดมาน่าไม่ใผ่ในหอนั้นอยู่บ่อยครั้ง เสียงครางในหอนั้นค่อยๆ ดังลอดออกมา...

ซู่ซิวเซ็ดเหงื่อบนหน้าผาก มองดูนาฬิกาหน้าหยดด้านข้าง เวลาผ่านไป

หนึ่งชั่วยามแล้ว แต่ความเคลื่อนไหวในหอนั้นยังคงไม่หยุดลง คิดถึง
สุราบำรุงสามจอกใหญ่่นั้นแล้วก็นึกสงสารฮูหยินน้อย ไม่รู้ปานนี้นางจะ
เป็นตายร้ายดีอย่างไรบ้าง...

"พี่จู้ รั่ววี่ไม่เอาแล้ว... เอ่อ...แค่ 'ปลาตูด' ก็พอได้หรือไม่"

"คนดี ลองความยอดเยี่ยมของท่า 'จ๊กจั่นแอบอิง' แล้วจะให้เจ้าพัก"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625017.html>